

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 36 / III Legislatura / Tercer període

Dimecres, 28 de juny de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 33

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts.

El M. H. Sr. President dóna compte al Ple del cessament del Síndic de Greuges (p. 1704). La I. Sra. Secretària Tercera llegeix la Resolució de la Presidència que declara la vacant del Síndic de Greuges (p. 1704).

Modificació de l'ordre del dia

El M. Sr. President proposa la supressió del punt quart, que és aprovat per assentiment (p. 1704).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona i les esmenes reservades (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 1704).*

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de retorn, amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sra. Fabián (IC) (p. 1705).*

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de retorn amb text alternatiu)

Torn a favor : *I. Sra. De Madre (S) (p. 1706).*

Torn en contra conjunt : *I. Sra. Neras (CiU) (p. 1708).*

Posició dels grups : *I. Sr. Martín (M) (p. 1709), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1710), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1711).*

Votació de les esmenes núms. 1 i 2 : *rebutjades per 30 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions (p. 1711).*

Articulat

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. De Madre (S), juntament amb l'esmena núm. 18. (p. 1712). Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes.*

núms. 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15 i 16 (p. 1712).

Torn en contra : I. Sra. Neras (CiU) (p. 1713).

Article 3

Esmenes del G. Socialista (núms. 4, de modificació; 5, d'addició; 6, de modificació, i 7, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 8, 9 i 10, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Article 7

Esmenes del G. Socialista (núms. 11, de modificació, i 12, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 13 i 14, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 3).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 15, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Article 9

Esmena del G. Socialista (núms. 16, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Addició de disposicions derogatòries

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, d'addició)

Torn a favor : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1713).

Votació de les esmenes núms. 3 i 18 : *rebutjades per 35 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions* (p. 1714).

Votació de les esmenes núms. 17 i 18 : *rebutjades per 40 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció* (p. 1714).

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmenes núms. 3 i 17).

Text del Dictamen

Votació del text articulat : *aprobat per 72 vots a favor, 30 en contra i 5 abstencions* (p. 1714).

Votació de l'Explicació de Motius i els Títols : *aprobat per 72 vots a favor, 30 en contra i 5 abstencions* (p. 1714).

Explicació de vot : I. Sra. Fabián (IC) (p. 1714).

L'I. Sr. Subirà (CiU) *intervé per una qüestió d'ordre* (p. 1715).

Explicació de vot : I. Sra. Montserrat (P) (p. 1715).

Designació pel Parlament d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Secretària Tercera llegeix l'article 20.1 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, i el M. H. Sr. President comunica el cessament per renúncia del Síndic Sr. Antoni Castells i Oliveras (p. 1715).

Votació : *és elegit el Sr. Jordi Petit i Fontserè.*

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 17/1985, del 23 de Juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat (Punt sisè de l'ordre del dia)

Torn a favor : I. Sra. Fabián (IC) (p. 1716).

Posició dels grups : I. Sr. Martín (M) (p. 1718), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1718), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1718), I. Sr. García i Sáez (S) (p. 1720) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 1721).

Votació : *rebutjada per 40 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 1723).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació pel que fa al punt setè, la qual és aprovada per assentiment (p. 1723).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 14/1984, del 20 de Març, del Síndic de Greuges (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor : I. Sr. Abelló (S) (p. 1723).

Posició dels grups : I. Sr. Martín (M) (p. 1724), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1725), I. Sra. Montserrat (P) (p. 1725), I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 1725) i I. Sr. Pérez Moreno (CiU) (p. 1725).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 1726).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda.

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ordre públic (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1726).

Resposta : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1728).

Rèplica : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1728).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Governació (p. 1729).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de prevenció de les malalties infeccioses (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1730).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1732).

Rèplica : *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 1734).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 1735).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'integració dels centres del CEPEC a la xarxa escolar pública (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1736).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1737).

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 1738).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 1739).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia que el punt catorzè de l'ordre del dia ha estat retirat. Així mateix, proposa de substanciar el punt setzè abans del punt quinze de l'ordre del dia (p. 1739). *L'I. Sr. Clotas i el M. H. Sr. President intervenen per a una qüestió d'ordre* (p. 1739).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'empresa familiar agrària i la incorporació de joves a l'agricultura (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 1739).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1741).

Rèplica : *I. Sr. Aleu (S)* (p. 1743).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1743).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1744).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1746).

Rèplica : *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 1747).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 1748).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tres minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pels lletrats Sr. Pau i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, i de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 11.1.b) de la Llei 14/1984, del 20 de març, es dona compte al Ple del cessament del Síndic de Greuges, l'Honorable senyor Frederic Rahola i d'Espona, pel transcurs del temps per al qual fou elegit.

Un senyor Secretari de la Mesa —serà senyora— pot llegir la Resolució de la Presidència.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Resolució del 28 de juny de 1989, per la qual es declara la vacant del Síndic de Greuges.

»Atès el que disposen els articles 5.2 i 11.1.b) i 2 de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, es fa avinent que, per raó d'haver acabat el termini de cinc anys de mandat, l'Honorable senyor Frederic Rahola i d'Espona, que fou designat pel Parlament de Catalunya el dia 27 de juny de 1984, cessa en el càrrec de Síndic de Greuges.

»D'acord amb l'article 11.3 de la dita Llei, ha de continuar en l'exercici de les seves funcions fins que el seu successor no haurà estat nomenat.

»Palau del Parlament, 28 de juny de 1989.»

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Així mateix, es fa avinent que, a proposta de tots els grups parlamentaris, és retirat de l'ordre del dia el punt 4, que era la designació pel Parlament de dos membres del Consell Consultiu.

Es considera aprovada per assentiment aquesta proposta. És així? (Pausa.)

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona i de les esmenes presentades per defensar en el Ple.

La Comissió ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de llei? (Pausa.) Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, m'honoro a presentar en aquesta Cambra el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona, una llei que pretén donar resposta a una necessitat detectada al llarg dels dos anys de funcionament de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona.

Com recordaran les senyores i els senyors diputats, l'origen de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona es troba en una proposició no de llei aprovada amb el suport de tots els grups parlamentaris i en la Resolució 88/II, del 18 de juny de 1986, d'aquest Parlament. Posteriorment, l'esmentada Comissió va ser creada per decret pel Consell Executiu i, també per decret, se'n va nomenar la directora executiva.

Aquesta Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona té com a objectius —com recordaran els senyors diputats— : promoure la igualtat de drets i la no-discriminació entre els homes i les dones, i promoure la participació equitativa de la dona en la vida social, cultural, econòmica i política.

L'experiència assolida d'ençà de la creació de la referida Comissió aconsella i fa necessari que se'n modifiqui en aquest moment la configuració, d'acord amb la redistribució de les funcions que té encomanades, ja que ha quedat palès que moltes de les accions específiques que s'han d'impulsar per obtenir la plena igualtat d'oportunitats home-dona no tenen un encaix adequat en una comissió de caire interdepartamental, sinó que han d'ésser exercides per un organisme executiu especialitzat i dotat d'autonomia pròpia.

Això permetrà que la Comissió Interdepartamental centri les seves activitats en les funcions d'impuls i coordinació de les polítiques del Govern de la Generalitat adreçades a la igualtat d'oportunitats home-dona, dintre del marc competencial dels diferents departaments de la Generalitat.

És per això que aquesta Llei que avui presentem estableix la creació d'un organisme executiu especialitzat —l'Institut Català de Serveis a la Dona— que actuarà com un braç administratiu executor de la mateixa Comissió Interdepartamental, amb la finalitat, tal com s'assenyala en l'Exposició de Motius d'aquest Projecte de Llei, de prestar serveis i establir els canals més òptims per a la participació activa de les entitats de dones de Catalunya considerades més significatives i representatives.

En aquest context, la Llei que sotmeto a la consideració d'aquesta Cambra atribueix a l'Institut les següents funcions : primer, fomentar, en col·laboració amb els departaments afectats, la prestació de serveis específics en favor de la dona; fomentar i coordinar la prestació de serveis de tot tipus a la dona, mitjançant l'establiment de convenis amb entitats públiques i privades; elaborar i promoure informes, estudis i anàlisis de recerca sobre matèries relacionades amb la problemàtica actual de la dona a Catalunya; divulgar les activitats, els serveis i les tasques del mateix Institut o de les associacions i entitats col·laboradores, mitjançant l'organització de fires, congressos o qualsevol altre mitjà; potenciar la participació de les dones en les decisions i les mesures que les afectin, i també fomentar l'associacionisme per a la defensa dels seus interessos; sobre matèries relacionades amb la problemàtica actual de la dona a Catalunya; Divulgar les activitats, els serveis i les tasques del mateix Institut o de les associacions i entitats col·laboradores mitjançant l'organització de fires, congressos o qualsevol altre mitjà; potenciar la participació de les dones en les decisions i les mesures que els detectin, així com fomentar l'associacionisme per a la defensa dels seus interessos; recopilar informació i documentació sobre la situació actual de la dona a Catalunya; vetllar pel compliment dels convenis i els acords internacionals en tot allò que afecti la promoció de la dona; possibilitar la participació de la dona catalana en els fòrums internacionals on es

tracti la seva problemàtica, i totes aquelles altres competències que li siguin encomandades pel Consell Executiu o que li siguin assignades per llei.

Com es desprèn de totes aquestes..., de tots aquests objectius, la creació del consell..., la creació de l'Institut que avui proposem és, realment, de molta importància.

Així mateix, la Llei preveu la creació del consell nacional de dones de Catalunya, com a òrgan consultiu de l'Institut Català de Serveis de la Dona, el qual integrarà les representacions de les entitats que treballin específicament en programes a favor de la igualtat i de la promoció de la dona.

Per tots aquests motius, i per la importància que representa la creació d'aquest Institut, demano a les senyores diputades i als senyors diputats el seu suport a aquest Projecte de Llei amb la seguretat que, amb la seva promulgació, ens haurem dotat d'una eina valuosa i eficaç, per a l'assoliment, en primer lloc, de la plena igualtat de drets entre l'home i la dona, per acabar amb les discriminacions per raó de sexe i per aconseguir una equitativa i enriquidora participació de la dona en tots els àmbits de la vida del nostre país.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Hi ha algun diputat, encomanat per la Comissió, per presentar el Dictamen? No hi és aquest Diputat. Per consegüent, passem a les esmenes a la totalitat. Són dues les presentades, totes dues amb text alternatiu; la primera, és presentada pel Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyores, senyors diputats, amb aquesta esmena a la totalitat el Grup d'Iniciativa per Catalunya vol manifestar la seva disconformitat amb el Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis de la Dona. No ens agrada ni el títol. Creiem que no són serveis el que requereix la lluita per la igualtat entre els homes i les dones. En tot cas, els serveis sanitaris, educatius, socials, etcètera s'han de donar, es donen, des d'altres conselleries. Entenem que no és l'emissió de serveis el que ha de fer l'Institut Català de la Dona.

En l'Exposició de Motius del Projecte de Llei que vostès presenten —i com ha assenyalat el senyor Conseller— es parla d'un organisme executiu especialitzat. Però, més endavant, assenyalà que la seva finalitat és prestar serveis i emmarcar els canals més òptims per a la participació activa de les entitats de dones. La veritat és que és una finalitat prou abstracta per a entendre per què no s'assenyalà ni quins serveis, ni on ni com s'ha de participar o han de participar les dones o les entitats de dones que ja són a la vida catalana.

A l'article 1, en el qual es crea l'Institut Català de la Dona, el creen com a organisme autònom però, en canvi, no s'adscriu a cap conselleria. A l'article 2 ens diu que l'objectiu de l'Institut Català de Serveis de la Dona és definir i executar tots aquests projectes i propostes relatius a la promoció de la dona i a la seva plena equiparació en tots els àmbits de la vida social que no sigui competència específica dels departaments de la Generalitat. Aquesta Diputada no arriba a entendre quins poden ser aquests àmbits de la vida social que a cap altra conselleria no queden recollits. Ens agradaria molt que ens expliquessin quines són aquestes activitats socials que potser jo no conec.

A l'article 3 es parla de les finalitats específiques i també ens les ha assenyalades, una per una, el senyor Conseller. Des del nostre punt de vista, d'aquestes finalitats que assenyalà l'article 3, d'aquestes finalitats, només pot sortir una cosa paper *couché*. Ja ens sembla massa la despesa de paper *couché* i propaganda a què ens té acostumats aquest Govern. Entenem que, de propaganda, en saben fer molta i de governar bastant poc. (*Remor de veus.*)

Del desenvolupament posterior ho deixen tot —el seu desenvolupament— per la via reglamentària i, per tant, no podem opinar. Només que no estem d'acord que es reservin tota aquesta..., tot aquest desenvolupament legislatiu per la via del Reglament. No els estranyarà, per tant, ses senyories; el que no ens agradi aquesta reserva i, per tant, la nostra proposta sigui un text alternatiu, una esmena a la totalitat amb text alternatiu, i els vull llegir, simplement, una part molt petita d'aquest text alternatiu, perquè suposo que tots en disposen i no els vull cansar.

La nostra Exposició de Motius... Vull assenyalar també que aquest text alternatiu és exactament igual, idèntic al presentat pel Grup Socialista perquè ha estat treballat conjuntament per les dues forces polítiques.

A l'Exposició de Motius del text alternatiu assenyalarem : «En virtut d'allò que preveu l'article 9.27 de l'Estatut d'Autonomia i del mandat que implica l'article 8.2 de l'esmentat Estatut, tenint en compte els principis constitucionals, es fa convenient establir la creació d'un organisme autònom especialitzat de la Generalitat de Catalunya que coordini i actuï d'impulsor de les actuacions de promoció de la dona, que ha de desenvolupar el Consell Executiu i vagi més enllà de les funcions de la fins ara existent Comissió Interdepartamental de la Dona. La seva actuació ha de fomentar les condicions que facin reals i efectives la llibertat, la igualtat i la plena equiparació en tots els àmbits de la vida social de Catalunya d'ambdós sexes, i també la participació equitativa de la dona en la vida política, cultural, econòmica i social, amb la participació de les entitats de dones de Catalunya més rellevants en la seva activitat a favor de la igualtat i la promoció de la dona a Catalunya.»

Creiem en la necessitat d'aquest Institut, però creiem que, realment, ha de ser un òrgan executiu que pugui coordinar tota l'acció del Consell Executiu; és a dir, de totes les conselleries —entenem que la lluita per la igualtat de la dona és un tema multidisciplinari— i, en aquest sentit, ens sembla bé un òrgan que estigui coordinant tota l'acció del Consell Executiu; nosaltres sí que fem una adscripció d'aquest òrgan, l'adscriuim al Departament de Presidència, i no deixem absolutament res a la via del Reglament.

A l'article 2 del nostre text alternatiu, parlem que l'Institut Català de la Dona, no de Serveis de la Dona, té com a finalitat primordial, dins de l'àmbit de competències de la Generalitat de Catalunya i en compliment i desenvolupament d'allò que preveuen l'article 8.2 de l'Estatut d'Autonomia i els principis constitucionals, la promoció de la dona i el foment de les condicions que facin reals i efectives la llibertat, la igualtat i la plena equiparació en tots els àmbits de la vida social d'ambdós sexes, i la participació equitativa de la dona en la vida política, cultural, econòmica i social.

De nou, en aquest article, explicitem la necessitat de la lluita per la igualtat d'ambdós sexes i no la funció de fer uns serveis

que encara no sabem quins han de ser, i de parlar d'unes activitats socials que no estan dintre de les funcions de les altres conselleries i que —hi insisteixo— nosaltres desconeixem.

En l'article 3 —i serà l'últim que llegiré del text alternatiu— parlem de les funcions que, des del nostre punt de vista, ha de tenir l'Institut Català de la Dona :

«a) Coordinar les accions específiques a favor de la dona que hagin de desenvolupar els departaments de la Generalitat de Catalunya i la resta d'organismes de la Generalitat de Catalunya relacionats amb la dona.

»b) Fomentar i col·laborar en la prestació de serveis de tot tipus a la dona, especialment a aquelles que tinguin una especial necessitat d'ajut, mitjançant l'establiment de convenis amb entitats públiques i privades.

»c) Establir relacions amb institucions d'anàloga naturalesa i similars de l'Administració de l'Estat, de la resta de comunitats autònomes i de l'Administració local de Catalunya.

»d) Elaborar i promoure informes, estudis i anàlisis de recerca sobre les matèries relacionades amb la seva finalitat i funcions, especialment en l'àmbit legal, educatiu, cultural, sanitari i socio-laboral per tal d'eliminar les discriminacions existents respecte a la dona en la societat.

»e) Proposar al Consell Executiu tota mena de mesures legislatives i executives orientades al desenvolupament de la política per la igualtat de la dona.

»f) Vetllar pel compliment de la normativa vigent i la seva aplicació en tot allò que afecti les finalitats de l'Institut.

»g) Divulgar les seves activitats, serveis i tasques i les de les associacions i entitats col·laboradores mitjançant l'organització de congressos i qualsevol altre mitjà.

»h) Potenciar la participació de les dones en les actuacions de la Generalitat que els afectin.

»i) Fomentar i possibilitar la participació de la dona als fòrums internacionals dedicats a les finalitats de l'Institut, mitjançant els acords oportuns, d'acord amb la legislació aplicable.

»j) Fomentar l'associacionisme per a la defensa dels interessos de la dona, establir relacions i mecanismes de participació amb les associacions, fundacions i altres institucions que, en funció de les seves finalitats, contribueixin a la consecució de les pròpies de l'Institut, d'acord amb el que es preveu en aquesta Llei.

»k) Recopilar i divulgar informació i documentació sobre la situació de la dona a Catalunya.

»l) Vetllar perquè s'adoptin les mesures necessàries per a l'execució dels tractats i convenis internacionals en tot allò que afecti les finalitats de l'Institut, d'acord amb el que es preveu en aquesta Llei.

»m) Aquelles altres competències que li siguin encomanades pel Consell Executiu o li siguin assignades per les lleis.»

Aquestes són les funcions que, al nostre parer, realment sí que ajuden a aconseguir, en la nostra societat, la igualtat entre els homes i la dona.

Nomenada la Ponència vam tenir expectatives que es podria pactar un text conjunt entre totes les forces polítiques d'aquesta Cambra però, de seguida, ens vam adonar que les esmenes transaccionals que s'acceptaven, pel Grup de la majoria, eren productes que volien ampliar el mateix text que avui estem discutint, perquè, realment, als mateixos diputats i diputades del Grup de la majoria els semblava minso i poc especí-

ficat. Ens vam adonar de seguida que no s'estava disposat a transaccionar ni un sol punt dels aspectes polítics i, per tant, per nosaltres, fonamentals del contingut d'aquesta norma. Per tant, vam quedar molt decebuts i el que, en principi, pensàvem que podia ser un text pactat —ja sabíem que segurament hauríem nosaltres de deixar de banda algunes coses per poder arribar a aquesta actitud transaccional— va ser absolutament impossible. No era possible pactar absolutament res dels temes que, per nosaltres, són fonamentals.

Abans d'acabar, vull recordar que a la sessió de Comissió d'Estudis d'Igualtat d'Oportunitats, que es va celebrar en aquest Parlament el proppassat dia 23, va comparèixer l'advocada laboralista Montserrat Avilés, que defensava la necessitat d'un organisme executiu. No va explicar, la senyora Avilés, exactament quin era, des del seu punt de vista, aquest organisme, però sí que parlava d'un organisme executor amb poders polítics, per poder fer i presentar alternatives legislatives, i entenem que aquesta recomanació, avui, en aquesta Cambra, teníem opció d'haver-la pogut aconseguir, d'haver pogut discutir realment la creació d'un organisme que hagués arribat, que ens hagués ajudat les dones de Catalunya a avançar en el tema de la igualtat.

Els grups de l'esquerra sí que hem pogut arribar a un acord i sí que tenim un text conjunt amb la creació d'aquest organisme; la dreta, una vegada més, entenem que ha jugat a la façana.

En qualsevol cas, la meua —encara que desesperançada— obligació —desesperançada respecte al Grup de la majoria— és demanar-los el vot favorable al text alternatiu que avui els presentem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Suposo que el torn en contra es farà conjuntament a les dues esmenes de totalitat, de manera que el Grup Socialista pot defensar la seva esmena. Té la paraula la Il·lustre senyora De Madre.

(Pausa.)

La Sra. DE MADRE : Gràcies, senyor President. Senyors i senyores diputades, quan ens vàrem assabentar de l'entrada en aquest Parlament del Projecte de Llei de Creació d'un Institut per a la Dona, la nostra primera reacció, certament, va ser d'una moderada alegria —moderada, això sí—, i, un cop conegut el Projecte ens vàrem adonar, de seguida, que la nostra intuïció, doncs, no ens havia enganyat; que la moderació amb l'alegria no havia estat fruit de la mesquinesa política, sinó que, per contra, aquesta alegria moderada havia estat fruit, fins i tot, d'una exageració.

La primera consideració que voldria fer és que el problema de la desigualtat —d'això, ja n'hem parlat altres vegades en aquesta Cambra, en Comissió— home-dona, en aquest país, o en la resta de països del món, és un problema fonamentalment ideològic, que té, doncs, una història determinada i que, per tant, des de la gent que fem política, des de la gent que tractem de canviar o d'intervenir en la realitat de les coses, en el que és la vida quotidiana de les persones, tenim una certa obligació, o tenim l'obligació, sobretot els governs, d'intentar modificar aquesta realitat, que és realment, diríem, negativa per a determinats sectors de la població.

Davant d'una qüestió d'aquest tipus, davant d'una qüestió de desigualtat tan important com la que les dones encara continuem patint aquí i a tot arreu, podríem fer dues coses —ens

semblava a nosaltres — : intentar treballar per modificar la realitat, fer un projecte per combatre, per actuar d'una manera activa i combativa contra aquesta situació en benefici de les dones, o també es podia fer el contrari, tenir una actitud combativa i activa per, fins i tot, empitjorar-la, per empitjorar aquesta situació, i pensàvem nosaltres que aquestes eren les dues possibilitats que hi havia des de l'acció política per intervenir en aquest assumpte.

Però vostès, senyors del Govern —vostè que està sol aquí avui, senyor Guitart—, han inventat una altra possibilitat d'intervenir en aquesta realitat. Vostès devien pensar que en això de la dona, en això de la qüestió femenina, tant de moda actualment, havien de fer alguna cosa, alguna cosa més havien de fer. Però suposo que, per a no trencar la coherència de l'acció del Govern en aquest assumpte, havien de fer alguna cosa, sobretot per a no fer res, per deixar-ho tot tal com està. I vet aquí que suposo que el Projecte de Llei de Creació d'aquest institut va néixer fruit d'aquesta preocupació, de fer alguna cosa, perquè alguna cosa toca fer, per fent-ho de manera que això signifiqui que no movem res i que tot queda com està. I vet aquí —ho repeteixo— que surt l'Institut que, com molt bé ha dit la senyora Fabián, no ens agrada ni el títol; títol que, certament, ha estat modificat, es va acceptar una esmena en Comissió i ara ja no es diu «de Serveis a la Dona», es diu que és un institut «de la Dona». És a dir que, senyor Conseller, quan vostè ha defensat el Projecte, ha defensat el Projecte primitiu, diríem, el primer; el Projecte que avui estem discutint aquí ja no parla de «Serveis a la Dona», el nom ja no és aquest.

Un cop dit això, també, senyor Conseller, voldria fer referència a l'apartat que vostè també ha citat en l'Exposició de Motius del Projecte de Llei. Es diu, concretament, ha fet palesa la coordinació i tal de la Comissió, que una prestació de serveis no té l'encaix adequat en una comissió interdepartamental. Siguem una mica més clars, senyor Conseller; miri : el que no té l'encaix adequat a la societat, realment, el que no fa possible que avancem no és la impossibilitat d'executar serveis, el que no té l'encaix adequat és la mateixa Comissió Interdepartamental que vostès s'obstinen a continuar mantenint; no posem «el carro davant del bestiar», senyor Conseller, perquè, d'aquesta manera, els puc assegurar que el carro no es mourà de lloc. És a dir, aquí el que no té l'encaix és la mateixa Comissió, aquí el que cal —i en aquesta direcció és la nostra esmena a la totalitat, esmena constructiva— és crear un únic organisme a Catalunya —no dispersem aquest assumpte, que prou difícil és—, un únic organisme, amb caràcter autònom, un institut —certament ja estem d'acord que hi hagi un institut—, però un únic organisme que ho faci tot, que impulsi, que controli, que vetlli, que proposi mesures legislatives, que controli l'acció del Govern, amb el que fa i amb el que no fa, que, a la vegada, pugui executar i pugui dirigir determinats serveis. Però no posem la Comissió per una banda, per fer el que està fent, i creem un institut ara per fer serveis que tampoc no s'especifiquen quins serveis i per què hem de muntar un institut per posar en marxa serveis que podrien molt bé posar en marxa les conselleries i els departaments que la mateixa Generalitat i el seu Govern ja té. Per tant, això és un eufemisme, això d'intentar crear un institut és fer alguna cosa, doncs..., això, pel que he dit abans, per a no fer res.

A més, ha estat una mica també orientatiu, perquè nosaltres,

en la nostra esmena a la totalitat, a part que volem que les funcions de la Comissió Interdepartamental quedin subsumides dintre d'aquest Institut, a part d'això, senyor Conseller, nosaltres demanàvem —i demanem a l'esmena a la totalitat— que aquest Institut estigui adscrit a Presidència, a la Conselleria de Presidència, de la mateixa manera que ho està ara la Comissió Interdepartamental. És a dir, vostès en el seu Projecte no diuen on adscriuran aquest Institut; vostè ha sortit a defensar l'Institut. Ara ja ho tinc més clar : suposo que ara aquest Institut serà un institut que formarà part de la seva Conselleria; no és que tingui res contra la seva Conselleria ni contra vostè, personalment, senyor Guitart, però ens sembla que la qüestió de la dona, de la problemàtica de la dona, de la situació de marginació, de desigualtat que encara continua patint la dona a Catalunya —i arreu, però estem parlant de casa nostra—, doncs, mereixeria que aquest Institut tingués una ubicació dintre del departament de Presidència. És clar, vostè surt a presentar aquest Projecte i, un cop un es fixa en l'article 3, que és on es parla de les finalitats d'aquest Institut, doncs, és molt il·lustratiu, sobretot dos apartats, el c) i el d). A l'apartat c) parla d'elaborar i promoure informes, estudis i anàlisis; aquesta Cambra està estudiant, com mai, senyor Conseller, la qüestió de la dona; hem muntat una Comissió d'Estudi per estudiar informes i per fer anàlisis i tal i tal..., i això no ho estem fent en una comissió d'estudi. Tenim la Comissió Interdepartamental; ara muntem un institut també per estudiar. És a dir, aquí és que ningú ha passat de l'EGB, es veu, en aquest tema, i alguns ni s'han matriculat, perquè aquí, el que hem de fer, pel que es veu, és estudiar. Però, l'apartat d), que a mi em sembla que és aquí on està el *quid* de la qüestió, és a dir, la gran finalitat política que vostès en el Projecte de Llei donen a l'Institut és a l'apartat d). Diu l'apartat : «Divulgar les activitats, els serveis i les tasques duts a terme pel mateix Institut o per les associacions i les entitats col·laboradores» —atenció!— «mitjançant l'organització de fires,» —importantíssim, des del punt de vista polític— «congressos o qualsevol altre mitjà» —els dic els altres mitjans, perquè suposo que ja ho saben; però, aquests altres mitjans poden ser els anuncis als diaris —cosa que està molt bé, fa molta sensibilització—, i les tanques, les tanques a les carreteres i a les ciutats de Catalunya posant —els ho avanço ja— : «Per gaudir de l'Institut, som 3.000.000» —i escaig—; això podria ser, diríem, el títol de la tanca publicitària que vostès podrien col·locar per donar i per executar, per omplir de continguts l'apartat d) del Projecte de Llei de l'Institut.

No té com a finalitat política, l'Institut, proposar mesures legislatives —no en té—, vetllar per la normativa vigent i la seva aplicació —tampoc en té l'Institut—... Aquestes són funcions fonamentals de la lluita contra la desigualtat, sobretot quan la cultura del Govern, dels governs —no parlo tan sols d'aquest Govern, dels governs—, és una cultura totalment masculina. El Projecte de Llei que vostès han redactat és un projecte de llei redactat absolutament en masculí, ni tan sols han posat el guió i la «a» al costat —ja no dic primer la «a» i després el guió i la «o», el femení i el masculí— : «el» director, «el» president, «el» no sé què..., és a dir, tot absolutament en masculí, ni tan sols aquí —no sé si la Comissió Interdepartamental els ha dit alguna cosa, si s'han llegit el Projecte—..., però el Projecte, a part que és curt, curtíssim; un cop llegits i enume-

rats els articles, primer eren deu i després, un cop repassats varen quedar en nou, perquè vostès s'havien saltat l'article 8; és allò, com la novel·la de l'Agatha Christie —no sé si l'han llegida—, *Diez negritos* —els la recomano—; és a dir, a mesura que anaven sortint els «negritos», anaven desapareixent —els «negritos» eren persones, no eren persones de color; he fet una broma aquí. És a dir, l'article, un cop comences a llegir el Projecte, acabes ja; té buits importants, té buits importantíssims, aquest Projecte de Llei, com la manca de concrecions respecte a la composició de la Junta de Govern; vostès diuen que, per Decret, per Reglament es determinarà la composició de la Junta de Govern. Mirin : «El gato escaldado del agua caliente huye». Aquí, nosaltres, fa dos anys i mig que vàrem consensuar la creació de la Comissió Interdepartamental, afegint a aquest Projecte, que vostès varen acceptar —i per aquí el nostre vot favorable—, va ser la creació d'un consell assessor per implicar i per possibilitar que les associacions de dones que treballen a Catalunya poguessin participar. Fa dos anys i mig de la creació de la Comissió Interdepartamental; vostès no han creat encara el consell assessor encara; la meua companya, la Diputada Rosa Barenys, ha fet diverses interpellacions en aquesta direcció : «si te he visto no me acuerdo»; el consell no s'ha creat, el consell assessor. Jo —permeti-m'ho— no em crec que vostès, per reglament, vulguin ara crear un consell de participació en aquest Institut, perquè no m'ho crec, per la història i perquè, bé, ja ens coneixem tots, i, a més a més, volen crear aquí —potser sí, potser ho poden fer, no ho sé, o ho volen fer— amb un organisme, amb un institut que no farà res, que no decidirà res, que no proposarà res, només posarà en funcions determinats serveis, que no sabem quins serveis seran, si és que ara hi haurà de Catalunya una mena de xarxa, com les oficines de benestar social, doncs, ara unes oficines de les senyores; no sabem si són aquests els serveis que vostès volen posar en marxa.

No es diu tampoc... Per a nosaltres és molt important poder discutir en aquesta Cambra la composició de la Junta i la composició del Consell, perquè el que volem assegurar per al present i per al futur és la pluralitat de la representació en aquest Consell, és el que ens interessa, i ens sembla que la manera més clara de poder-ho fer és discutint-ho aquí, no fent-ho per reglament, que després no hi ha possibilitats de discutir-ho. De quina manera volen fer funcionar aquest Institut? Amb quin personal? D'això, no en diuen res.

Senyores i senyors diputats, senyors del Govern, jo els demanaria el vot favorable per a la nostra esmena a la totalitat, esmenes que s'han treballat, a més a més, conjuntament. Bé, vostès ja saben que això significaria el retorn al Govern d'aquest Projecte per poder realment elaborar un projecte d'institut a Catalunya, un únic organisme —no dos braços i el cos per un altre lloc—, un únic organisme a Catalunya que vetlli, que proposi, que impulsi, que treballi i que executi el que hagi d'executar, un únic organisme; no volem continuar una mica per aquí i una altra mica per allà, sense participació, sense claredat en les polítiques. I els vull recordar també una altra cosa importantíssima : senyor Guitart, senyors del Govern, senyores i senyors diputats, vostès fa nou anys que governen a Catalunya, amb majoria absoluta, nou anys; nou anys que han tingut la possibilitat de treballar a favor de la problemàtica de la dona; vostès, en això, han fet molt poca cosa, per no dir res; fa dos

anys i mig que funciona una comissió interdepartamental i encara avui, a Catalunya, a mitjan any 1989, no tenim un pla de mesures, no hi ha una mena de guia de l'acció del Govern en relació amb les polítiques i amb la desigualtat que la dona, a Catalunya, pateix.

Senyores i senyors diputats, vot favorable els demano, una vegada més, per a la nostra esmena a la totalitat, amb la seguretat que amb el retorn al Govern d'aquest Projecte de Llei, tots, homes i dones, hi sortirem guanyant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora De Madre. Per a un torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. NERAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, tal com hem pogut apreciar després de les intervencions del Grup d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Socialista, que presenten les esmenes a la totalitat al Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de la Dona, tota l'oposició a aquest Projecte de Llei rau, bàsicament, en la desaparició o, millor dit, en la supressió de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, i se'ns proposa, per tant, que sigui l'Institut qui faci les funcions que avui té atribuïdes la Comissió.

Abans d'entrar a parlar del tema de la Comissió, m'agradaria fer uns petits aclariments, tant a la senyora Fabián com a la senyora Manuela De Madre. Vostès han parlat que aquest organisme, aquest Institut no està adscrit a cap departament. Evidentment, jo això els ho vaig explicar en Ponència, el perquè d'això, perquè entenem que no podem lligar de mans un govern, quan, en un moment determinat, podem inscriure per llei un institut i, després, per qüestions, doncs, que es creguin d'ordre intern del Govern, es pugui adscriure a un altre Departament. Em sembla que d'això en tenim mostres, perquè, en tot cas, s'hauria de modificar després per llei, i això vostès ho saben. En tenim mostres perquè vostès també són molt coneixedores que l'Institut de la Mujer primer va estar inscrit al Ministeri de Cultura i ara ho està en el d'Afers Socials. Bé, per tant és normal que es puguin canviar de departament, en aquest cas de ministeri.

Pel que fa a l'article 2, que vostè criticava, senyora Fabián, li haig de dir que ens ha llegit el text que portava el Projecte de Llei, no el text aprovat en Comissió, que jo no sé si realment vostè se n'havia adonat, però aquest text va ser modificat amb una esmena transaccional que vàrem acceptar del Grup Mixt. Per tant, res a veure amb el que vostè ens ha llegit.

Pel que fa a la composició de la Junta de Govern, de les seves funcions, que vostès critiquen que el Projecte de Llei no especifica quina serà la junta de govern, no especifica quines seran les seves funcions—, vostès saben molt bé —i això no ho han dit— que aquesta Diputada que els parla tenia tota la bona disposició per acceptar les esmenes que anaven encaminades en aquest sentit, però que hi va haver una negativa total per part del Grup Socialista, que era l'únic que mantenia esmenes en aquest sentit, de voler-les acceptar. Tot el que vostès vulguin, però, sincerament, crec que això és un flac favor per millorar realment les lleis, la qual cosa hauria de ser la tasca, en aquest cas, de l'oposició; perquè quan no s'accepten esmenes se'ns diu que som prepotents i que ens tanquem en banda.

Vostè parlava de tanques publicitàries també, senyora De Madre, jo li voldria dir que espero que la Comissió Interdepar-

tamental, que serà qui haurà de vetllar en els diferents departaments tota la coordinació publicitària i totes les tasques d'aquests departaments, tingui més cura que el mateix Ministeri de Sanitat, el qual va fer una tanca publicitària sobre la donació de sang, en què sortia una dona, doncs, en vestit de bany descomunal, que deia «*Último modelo de surtidor de sangre*». Espero que amb la Comissió Interdepartamental, aquests petits lapsus, aquestes petites falles no arribin a passar.

Continuaria ara, doncs, entrant en el tema de la Comissió Interdepartamental de la Dona, però com molt bé saben, i tal com ha explicat l'Honorable Conseller de Cultura, senyor Guitart, té el seu origen en una Proposició de Llei aprovada per aquest Parlament, a proposta de tots els grups parlamentaris, i, posteriorment, va ser creada per decret del Consell Executiu.

Aquesta Comissió Interdepartamental —també s'ha dit aquí— té com a objectiu clar la planificació i la coordinació amb els diferents departaments de la Generalitat de tots els temes que puguin afectar la igualtat de drets entre les dones i els homes; però és evident que després de dos anys de funcionament la Comissió necessita —i nosaltres ho creiem així— un altre organisme que pugui ser l'executor de tota la política engegada per la Comissió. Si partim d'aquest plantejament, entendrem perfectament que es reserva a la Comissió la planificació i la coordinació i a l'Institut, com a organisme autònom, l'execució i la prestació de serveis.

Els dos grups esmenants ens han dit tant en Comissió com en el debat d'avui en aquest Ple que, al seu entendre, tota aquesta coordinació i planificació la pot fer l'Institut, i aquí —diria jo— rau també la nostra discrepància. Se'ns ha dit i repetit, del dret i del revés, que això és voler crear organismes paral·lels, que les seves funcions se sobreposen, i que podrien unificar-se en un sol organisme.

Bé, crec que això no és així, almenys el nostre Grup no ho entén així, perquè en tenim exemples, que si bé no són idèntics, sí que podríem dir que són molt semblants; em refereixo, per exemple, a la Direcció General de la Joventut, que és qui fa la tasca representativa, política i coordinadora, i a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que és qui executa la política de la Direcció General. I aquest és, al meu entendre, un exemple clar que els organismes són necessaris —tots dos organismes són necessaris—, i que les seves funcions no se sobreposen ni es dupliquen, sinó que solament es complementen.

Nosaltres voldríem creure que en un temps no massa llunyà es pogués arribar a suprimir la Comissió Interdepartamental, i que les seves funcions, per tant, les pogués assumir l'Institut. Això voldria dir que s'hauria arribat a un nivell de sensibilitat en el tema de la dona i que ja no caldria ni tant esforç ni tanta dedicació en la coordinació de tants i tants temes que afecten avui encara les dones.

Estem segurs que no hi ha cap govern que vulgui crear organismes sense creure'ls necessaris, i que aquest ho és, com també estem segurs, tal com deia abans, que, arribat el moment precís, el Govern traspassaria les competències de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona al mateix Institut, si així ho creguéssim convenient.

Vaig anunciar en el debat de les esmenes a la totalitat en Comissió que el nostre Grup intentaria trobar totes les vies de consens possible per tal d'arribar a un text que fos aprovar amb

el més ampli consens, però per dir la veritat, les discrepàncies entre el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya han fet difícil arribar a aquest consens. Penso que en la tasca de la no-discriminació de la dona tots plegats hauríem de ser capaços de fer un esforç per poder anar molt més units del que realment anem. Penso que no hauria de ser un tema de divisions polítiques, ni de bons ni de dolents, ni de dretes ni d'esquerres. Penso que la nostra fita, la de tots els diputats i diputades d'aquesta Cambra de totes les tendències i de tots els colors polítics, és de fer un esforç per intentar d'aconseguir que les dones siguin lliurement el que elles vulguin ser. I estic segura que si això ho aconseguíssim hauríem fet un pas molt important en la igualtat d'oportunitats de la dona. I acabo, senyor President, anunciant que el nostre Grup votarà en contra de les esmenes de retorn del Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de la Dona, perquè entenem que amb la seva creació s'obre un camí important per a desenvolupar una tasca àmplia en benefici de les dones de Catalunya, i demanem als altres grups de la Cambra que ens facin confiança i que també hi votin en contra.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Neras. Ara, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament, els altres Grups parlamentaris poden fixar posició. Pel Grup parlamentari Mixt té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, volem començar la nostra intervenció posant de manifest la voluntat dels centristes per tal que la creació d'aquest Institut no sigui tan sols una qüestió d'imatge que permeti cobrir l'expedient en el tema de la dona, ni un increment, sense més, de l'aparell burocràtic de la Generalitat, un òrgan més per a ser dotat pressupostàriament.

Perquè això sigui així fan falta, al nostre entendre, cinc qüestions. En primer lloc, i malgrat que en el Projecte de Llei de l'Institut es fa referència específica a la problemàtica de la dona, el seu objectiu ha de ser més ampli i ha d'abraçar tots aquells àmbits on es conculca el principi d'igualtat que recullen tant la Constitució com l'Estatut d'Autonomia.

En segon lloc, cal dotar l'Institut de les competències suficients, amb objectius i finalitats de caràcter executiu, i amb capacitat per a intervenir en totes aquelles actuacions de l'Administració en les quals no es recullen els principis d'igualtat per raó de sexe.

És també necessari garantir la participació dels grups socials que treballen en aquest àmbit, de manera que l'activitat d'aquest Institut doni resposta a les necessitats i deficiències reals que existeixen avui a la societat.

En quart lloc —i és el més important— cal garantir el compliment i l'efectivitat d'aquelles funcions per a les quals s'està creant aquest Institut, i també la transparència de la seva gestió.

Finalment, i amb l'objectiu de racionalitzar l'Administració, els centristes creiem oportú eliminar qualsevol duplictat d'organismes amb competències i finalitats similars. Així, doncs, l'Institut ha de poder ser, ensems, un òrgan consultiu en aquelles accions de govern que puguin posar en qüestió la igualtat de sexes i, positivament, elevar propostes al Consell Executiu per tal que, mitjançant els corresponents departaments de la Generalitat, es prenguin les mesures oportunes

per tal d'esmenar aquestes desigualtats.

En aquesta línia, entenem que l'Institut ha d'estar centrada a recollir les situacions existents de discriminació a partir de la realitat social i de les aportacions dels afectats i actuar, en conseqüència, en quatre nivells fonamentals. Primer nivell : coordinar i impulsar les accions i iniciatives existents, tant públiques —és a dir, entre les diferents administracions i els organismes públics— com privades : organitzacions, entitats, centres d'estudis, etcètera.

Quants esforços i diners es perden per manca de coordinació entre l'Administració o pel fet de no aprofitar les idees i iniciatives que molts grups no polítics, o fins i tot polítics, porten a terme?

Segon : informar dels drets que garanteixin la no-discriminació i dels mecanismes legals per a fer-los efectius. Quants ciutadans desconeixen els seus drets? Quants ciutadans no fan ús de les garanties que les lleis li deparen per als seus desconeixements? Aquesta manca d'informació perjudica fonamentalment qui no disposa de capacitat adquisitiva suficient per contractar uns bons serveis d'advocats experts en la matèria o que els manca, malauradament, una formació adient. Aquests són també qui més necessitat tenen de les lleis, aquests són també qui més patiran relativament de la seva no-aplicació : separacions i divorcis, problemes professionals i laborals, maltractaments, atencions i tutela dels nanos són alguns dels exemples que cal, doncs, que l'Administració es responsabilitzi de la generalització d'aquesta mena d'informació.

Tercera : establir un pla d'actuació per als sectors de la població que, ara com ara, pateix més la discriminació per raó de sexe : la dona. Cal fomentar la incorporació de la dona al treball i a la vida socio-política com a condició per a la igualtat d'oportunitats davant de l'home a l'hora de prendre decisions.

En definitiva, cal portar endavant un pla que garanteixi la llibertat d'acció, per tal que les dones facin de la seva vida allò que elles creguin oportú, sense altres restriccions que la seva pròpia voluntat i capacitat. És dur dir encara que som lluny d'aquests objectius, quan encara les dones actives a Catalunya estan per sota de la mitjana europea i, en canvi, són els sectors de la població que més incideixen en l'alt percentatge d'atur.

No hem d'oblidar que a partir dels vint-i-cinc anys el nivell d'atur, sense computar les dones, és a dir, el nivell d'atur dels homes se situaria al mateix nivell que el de la Comunitat Econòmica Europea.

Quina capacitat de decisió tenen les dones que depenen del sou d'un tercer a l'hora de plantejar-se una independència de la vida personal? Relativament poques. L'alternativa és sovint incorporar-se, com està passant, a l'economia submergida o agafar qualsevol feina i de categoria i sou inferiors.

Finalment, ha de ser una finalitat d'aquest Institut col·laborar en la conscienciació de la societat, tant dels homes com de les dones, per a l'eradicació de les discriminacions per raó de sexe. L'Administració hi ha de prendre partit.

Pel que fa als òrgans de govern i al Consell Consultiu d'aquest Institut, totes les mesures a favor de la participació activa i efectiva de tots aquells que estan treballant per la no-discriminació entre els sexes de la vida socio-política comptaran amb el suport del Grup centrista.

Finalment, quina ha estat la nostra posició en el debat d'aquesta Llei? Creiem que la desigualtat entre els homes i les

dones afecta tant les dones convergents com les dones socialistes, les dones comunistes com les dones d'esquerra, les dones populars i, evidentment, les dones centristes. Per això hem volgut que aquesta Llei estigui al màxim de consensuada entre totes les forces polítiques presents al Parlament. Això no ha estat possible.

Els centristes hem contribuït de manera notable en la millora de la Llei, avui a debat, i les moltes esmenes que ens han estat admeses per la ponent manifesten el sentit positiu i de consens amb què hem treballat. No obstant això, no ens cansarem de supervisar les finalitats resumides per aquest Projecte de Llei que avui aprovarem, perquè aquestes siguin efectivament acomplertes.

Esperem que la voluntat de consens manifestada en tots els treballs en Comissió pels diputats centristes es tradueixin en una efectiva aplicació d'aquests principis que, manifestats a l'inici de la nostra intervenció, han servit de fonament a tot el nostre treball en aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, en moltes ocasions durant la present legislatura s'han denunciat casos de discriminació de les dones del nostre país pel sol fet de ser dones. Moltes d'aquestes denúncies feien referència a les poques expectatives de promoció laboral de la dona, a discriminacions laborals manifestes o encobertes, i a les dificultats d'accedir a determinats llocs de treball.

En general, s'evidencia massa sovint el malestar de les dones, derivat de la seva persistent discriminació social, i això, malgrat les lleis, malgrat les comissions i malgrat les disposicions igualitàries pròpies de tota societat que es preia d'avançada.

Les arrels de la discriminació són massa fondes en la història mateixa de la humanitat; els mals hàbits individuals i col·lectius de tota societat masculista, massa forts per desaparèixer a partir només de les lleis.

És aquest un cas —segurament— on les lleis van pel davant de les dinàmiques socials, i, d'entrada, nosaltres havíem esperat que el Projecte de Llei que avui se'ns ha presentat per part del Govern anés en aquesta direcció. La dinàmica comunitària, la dinàmica europea, també en aquest sentit, ha anat per davant del que ha de ser, del que és la dinàmica del nostre propi país.

A començaments de la dècada actual, el Parlament Europeu va endegar una dinàmica positiva pel que fa a la igualtat d'oportunitats home-dona, i reconeixia, el Parlament Europeu, públicament que havia pres consciència que era pràcticament impossible instaurar una veritable oportunitat entre els drets de les dones i dels homes si hom es limitava únicament a l'aspecte anomenat «d'igualtat retributiva». Va caldre en aquella instància al Parlament Europeu —ho recordo— un gran debat sobre el problema dels drets de les dones, debat que hem trobat a faltar en aquest Parlament i que hauria estat un bon pas previ per a aquesta Llei, almenys tal com ho entenem nosaltres; debat al Parlament Europeu que es va cloure amb un llarg informe i amb la constitució de comissions de seguiment, comissions de seguiment fàctiques de les conclusions a què

van arribar.

Això no vol dir que la present Llei no sigui oportuna. Nosaltres entenem que aquesta Llei és oportuna, ve en un bon moment, hauria d'haver vingut fins i tot abans. Entenem, doncs, que ho és, i saludem la iniciativa per part de la majoria, per part del Govern.

L'Institut Català de la Dona és necessari —tal com diu o com s'afirma en l'Exposició de Motius del Projecte de Llei— com a organisme executiu especialitzat, amb la finalitat de prestar serveis i emmarcar els canals òptims per a la participació activa de les entitats de dones de Catalunya considerades més significatives i representatives.

Quan el Projecte de Llei va entrar en Comissió, el nostre Grup parlamentari hi donava inicialment suport a les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i donava suport entenent que, prèviament, s'hauria d'haver fet aquest debat en el si del Ple del Parlament; en segon lloc perquè creiem que no s'havia buscat, per part de la majoria, suficientment el consens necessari per a aquesta Llei —al primer moment—, i, en tercer lloc, perquè sobretot hauria calgut, al nostre entendre, clarificar definitivament el paper que faria a partir d'ara la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, creada pel Decret 25/1987, del 29 de gener.

Després, però, hem constatat que la Ponència admetia esmenes, buscava —almenys ho deia—, buscava consens i se'n acaba de dir, per part de la portaveu de la majoria que el paper de la Comissió Interdepartamental serà només —i això ho recull una esmena transitòria, la segona, al final—, serà només el d'un organisme de coordinació i d'impuls dels diferents departaments de la Generalitat pel que fa a la promoció de la dona i el requeriment de la normativa o el seguiment que s'ha de fer de la normativa no discriminatòria en tots i en cadascun dels departaments de la Generalitat. L'Il·lustre portaveu de la majoria ens ha dit també que es contempla, a la llarga, la desaparició de la Comissió Interdepartamental o l'assumpció de les competències per part de l'Institut Català de la Dona, i, per tant, que hi ha una voluntat política de no doblar organismes i no ampliar burocràcies.

No dubtem pas de la bona voluntat de la Il·lustre portaveu de la majoria quan ens exposava aquesta intenció, però altres veus del Govern no han pas dit el mateix, i preveuen —sembla— una llarga continuïtat per a la Comissió Interdepartamental.

El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana al seu dia va votar, en primer lloc, afirmativament la constitució de la Comissió Interdepartamental de la Dona; hem dit, a més a més, fins ara que, la Llei, la considerem oportuna. Per tant, ja anuncio que nosaltres no votarem pas en contra del Projecte de Llei que ens presenta el Govern, però tampoc podem votar-lo favorablement : un xic o molt escaldats, un xic o molt escaldats per tantes promeses incomplertes per part del Govern o del Grup parlamentari que hi dóna suport. I aquí només voldria recordar el Consell Assessor creat..., bé, no creat, és a dir que es crearia i mai creat de debò, que jo mateix en altres ocasions he demanat i he denunciat aquesta mancança davant d'aquesta Cambra.

Ens preguntem si es farà algun dia o no aquest debat sobre..., un debat llarg, en el Ple, sobre la igualtat d'oportunitats de les dones i dels homes a Catalunya. Ens preguntem si desapareixe-

rà, i sobretot quan desapareixerà, pel fet d'haver-ne assumit totes les competències l'Institut Català de la Dona, la Comissió Interdepartamental de la Dona.

Ja veiem que en aquesta Disposició Transitòria Segona —consensuada— es parla que «la Comissió Interdepartamental de la Dona mantindrà les seves competències mentre no seran assumides per l'Institut Català de la Dona»; entenem que serà aviat, que serà ràpida aquesta assumpció.

Fonamentalment, per tots aquests motius, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana s'abstindrà, tant en relació amb les esmenes a la totalitat presentades com al conjunt del Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada Maria Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President. Molt breument, des de l'escó, per anunciar que el meu Grup no pot compartir l'esperit dels textos presentats per Iniciativa i pel Grup Socialista, malgrat que valorem positivament el seu treball.

Els textos són els mateixos, i els trobem excessivament reglamentaristes i encotilladors de l'activitat de l'Institut. L'edició d'apartats amb les finalitats o funcions de l'Institut no és més que la concreció del que s'assenyala en el Projecte en termes generals : assenyalar o, més bé, enumerar de manera volgutament exhaustiva les funcions i composició de cada òrgan de l'Institut —cosa recomanable per a altres institucions— no ens sembla convenient que aparegui en la Llei per les raons abans exposades, havent de regular-lo per via reglamentària.

I li voldria adreçar unes breus paraules, «carinyosament», a la senyora Manuela De Madre abans d'acabar, per manifestar la nostra sorpresa pel fet que ara sembla que hi ha persones i persones de color, subtil distinció que a mi se m'escapa. Espero que, amb el temps, arribarà el dia que pugui ésser suficientment progressista per permetre'm determinats lapsus.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat.

Acabat el debat de les esmenes a la totalitat, se sotmet, en primer lloc, a votació el de tornar o no el Projecte al Consell Executiu.

Els senyors diputats que hi estiguin a favor, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

Les esmenes de retorn del Projecte al Consell Executiu han estat rebutjades per 30 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

Suposo, senyora De Madre i senyora Fabián, que es poden votar conjuntament els textos alternatius..., són idèntics. Doncs, farem una sola votació.

Senyores diputades i senyors diputats... (Pausa.) No votarem les esmenes amb text alternatiu, perquè es consideren decaigudes havent-se rebutjat el retorn.

Hi ha reservades diverses esmenes a l'articulat. La primera esmena és a l'article primer i està presentada pel Grup Socialista; és una esmena d'addició. Per a la seva defensa, té la paraula

la Diputada Il·lustre senyora Manuela De Madre.

La Sra. DE MADRE : Gràcies, senyor President. Anunciar que retirem totes les esmenes i que només en deixem dues de vives : l'esmena número 3 i l'esmena número 18. Les altres quedarien retirades, i ara ho explicaré.

És certament veritat, com ha dit la senyora Neras, que tant en Ponència com en Comissió ella, personalment, tenia una actitud de consens, d'intentar consensuar aquesta Llei —no entraré en el perquè de la seva actitud consensuadora—, però, certament, ens va parlar que volia que aquest Projecte de Llei hagués sortit al màxim consensuat.

Nosaltres havíem presentat, a part de l'esmena a la totalitat, una colla d'esmenes —moltes esmenes, moltíssimes— amb la intenció, realment, que el Projecte fos un projecte acceptable, mínimament digne, i que pogués servir realment per treballar en favor de la igualtat de la dona.

Vàrem començar molt bé, però quan vàrem arribar a les esmenes realment de fons, és a dir, d'on hi ha el veritable problema en relació amb aquest Projecte de Llei, ens vàrem adonar que el que primer era favorable a l'acceptació d'esmena, un cop arribat on estava i on està el *quid* de la qüestió, la qüestió fonamentalment ideològica... Perquè això sí que és un problema de dretes i d'esquerres, el problema de la desigualtat és un problema ideològic. És veritat, certament, que les dones, sigui quina sigui la seva classe social, tenen una marginació tradicional, històrica, en el conjunt de la societat; això és veritat : la marginació femenina abasta totes les classes socials. Però qui pateix més la desigualtat són les persones que són menys... Aquí hi ha gent que és menys igual que altra, o més desigual que altra. Per tant, és veritat que hi ha una qüestió general, de desigualtat; però és veritat també que el problema de la marginació, el problema de l'accés al treball, a la cultura, a la informació, a la independència econòmica, és un problema que pateix molt més la dona treballadora, la dona que és majoritària a la població, que el problema de l'educació, de l'accés a la cultura, de la independència econòmica, les dones d'una determinada classe social el pateixen molt menys, absolutament veritat —ara, abans, i, molt probablement, ho continuarà essent. Per tant, el problema de la desigualtat, no de dones i d'homes, sinó també de la marginació global que el conjunt de les persones pateixen, és un problema fonamentalment ideològic. I en la votació a l'esmena a la totalitat s'ha vist, senyores i senyors diputats. És a dir : la dreta ha votat junta en contra del Projecte de Llei, i l'esquerra... una part de l'esquerra s'ha abstingut —l'ha defensat molt bé, de tota manera, el seu posicionament, ha estat molt correcte—, però l'esquerra ha votat en contra, i en favor d'aquesta esmena a la totalitat; és a dir que sí que és un problema ideològic, el problema de la desigualtat.

Per tant, i continuant amb les esmenes, quan ens vàrem adonar que les úniques esmenes que ens acceptava el Grup de la majoria eren les esmenes que anaven a millorar les comes, el punt, el text, que quedés una mica més vestit, més enllestit, més bé per presentar-ho, i, quan arribàvem a les esmenes de fons, de —en realitat— què ha de fer l'Institut, quines són les seves funcions, què és el que ha de fer per treballar realment i quines competències se li han de donar, aquestes, totes eren que no. Per tant, de la mateixa manera que ja vaig retirar en Comissió, en Ponència, una part de les esmenes, avui aquí, senyores i senyors diputats, retiro gairebé totes les esmenes,

perquè no volem ser còmplices —i ho dic molt clarament— que aquest Projecte, aquest Projecte de Llei que no ens serveix, que no servirà de res per al conjunt de les dones a Catalunya, que no anirà a millorar cap ni una de les situacions problemàtiques que té la dona a Catalunya, no volem, amb la nostra complicitat, millorant el text formal, ser còmplices d'aquest projecte d'Institut.

Per tant, retirem les esmenes, però sí que en deixem vives dues : una, la de l'adscripció al Departament de Presidència d'aquest Institut, perquè sortirà endavant el Projecte. Per tant, demanem que aquest Institut, encara que no ens agrada de la manera que està, depengui de Presidència..., home!, com a mínim per comparar-lo a la muntanya de Montserrat, que ahir discutíem : la muntanya de Montserrat, de roca viva, depèn del Departament de Presidència. Per què l'Institut de Serveis a la Dona, o de la Dona, ha de dependre de no se sap encara què? No sé què espera el Govern per decidir... La senyora Neras ha dit : «Home!, no ho volem perquè després es pot canviar», no sé què... Home!, vostès, estudiïn-ho primer, quan presenten el Projecte, diguin-nos ja, sàpiguen ja on l'adscriuran. Perquè no tan sols està adscrita a Presidència la muntanya de Montserrat —importantíssima, la muntanya!; ahir ens vam tirar aquí unes quantes hores discutint-la—, també està adscrit al Departament de Presidència l'Institut d'Estudis Mediterranis. Què tenim les dones, a Catalunya —no tenim barba, és veritat, això; algunes en tenen...—, és a dir, què passa amb l'Institut de la Dona perquè el Govern de Catalunya encara no sàpiga a quin departament l'hem d'adscriure? És a dir, vostès, quan facin el Projecte, pensin en quin departament. Per tant, miri, com a mínim com a Montserrat, com a mínim això, com la muntanya!

Després, l'altra esmena que deixem viva, l'esmena número 18, és la... —un moment, que passo la pàgina— de supressió de la Comissió Interdepartamental. I aquí vull fer també un afegit : en el Projecte de Llei que s'ha votat, els senyors del CDS varen participar d'una transaccional que, com molt bé ha dit el senyor Colom, estableix la possibilitat que, un cop desapareguda la Comissió Interdepartamental, això passi, les seves funcions, a aquest Institut que estem discutint. Jo, en Comissió ja ho vaig preguntar : sis mesos, un any? Quant de temps estarà aquesta Comissió...? Perquè, bé, si els senyors de la majoria, i les senyores, i el Govern, ja s'estigués, realment —això sembla—, en la direcció de l'acceptació de l'esmena del CDS, que desaparegués la Comissió Interdepartamental per passar les funcions a l'Institut, nosaltres, probablement, hi hauríem estat d'acord. El que passa és que ens preguntem quan : sis mesos? «No, no». Un any? «No, no, no ho sabem». Dos anys...? Home!, si és d'aquí a trenta anys, doncs, miri, no ho votem, vull dir, no ens serveix, volem que sigui ara, volem que sigui al més aviat possible. Per tant, com que no ens creiem que durant aquest mandat, que durant aquesta legislatura —els tres anys que resten encara d'aquí a les properes—, com que no ens creiem que això desaparegui i passi a l'Institut, mantenim viva l'esmena de supressió de la Comissió Interdepartamental, no perquè tinguem res en contra de les persones que estan en aquesta Comissió, sinó perquè ens sembla que aquesta Comissió ha de desaparèixer, s'ha d'integrar a l'Institut, l'Institut ha de tenir rang de direcció general per poder discutir amb igualtat de condicions amb la resta de departaments i

de direccions generals de les conselleries de la Generalitat, la problemàtica de la desigualtat i de les altres problemàtiques.

Per tant, defensarem i mantenim viva l'adscripció a Presidència —ho repeteixo—, com a mínim com a Montserrat, i la supressió de la Comissió Interdepartamental, perquè, de veritat, existeixi ja a Catalunya un organisme que treballi en favor de la desaparició de la desigualtat.

També vull dir a la senyora Neras que no és comparable a la Direcció General de la Joventut i a l'Institut de Serveis a la Joventut, perquè entre la joventut també hi ha dones. És a dir, que les dones i els homes conformem la classe humana, diríem; per tant, aquí ja sabem que els joves també estan discriminats, i els vells, i molts altres sectors. Aquí el que estem discutint és crear un organisme que treballi de veritat per impulsar polítiques en favor... o per lluitar contra la desigualtat.

Ha parlat ella, també, de la famosa tanca del Ministeri de Sanitat. Sempre és el mateix, sempre és el mateix : aquí, per justificar els nostres errors, els errors del Govern o del Grup de la majoria, sempre, en comptes d'acceptar-ho, o de dir «Mirin, ho farem millor, i tal...», dir «No, és que els de Madrid també s'equivoquen»... Bé, doncs, que s'equivoquin, miri, aquí estem a Catalunya, aquesta és una Cambra sobirana, aquí tenim potestat per legislar, per treballar, i no ens hem de posar ara amb la tanca del Ministeri de Sanitat.

Per tant, senyores i senyors diputats, defensar la desaparició de la Comissió Interdepartamental per possibilitar de veritat la creació d'un únic organisme que treballi, fonamentalment, contra la marginació. Estic segura que a la votació tornarà a passar el que ha passat abans : que la dreta i l'esquerra tornaran a votar per separat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora De Madre. Per a un torn en contra, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Neras.

La Sra. NERAS : Sí, gràcies, senyor President. Bé, jo diria que la senyora De Madre, més que un torn a favor de les seves esmenes que manté, el que m'ha fet ha estat un torn en contra de la meua posició o del meu torn en contra de les esmenes a la totalitat.

Jo, quant a l'esmena número 3, ja ho he dit també, quan he fet la meua intervenció, que entenia que s'havia de deixar al Govern l'adscripció d'aquest Institut.

Vostè ens deia, parlava de la muntanya de Montserrat amb un cert aire, doncs, no sé si sarcàstic —o no sé quina paraula ben bé dir-n'hi—; jo he de dir que em mereix tots els respectes, i que em sembla molt bé, doncs, que la muntanya de Montserrat, doncs, que ahir s'aprovés que estigués adscrita a Presidència. Però és que nosaltres tenim altres instituts, i el cas que vostè ha manifestat de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis precisament no està adscrit per llei, perquè es va argumentar per part del nostre Grup, es va presentar una esmena per part del nostre Grup en què se li treia l'adscripció al Departament de Presidència, deixant al Govern que l'adscrivís al lloc on cregués convenient, per facilitar que el Govern, si en un moment determinat —ho torno a repetir— l'hagués de canviar de departament, ho pogués fer sense necessitat de modificar la Llei. I això no és cap altra cosa, no s'amaga res més aquí : ni perquè som dones, ni perquè no en som, vull dir, no es tracta de res més que això. És clar, jo si noto una certa..., no sé com explicar-me, perquè sempre sembla que, en parlar de dretes i

d'esquerres, doncs, hi hagi unes dones que defensin més les dones que les altres, o que el model de les dones d'esquerra sigui millor que el de les dones de dretes; sincerament, no hi crec, i ho he dit abans, penso que tots plegats hauríem de lluitar perquè les dones siguin lliures i siguin el que elles vulguin ser, de dretes, d'esquerres, conservadores, i fins i tot «carques», si volen ser-ne, però que nosaltres el que hem de defensar és que les dones, lliurement, i no imposat ni per partits polítics ni per la mateixa societat, els posin en un lloc determinat, que és el que està passant fins ara.

Jo, quant al tema de la desaparició de la Comissió, evidentment, hauria de tornar a repetir els mateixos arguments. Però, senyora De Madre, jo també li haig de dir més coses : vostè m'ha dit que es va adonar, que no sap el perquè de la meua bona predisposició per pactar aquest text, i jo li dic que la meua disposició és perquè sé —i ho he repetit—, perquè entenc que en el tema de la dona hauríem d'anar tots més units, i tots plegats hauríem d'intentar cedir més. Bé, això no és possible, perquè vostès diuen que les dretes i les esquerres, en aquest tema, doncs, són completament oposats. Jo, això —ho repeteixo—, no ho comparteixo. Jo acceptava quantitat d'esmenes del Grup Socialista, que no eren esmenes de punts i comes, senyora De Madre, que no eren esmenes de punts i comes, sinó que eren esmenes importants —des del moment que vostès les varen presentar, suposo que les deurien presentar per alguna cosa. Quan vostè va veure que jo li acceptava esmenes i que, per tant, això li faria votar molts articles de la Llei —parlem clar—, vostè les va retirar, i les úniques esmenes que jo no li acceptava, evidentment, eren allà on rau el problema d'aquesta Llei : eren totes aquelles en què, d'alguna manera, vostès traspassaven les competències de la Comissió a l'Institut, i, evidentment, si vostès no volen la Comissió i nosaltres la volem, és evident que aquí sí que era impossible trobar un punt d'acord. Però —ho repeteixo— moltes de les altres esmenes eren importants, perquè suposo —i torno a dir-ho— que en el moment que les varen presentar creien que milloraven la Llei. I vostè ha preferit no millorar la Llei, retirar-les totes, abans d'haver de votar algun article d'aquesta Llei. Sincerament, em sembla que hem fet, o que han fet, un flac favor al que realment hauria de ser la tasca d'oposició, que sempre es diu que és la d'intentar millorar els projectes que presenta el Consell Executiu.

Res més. Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Neras. Ara queda una sola esmena viva, que és del Grup Popular, la número 17. La vol defensar ara, la senyora Montserrat? (Pausa.) Doncs, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President, per defensar l'esmena número 17, d'una disposició derogatòria —«Queda derogat el Decret 25/1987, del 29 de gener, de Creació de la Comissió Interdepartamental de la Promoció de la Dona».

La Generalitat de Catalunya, veient la necessitat d'impulsar de manera prioritària la millora de la representació i de la participació de la dona en els àmbits social, cultural, econòmic i polític, considerarà necessari crear la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona. L'origen de la Comissió, tal com molt bé ens ha dit el senyor Joan Guitart, la Comissió Interdeparta-

mental, es troba en la Resolució 81/II del Parlament de Catalunya, aprovada a proposta de tots els grups parlamentaris, en exercici de la competència prevista en l'article 9.27 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Posteriorment, la Comissió va ésser creada per Decret de la Presidència de la Generalitat el 29 de gener de 1987. El nostre Grup considera que les funcions d'aquesta Comissió acaben tan aviat com es crea un organisme autònom, amb personalitat jurídica pròpia, és a dir, una eina jurídico-administrativa de màxim nivell, per donar solució a la problemàtica de la dona a Catalunya.

La Comissió ha tingut fins ara els objectius de : coordinar les diverses accions i projectes dels diferents departaments de la Generalitat; proposar al Consell Executiu les mesures normatives necessàries per fomentar la igualtat d'oportunitats; elaborar informes i formular recomanacions als diferents departaments de la Generalitat; potenciar accions per a la promoció professional i laboral de la dona, i, finalment, vetllar pel compliment de la legislació, així com dels tractats i convenis internacionals.

La Comissió Interdepartamental, des del nostre punt de vista, és una figura poc concreta jurídicament, i mantenir la Comissió, que una de les finalitats per a la qual va ésser creada va ésser per evitar duplicitats derivades de les activitats aïllades dels diferents departaments de la Generalitat, creant ara un organisme autònom que assoleix tots i cadascun dels objectius amb què havia estat creada la Comissió, mantenir-la és caure en la duplicitat de funcions d'òrgans de la Generalitat. Per aquest motiu, el nostre Grup hem presentat aquesta esmena, en profit d'una major economia administrativa en la no-duplicitat de funcions i en l'estalvi de la despesa pública. Amb aquest criteri, espero el vot favorable.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Ara votarem les esmenes... Es poden votar conjuntament les dues socialistes, la 3 i la 18? *(Pausa.)* No hi ha cap grup que demani votació separada. Doncs, les votarem conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup Socialista han estat rebutjades per 35 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

Votem a continuació l'esmena del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

A continuació votem conjuntament, si no hi ha peticions de votació separada, tots els articles de la Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles de la Llei han quedat aprovats per 72 vots a favor, 30 en contra i 5 abstencions.

Acabats el debat i la votació de l'articulat, sotmetem a votació l'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius i el títol del Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de la Dona han estat aprovats per 72 vots a favor, 30 en contra i 5 abstencions.

Ara els grups poden explicar el seu vot, els qui ho vulguin. Algun grup vol explicar el seu vot? *(Pausa.)* La senyora Fabián, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President, senyores, senyors diputats, he demanat aquest torn d'explicació de vot perquè m'ha semblat que, en el debat que s'ha plantejat en aquesta Cambra, semblava que el Grup Socialista i que el Grup d'Iniciativa per Catalunya votàvem que no a aquest Projecte de Llei, en primer lloc perquè tenim una especial necessitat o una especial intenció que desaparegui la Comissió Interdepartamental de la Dona, i, d'altra banda, perquè també ha semblat que, quan Convergència i Unió tenia una actitud de transacció en determinades esmenes, com que a nosaltres ens agrada votar en contra, llavors no s'havia pogut discutir i pactar, perquè sembla que teníem, en aquest tema, un desig especial de no arribar a acords o d'aixecar-nos en el moment que es demanessin els vots en contra.

Jo volia explicar, en primer lloc, el nostre vot contrari a l'aprovació d'aquest Projecte de Llei : no ha estat, en absolut, perquè tinguem cap tipus d'animadversió a la Comissió Interdepartamental de la Dona ni a les persones que la dirigeixen; en tot cas, si el que vostès volien era crear, o que la Comissió Interdepartamental tingués més funcions, haurien, segurament, aprovat una norma que així ho fes. Si realment complissin els seus compromisos i s'hagués creat el Consell Assessor, segurament nosaltres tindriem més confiança en les propostes del Grup de la majoria, però el que nosaltres diem és que aquest Institut, el que vostès han proposat amb aquest Projecte de Llei, no ens agrada perquè només té funcions de propaganda, i creiem que en aquest país el que s'ha de fer és tenir funcions polítiques, funcions legislatives que aconseguixin fer una política que porti les dones catalanes a una situació de més igualtat social.

Aquest és el nostre posicionament de vot. Per això hem dit que aquest... —i hem intentat també poder així assenyalar-ho—, que no ens agrada l'Institut perquè les funcions que se li assignen no aconseguixen els fins per als quals nosaltres pensem que ha de ser creat. És un institut que diu que no coordinarà, que no tindrà propostes de coordinació executiva, legislativa, etcètera; que només, com es deia abans, servirà per fer propaganda.

Per altra banda, senyora Neras, en aquesta Comissió no hi va haver cap mena d'article que, en la seva totalitat —dic articles de contingut, realment articles de contingut—, que estiguessin aprovats amb la seva transaccional, en la seva totalitat. Vostè mateixa, senyora Neras, va reconèixer en aquesta Ponència que el text del Govern era tan pobre que a vostè no li agradava haver-lo de discutir, i que, per tant, havia demanat autorització per poder transaccionar i fer-lo més ampli. A nosaltres ens va il·lusionar aquesta proposta seva, perquè vam pensar que, evidentment, l'única possibilitat que tenim l'oposició de poder incloure temes que ens interessa defensar és transaccionar, perquè vostès tenen la majoria absoluta. Per tant, nosaltres vam anar a aquesta Comissió amb il·lusió per poder transaccionar amb vostè determinats articles que nos-

altres defensàvem. Però, realment, ens vam adonar que vostè volia millorar alguns aspectes d'una llei que és —perdoni'm l'expressió— impresentable. Però, en aquells temes que realment marcaven unes determinades competències d'aquest Institut, vostè deia sistemàticament que no. Per tant, és clar, a nosaltres se'ns col·locava en l'alternativa d'oferir-li la possibilitat de millorar tècnicament un text que a vostè mateixa li feia vergonya defensar, donant-li el tema de les nostres pròpies esmenes que, en el contingut polític més important, vostè rebutjava, és a dir, ens n'acceptava la meitat i en aquelles coses que a vostè l'interessava acceptar, però, en realitat, amb cap contingut polític —de seguida acabo i podrà demanar vostè tot el que vulgui, deixi'm... Molt bé. Per tant, nosaltres no tenim un esperit que no ens agradi votar les coses, perquè —hi insisteixo— l'única possibilitat que tenim que prosperin les nostres propostes és que el Grup de la majoria absoluta ens les accepti. Per tant, vam anar il·lusionats, i, una vegada més, vam veure que el que es pretenia allà era aconseguir uns objectius absolutament diferents al que representa, des del nostre punt de vista, poder acordar i transaccionar propostes polítiques.

D'altra banda, deia la senyora Neras que ella no creia en la dreta i en l'esquerra d'aquesta Cambra, i que no creia que, en qüestió de dones, hi havia posicions de dreta i posicions d'esquerres. Miri, senyora Neras, jo crec que ser dona no és garantia de res, i que a Europa, el president del govern que està fent més mesures econòmiques en contra de la igualtat de la dona és una dona, la senyora Thatcher, i que, realment, quan en aquest Institut s'està demanant que l'Institut pogués estirar el Consell Executiu per aconseguir mesures que anessin a la igualtat de la dona —i em refereixo a mesures sanitàries, la integració de determinats serveis de planificació familiar a la xarxa de sanitat pública, mesures educacionals, etcètera—, era realment exigir mesures polítiques, que, des del nostre punt de vista, són d'esquerres, i, en canvi, editar en paper *couché*, des del nostre punt de vista, no és política d'esquerres. Aquesta Cambra avui ha quedat dividida; em sobta desagradablement que un grup...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, eh?

La Sra. FABIÀ : ...s'hagi abtingut, però, des del nostre punt de vista, avui la Cambra, en un tema molt important, ha quedat dividida entre dretes i esquerres. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Portaveu del Grup de Convergència i Unió demana la paraula. Per què?

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, per demanar a la Mesa que ens doni la interpretació que la Mesa cregui correcta del torn d'explicació de vot, perquè nosaltres tenim la sensació que hem escoltat un torn de rèplica.

El Sr. PRESIDENT : Efectivament, ha estat un torn de rèplica; el que passa és que la Presidència es distingeix per la seva magnanimitat en la interpretació del Reglament a favor de la llibertat d'expressió. (*Remor de veus.*)

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, en aquest cas, demano que també es permeti a la nostra Diputada fer un torn de contrarèplica.

El Sr. PRESIDENT : No és un torn de contrarèplica; té un torn d'explicació de vot. La senyora Montserrat té un torn d'explicació de vot.

La Sra. MONTSERRAT : Gràcies, senyor President, per a explicació del nostre vot en el Dictamen del Projecte de Llei de

Creació de l'Institut Català de la Dona.

El Grup Popular considerem convenient la creació d'aquest Institut Català, ja que substitueix, des del nostre punt de vista, una figura poc concreta, tal com he dit, jurídicament, com és la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, i es crea un organisme autònom amb personalitat jurídica pròpia.

Creiem que el text del Projecte intenta abordar i crear un òrgan per donar solució a la problemàtica de la dona a Catalunya. Precisament per això l'actuació d'aquest Institut ha de ser àgil i dinàmica, i ha d'adequar-se en tot moment a les necessitats presents, i sempre amb respecte a la legalitat vigent, en especial evitant la duplicitat de funcions d'òrgans de la Generalitat, en profit d'una major economia administrativa. Però, malgrat la no-acceptació, per part del Grup de la majoria, de la nostra esmena presentada, i veient un pas endavant —petit, però un pas necessari—, que és l'acceptació d'una esmena en Comissió, presentada pel Grup Mixt, pel que fa referència a mantenir la Comissió Interdepartamental de la Dona amb les seves competències, mentre no estiguin assumides per l'Institut Català de Serveis a la Dona —o, més ben dit, ara Institut Català de la Dona—, que ja ha estat aprovada en la Disposició Transitòria Segona, esperant que es compleixi al més aviat possible i que no ens trobem que l'incompliment sigui motiu d'interpellacions, com en el cas del Consell Assessor, sense entrar avui en una crítica puntual que ens semblaria poc oportuna, desitgem que el vot favorable del Grup Popular pugui servir perquè, d'una vegada, es facin reals i efectives la llibertat, la igualtat i la plena equiparació en tots els àmbits de la vida social de la dona a Catalunya.

Res més. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Montserrat. Algun altre grup vol fer explicació de vot? (*Pausa.*) No hi ha explicació de vot per part de cap altre grup.

Designació pel Parlament d'un Síndic de la Sindicatura de Comptes

Passem a continuació al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la designació pel Parlament d'un síndic de la Sindicatura de Comptes, article 20 de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes.

Un Secretari de la Mesa llegirà l'esmentat article.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA : «Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes. Article 20.1 : Els síndics, en nombre de set, són designats pel Parlament, mitjançant votació per majoria de les tres cinquenes parts, per a un període de sis anys.»

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Es comunica que ha cessat per renúncia el senyor Antoni Castells i Oliveras.

Procedirem a continuació a la votació. D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta votació ha de ser secreta i mitjançant paperetes. D'acord amb el punt 1 de l'article 20 de la Llei de la Sindicatura de Comptes, es necessita la majoria de les tres cinquenes parts. (*Pausa.*) Un senyor Secretari procedirà a anomenar els il·lustres senyors diputats...

(*Ll. Sr. Secretari Primer anomena les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.*)

El Sr. PRESIDENT : La Mesa procedeix a fer el recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent : el senyor Jordi Petit i Fontserè, 97 vots; 8 vots en blanc; dos, la senyora Joaquina Alemany, i un, la senyora Manuela De Madre.

Com que els vots que ha obtingut el senyor Jordi Petit i Fontserè sobrepassen la majoria de les tres cinquenes parts, queda proclamat Síndic de la Sindicatura de Comptes.

El sisè punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 17/1985, del 23 de Juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per a un torn a favor, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabián.

**Proposició de Llei de Modificació
de la Llei 17/1985, del 23 de Juliol,
de la Funció Pública de l'Administració
de la Generalitat**

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya els proposa la presa en consideració de la Proposició de Llei que ha presentat i per la qual es pretén la modificació de la Llei 17/85, del 23 de Juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president el substitueix en la direcció del debat.)

Com es diu en l'Exposició de Motius d'aquesta Proposició de Llei, l'aprovació pel Parlament de Catalunya de la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat l'any 85 va significar la incorporació al nostre cos legislatiu de determinades mesures de política social, bàsicament en matèria d'integració de persones amb disminució i de reinserció social, que van ser saludades per la societat civil i reconegudes arreu de l'Estat com a capdavanteres i modèliques d'una política social que calia endegar per a assolir un accés a la funció pública més igualitari en oportunitats i més progressista.

Després de quatre anys de vigència de la Llei, han aparegut diferents mesures legislatives de les Corts Generals, tal com la Llei 23/88, del 28 de juliol, de Modificació de la Llei de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública, i la Llei 3/89, del 3 de març, per la qual s'amplia a setze setmanes el permís de maternitat i s'estableixen mesures per a afavorir la igualtat de tractament de la dona en el treball, que en els efectes d'integració de disminuïts i de promoció de la dona han millorat a nivell de l'Estat la situació d'aquests col·lectius i en general de tots els ciutadans en l'ocupació pública. Nogensmenys, el col·lectiu català de persones amb disminució ha vist minvades, en comparació amb l'Administració de l'Estat, les expectatives d'accés a l'ocupació pública de la Generalitat.

En l'aspecte referit d'accés a l'ocupació pública de persones amb disminució a l'Administració de la Generalitat, els articles 48 i 49 de la Llei 17/85 garantien, per a aquelles persones, la reserva del 2% de l'oferta anual d'ocupació, però aquesta mesura s'ha revelat com a insuficient i peyorativa per dues raons : la primera raó és que la Llei 13/82, d'Integració Social dels Minusvàlids, incorporava a l'empresa pública i a la privada la re-

serva del 2% de les plantilles, la qual cosa no s'assoleix amb la simple reserva del 2% de la nova oferta, sinó després de molts anys, quan s'hagi renovat la totalitat de l'actual plantilla.

Havent-ho entès així, i acatant allò establert en la Disposició Addicional Primera de la LISMI, les Corts Generals incorporaren, mitjançant l'esmentada Llei 23/88, una nova disposició, per la qual s'eleva la referida reserva fins al 3% de l'oferta anual de places amb l'objecte d'assolir el 2% de la plantilla total.

En aquest sentit, durant la discussió dins d'aquest Parlament del Pressupost de la Generalitat per l'any 89, va ser acceptada una esmena del Grup Socialista, per la qual s'incorpora una mesura parella, però que només té vigència per l'actual exercici pressupostari.

La segona raó és que, considerant la taxa de persones amb disminució existent a la nostra societat, la mesura és notablement insuficient, i aquí vull recordar a ses senyories el document que ens van lliurar el col·lectiu de disminuïts en la seva compareixença davant la Comissió de Política Social d'aquest Parlament el passat dia 7 de març; a les pàgines 32, 33, 34 i 35, en el seu comentari al Títol Setè de la LISMI, anomenat de la integració laboral, on exposen les greus dificultats que troben per accedir al món laboral.

És per això que entenem que es fa necessari elevar la taxa de reserva, tenint present que el Parlament Europeu en el projecte de recomanació sobre l'ocupació dels disminuïts situa com a desitjable la reserva de llocs de treball per a persones amb disminució en un 100%, i així proposem la modificació dels articles 48 i 49 de la Llei en el sentit següent : « Article 48 : Per tal de garantir la igualtat d'oportunitats de les persones amb disminució en l'accés al treball, resta reservada a aquestes el 5% de les places funcionàries i laborals regulades per la present Llei. El Consell Executiu ha de desenvolupar per via reglamentària el sistema pel qual aquestes persones poden accedir a prestar serveis a l'Administració. »

Article 49 : « La reglamentació a què es refereix l'article 48 ha de :

»a) Reservar en cada oferta pública d'ocupació un percentatge de places superior al 5% quan no hi hagi coberta la plantilla en l'esmentat percentatge de persones amb disminució.

»b) Determinar les condicions necessàries per a poder ocupar els llocs de treball.

»c) Regular un sistema públic de suport addicional per a igualar les oportunitats de formació d'aquestes persones que aspiren a l'ocupació pública; d) establir les adaptacions de les proves i dels llocs de treball per tal que aquelles puguin ser afrontades i aquests puguin ser ocupats en condicions equivalents a les de les persones no afectades per una disminució. ».

En l'aspecte de la dona treballadora de la funció pública, la recent Llei 3/89, de les Corts Generals, va incorporar, a més del perllongament del termini de descans per maternitat, la possibilitat que el pare pogués gaudir de llicència durant les sis setmanes següents al naixement, en cas de mort de la mare.

Aquesta mesura ha restat incorporada a la nostra legislació, atesa la condició de bàsica que la mateixa Llei li atorga, però atenent la situació que es vol paliar; és a dir, que la criatura nounada no quedi separada del seu pare quan hagi perdut la mare. És totalment lògic de fer aquesta mesura extensiva a altres circumstàncies que poden donar-se, com són el cas d'incapacitat física de la mare per complicacions del puerperi que la

facin romandre hospitalitzada, com també en la hipòtesi d'abandó per aquella, les quals situacions —no per infreqüents— han de deixar de ser protegides.

En aquest sentit, proposem que s'afegeixi un nou apartat quatre a l'article 85 que digui el següent : «En cas de mort, d'impossibilitat per invalidesa sobrevinguda o d'hospitalització, i també en cas d'abandó per la mare del nounat, el període de permís laboral posterior al part podrà ser utilitzat, com a llicència amb sou, pel pare i guardador de fet o de dret per a tenir cura del nen.»

Tanmateix, l'article 50 de la Llei 17/85 encarrega al Consell Executiu d'establir programes de reinserció social, els quals encara no han estat implantats. Creiem que és convenient tenir cura dels joves que cauen en la marginació i procurar-los una via de reinserció social i, a la vegada, que l'Administració sigui una font d'exemplaritat per a la societat civil i per al mercat privat de treball. Per això proposem que s'afegeixi un punt 3 a l'article 51 de la Llei, que digui : «Prèviament superat un curset de capacitació que haurà d'impartir l'Escola d'Administració Pública, el qual podrà ser remunerat, les persones objecte d'aquests programes ocuparan preferentment els llocs de treball de règim laboral temporal.»

D'altra banda, entenem que, a més de les mesures de política social abans proposades, cal també millorar les garanties en l'accés a la funció pública per tal d'assolir una veritable igualtat de tractament entre tots els ciutadans, com exigeix la Constitució en el seu article 14. Per causes diferents, ha estat una realitat que l'ocupació pública en règim de funcionari interí o de laboral temporal, la qual s'hauria d'haver dut a terme mitjançant convocatòria pública i pel règim de concurs, com s'imposa a l'article 44 de la Llei 17/85, pràcticament mai no s'ha realitzat per via d'aquesta concurrència pública, sinó per la via excepcional de contractació directa i personal exclusiva de les situacions de màxima urgència.

Atenent que d'aquesta manera no és respectat el principi constitucional de mèrit i capacitat per accedir a l'ocupació pública, perquè, a més, s'acostumen a perllongar molts mesos i, fins i tot, anys, per successives renovacions, i atenent també el fet que després d'aquest temps d'ocupació transitòria esdevé mèrit que, si no és preferent, sí que és molt considerat en tots els concursos d'ocupació definitiva, totes les quals coses acaben constituint un perjudici notable per a la Generalitat dels aspirants a opositors que no han gaudit d'aquest privilegi.

És de justícia reforçar les garanties legals en el proveïment d'aquestes places per evitar la degradació del sistema cap a una situació que converteix les proves d'accés lliure en restringides, sense coneixement dels aspirants de les veritables possibilitats que els assisteixen i amb franca perversió de l'esperit constitucional.

En aquest punt vull citar que recentment ha aparegut una sentència de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, sentència 67/89, del 18 d'abril, per tant posterior a la presentació pel meu Grup parlamentari d'aquest Projecte de Llei, per la qual es declara anticonstitucional una ordre de la conselleria de la presidència i treball de la Junta de Extremadura convocant proves selectives per a l'ingrés al cos de titulats superiors de l'Administració, per desigualtat de tracte contrari a l'article 23.2 de la Constitució Espanyola. Aquesta sentència ha sortit després de la presentació d'aquest projecte —com els deia—,

però entenem que recull l'esperit que el nostre Grup parlamentari vol introduir amb aquest projecte de llei.

D'altra banda, considerem en la mateixa línia que els òrgans de selecció de personal estan mancats de directives legals suficients per proveir el que és necessari, per aprofundir en les garanties del ciutadà i donar, a la vegada, satisfacció al principi constitucional de participació.

En aquest sentit, modifiquem els articles 9, 34 i 44, en el sentit següent : «Article 9 : Ni la prestació de serveis en règim interí ni la contractació laboral temporal no poden constituir un mèrit preferent per a l'accés a la condició de funcionari o de personal laboral amb caràcter indefinit, respectivament. No obstant això, l'experiència assolida en aquestes ocupacions podrà ser valorada en el supòsit de concurs-oposició amb una puntuació que no superi, en cap cas, el 10% de la total prevista per a la fase de concurs.»

Vull assenyalar aquí que la sentència del Constitucional no indica quin seria el percentatge que s'estimaria com a constitucional, però declara inconstitucional una convocatòria que recull que els mèrits estarien al voltant del 40%. Per tant, nosaltres entenem que aquest seria un percentatge que sí que respectaria els dos criteris. De tota manera, estem en un posicionament de tràmit i això es podria modificar.

Article 34, punt 2 : «La selecció serà, en tot cas, efectuada per un òrgan tècnic de cinc membres, compost de la manera següent :

»a) Un president, que haurà de ser un catedràtic o professor universitari amb grau de doctor, quan es tracti de places dels grups A o B. Tractant-se dels altres grups de titulació, el president serà un funcionari amb càrrec de cap de servei. Els presidents seran designats lliurement pel Conseller del Departament que emeti la convocatòria.

»b) Tres funcionaris del grup A, de cos o especialitat adient amb les places a cobrir, designats per sorteig entre tots els que tinguin càrrec de comandament de negociat, secció o servei.

»c) Un funcionari o treballador de la plantilla laboral designat per la representació sindical.

»3. El Consell Executiu reglamentarà el procediment operatiu de l'òrgan tècnic qualificador amb les degudes garanties d'objectivitat i anonimat en la valoració de proves».

Article 44, punt 1 : «El personal interí i el personal laboral no permanent que sigui necessari per al servei de la Generalitat és seleccionat mitjançant convocatòria pública i pels sistemes de concurs-oposició o d'oposició».

Punt 2 : «A aquests efectes, en cada convocatòria de provisió de llocs de treball permanents, els òrgans tècnics de selecció acreditaran un nombre d'opositors equivalent al 20% de les places ofertades els quals hagin obtingut la puntuació més elevada dels aspirants que no hagin obtingut plaça, als únics efectes que gaudeixin de l'expectativa de dret a cobrir interinament o temporalment les vacants que es vagin produint durant el termini que hi hagi fins a la següent selecció anyal per a la provisió permanent.

»3. En casos de màxima urgència en què, per qualsevulla raó, no sigui possible comptar amb els aspirants acreditats referits, l'òrgan contractant sollicitarà a l'oficina pública d'ocupació que territorialment correspongui les persones capacitades que figurin inscrites com a demandants d'ocupació al registre corresponent.»

Creiem que amb la modificació d'aquests tres articles s'aconseguiria que la igualtat d'oportunitats en l'accés a la funció pública fos una realitat.

En conseqüència, entenem que aquest Projecte de Llei procedeix a l'adequació social de la funció pública de l'Administració de la Generalitat per tal de fer-la digne executora dels principis de l'estat social, democràtic i de dret, per la qual cosa demano a ses senyories que votin favorablement la seva presa en consideració, amb la seguretat que encara podrà ser millorada amb les aportacions que la resta dels grups parlamentaris podran fer a aquest text presentat per Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra...? *(Pausa.)* No havent-hi torn en contra, passem al posicionament dels diferents grups. Pel Grup Mixt té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín Toribio.

El Sr. MARTÍN : Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la Proposició de Llei que se sotmet a consideració d'aquesta Cambra comprèn dos tipus de mesures sobre les quals la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de l'any 1985, malgrat l'avenç que va significar en matèria d'integració de persones disminuïdes, ha quedat avui, a quatre anys de la seva aprovació, curta i insuficient.

Garantir la igualtat d'oportunitats de les persones amb disminució en l'accés a la funció pública de la Generalitat; afavorir la igualtat del tractament de la dona en el treball, i, en definitiva, adequar la funció pública de l'Administració de la Generalitat als principis informadors de l'Estat social i democràtic de dret, i també adoptar les mesures necessàries per a la materialització d'aquests principis, constitueix —ho remarco : constitueix— un mandat constitucional i estatutari insuficientment assolit per la legislació de la funció pública de l'Administració de la Generalitat.

D'altra banda, l'excessiu ús i abús de la contractació directa d'ocupació pública en règim de funcionari interí i laboral, i la pràctica absència de convocatòries públiques i concursos per a l'accés a la funció pública de la Generalitat, constitueix, també, un atemptat als principis constitucionals de capacitat i mèrit. Cal, per tant, adequar la legislació de la funció pública de la Generalitat als principis constitucionals esmentats, i ampliar, si escau, les mesures contingudes en aquesta Proposició no de Llei, ampliació que, al seu moment, proposarà el Grup centrista d'aquesta Cambra, mitjançant les oportunes esmenes, si prospera aquesta Proposició.

En conseqüència, els diputats centristes donaran suport a la prossecció de la tramitació d'aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, Honorable senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Àngel Colom.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Breument i des de l'escó, per posicionar-nos. Per principi, i com ja és tradicional, el nostre Grup parlamentari vota favorablement totes les preses en consideració que es fan, de proposicions de llei. Aquesta, de tota manera, no és només per seguir la tradició i per una norma de comportament democràtic, entenem, de la

Cambra, sinó que creiem que la iniciativa que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya és, realment, molt positiva, i així en volem deixar constància en aquesta Cambra. Coincidim plenament amb tota l'exposició de motius que es fa; jo només voldria remarcar el fet que hi ha una recomanació explícita del Parlament Europeu, en el projecte clar que l'ocupació dels disminuïts..., se situï com a desitjable, la reserva de llocs de treball per a persones amb disminució, en un 5%. Estem per dessota, molt per dessota, a nivell normatiu, d'aquesta recomanació del Parlament Europeu, però és que, a més, estem encara molt més per dessota de la mateixa normativa quant a l'aplicació; i, això, ho hem pogut comprovar en les dues trobades que hi ha hagut, en les compareixences de diferents associacions del món dels disminuïts físics i psíquics a Catalunya, en la Comissió de Política Social. Hem vist com hi havia coincidència a valorar com a positiu que la funció pública a Catalunya, que la Generalitat de Catalunya fes un primer pas —un primer pas pedagògic, orientador— de compliment d'aquests suggeriments del Parlament Europeu. És, per tant, en aquest sentit que nosaltres, tal com ja vam dir en l'última Comissió de Política Social —jo mateix, com a Portaveu en aquella Comissió—, votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Modificació de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, i, en tot cas, ens reservem les eventuals millores —que segur que algunes n'hi ha, i tal com ha dit la Il·lustre Diputada, doncs, serien ben admeses en cas que prosperés—, per si, efectivament, prospera, cosa que el nostre Grup desitjaria.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei de Modificació de la Llei 17/85, de Funció Pública de l'Administració de la Generalitat. I hi votarà a favor per la mateixa naturalesa i contingut de la Proposició, que conté —des del nostre punt de vista— suficients elements positius, i també per una raó de tipus general, que deriva del concepte que el nostre Grup té de com s'ha de desenvolupar la mecànica parlamentària. Efectivament, aquest Projecte de Llei té elements positius que el nostre Grup comparteix : la protecció a la família —tan important en moments de preocupant descens de la natalitat, i en el marc d'una legislació com l'espanyola, que està tan endarrerida respecte a la mitjana europea en temes de protecció familiar, i on qualsevol avenç en aquest sentit ha de ser benvingut pel nostre Grup—, la protecció als ciutadans amb disminucions físiques —qüestió ineludible en una societat que faci seu el principi de solidaritat, sigui la que sigui la base filosòfica, religiosa o moral d'aquesta solidaritat : el que és important és que existeixi, i que sigui present en la legislació—, el foment de la reinserció social, d'acord amb la idea que tothom té dret a una oportunitat, tothom té dret a tenir la possibilitat de rectificar i de reconduir la seva vida en sentit positiu, els criteris d'objectivitat, de mèrit, d'igualtat d'oportunitats per adjudicar llocs de treball a l'Administració pública, i fugir d'amiguismes, nepotismes, partidismes, i «endolls» de diferents voltatges i colors...

El problema que s'assenyala en l'exposició de motius és

cert, i ha estat objecte de denúncia pel nostre Grup; massa sovint s'actua pel procediment d'urgència, urgència i diligència que no s'apliquen en altres àmbits de l'Administració, com, per exemple, pagar els proveïdors de béns i serveis o dur a terme determinades intervencions quirúrgiques. Massa sovint s'adjudiquen els llocs de treball, en l'Administració pública catalana, amb criteris d'arbitrarietat, i fins i tot s'ha arribat, en alguns casos, per la via del fet, al frau de llei; és a dir, a la burla a sentències en ferm de tribunals de justícia, mitjançant l'aplicació viciosa de la Llei de l'administració pública, i d'aquesta manera se suscita la desconfiança del ciutadà, que es desencana, s'allunya de l'exercici de la democràcia, es torna absentista, cau en la indiferència passiva, quan compara la velocitat amb què se subministra un lloc prop de l'aixeta dels cabals públics perquè hi beguin a galet aquells que són afins al poder amb la lentitud amb què l'Administració compleix les seves obligacions amb els contribuents que la sostenen amb el seu esforç... Veig que el senyor Colom surt, i això demostra que també en aquesta Cambra es compleixen les lleis inexorables de la naturalesa : quan els falcons volen, els coloms fugen. (*Rialles.*)

Perquè compartim aquestes inquietuds i aquests principis amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, encara que és obvi que tenim reserves; fins i tot discrepàncies, amb la materialització concreta d'aquests preceptes, tal com queden redactats en la seva estricta literalitat, amb els principis d'aquesta Proposició de Llei de Modificació de la Llei de Funció Pública de la Generalitat, cosa lògica donada la considerable distància política que separa el Grup proponent del nostre Grup... Distància política considerable, senyor Escudé, que espero que el tranquil·litzi, vostè, que ahir veia —quan discutíem el crèdit dels 6.000 milions—, detectava misterioses i inexplicables coincidències entre el nostre Grup i el Grup d'Iniciativa. Tranquil·litzi's : existeix, aquesta distància. Vostè parlava ahir d'«extrems», a la Cambra, d'«extrems». Aquest és un terme anacrònic; en aquesta Cambra no hi ha extrems, senyor Escudé : hi ha grups amb projectes polítics clars i ben definits, i grups amb projectes polítics amb contorns, diguéssim, més difusos, però no hi ha extrems. Jo no li aconsello que utilitzi aquesta paraula de l'«extrem», perquè, com li dic, té un cert to anacrònic. En qualsevol cas, la distància entre el nostre Grup i el d'Iniciativa és, i continuarà essent, considerable, però no és el moment processal d'entrar en el detall de la seva Proposició de Llei, que seguirà el seu tràmit en comissió i en un ulterior Ple, si és que avui s'accepta la seva presa en consideració, cosa que el nostre Grup votarà favorablement, i així ho desitjaria.

Tanmateix, permetin-me uns breus apunts telegràfics sobre la seva Proposició, que si no s'accepta, serviran d'homenatge comiat al seu esforç, i, si s'accepta, serviran de lleugers entremesos en el debat que després seguirà. Quan vostès parlen de «reinserció social», a l'article 51, jo... vostè recordarà, senyora Fabián, que li vaig fer, fins i tot, una consulta terminològica : li vaig dir si l'adverbi «preferentment» es referia als llocs de treball o a les persones. És clar, això, a nosaltres ens suscita reserves, perquè és obvi que aquí hi ha diferents sensibilitats; és a dir, nosaltres compartim amb vostès el principi de la necessitat i la conveniència de la reinserció social, d'això no hi ha cap dubte. Ara bé, la redacció d'aquest article, per part seva, indica

una diferent sensibilitat, una especial preocupació —una especial preocupació— pels drets, en aquest cas, del qui ha transgredit la llei, cosa lògica en una visió de la societat en la qual existeixen —i això ho acceptem tots— desigualtats, desequilibris i injustícies, en certa manera exculpa determinats comportaments. Nosaltres, des de la nostra òptica, que fa més èmfasi en la llibertat de l'individu i el seu exercici responsable d'aquesta llibertat, tenim una preocupació més incisiva respecte als drets de les víctimes de la transgressió de la llei. Vostès, quan parlen de representants sindicals als tribunals d'oposicions —en l'article 34—, també en aquest cas nosaltres tindríem determinades reserves, perquè, si bé en el règim laboral és evident que hi han d'estar presents els sindicats, en el cas d'oposicions a una plaça de funcionari no és previst, en la legislació espanyola, que els sindicats siguin presents en aquests tribunals. S'hi està, de vegades, en qüestions puntuals, com concursos de trasllat, coses d'aquest tipus, però en un tribunal que ha d'adjudicar una plaça..., la presència del sindicat, nosaltres no la veiem adient. També aquí tenim diferents conceptes del que ha de ser un sindicat. Potser vostès veuen més el sindicat com un instrument d'acció ideològica i política; nosaltres veiem més el sindicat com una organització de professionals, de treballadors que ha de defensar els seus interessos i ha de subministrar serveis a aquests col·lectius. Per tant, aquí també tindríem reserves a manifestar.

Quan vostès, en l'article 34, parlen de reservar el 20% de places als qui no han aconseguit la plaça en aquest exercici, obliden de dir que, almenys, aquestes persones han de tenir un nivell mínim, perquè, és que, si no, estaríem donant un premi a la manca de preparació i de competència.

I a l'article 34 vostès fan una cosa que és molt típica de la doctrina de Comissions Obreres, si m'ho permet, senyora Fabián —que jo respecto— : vostès tenen la tendència a identificar el funcionari interí amb el contractat laboral temporal, diguéssim; és a dir, hi ha una certa confusió amb aquests dos conceptes, i, evidentment, aquests dos conceptes són molt diferents. Hem de recordar que el laboral temporal està subjecte a dret laboral, el funcionari interí, com a funcionari, està subjecte a un dret administratiu : un està subjecte al dret, podríem dir, contractual i l'altre a un dret estatutari. No oblidí vostè que la Llei 30/84, de l'Estat, va ser objecte d'un recurs davant del Tribunal Constitucional, precisament perquè es volien adjudicar places de cossos de funcionaris a contractats, i aquest recurs el va perdre el Govern, i això va ser objecte de correcció a la Llei 23/88. Per tant, és obvi que nosaltres som molt curosos i defensem amb molta força el principi de la independència de la funció pública, i diguéssim que en aquesta redacció que vostès fan de l'article potser es crea, com li dic, una certa confusió.

Després hi ha alguna qüestió de tipus menor, una cosa en què vostè estarà d'acord amb mi : vostè parla, amb molta raó, de l'abandó, en l'article 85; però també hi ha absències, per causa de necessitat, que no estan lligades pejorativament a un abandó, sinó que són absències per altres causes, causes de necessitat que podrien quedar incloses, i l'abandó seria un cas d'aquest plantejament més general... Quan parlen de regular un sistema públic de suport addicional a l'article 49, potser és una frase massa imprecisa, s'hauria de precisar més. En qualsevol cas, tot això són qüestions que, com dic, no és el moment processal d'entrar en profunditat en elles, eren uns apunts, sim-

plement perquè vostè veïés l'atenció que ens ha merescut aquest Projecte, l'atenció favorable que ens ha merescut aquest Projecte de Llei. Coincidim amb les seves inquietuds, en alguns casos per diferents raons de fons, però, en qualsevol cas, coincidim plenament amb la necessitat de fer un retoc a la Llei 17/85, en el sentit que vostès indiquen.

I, per acabar, donarem suport a aquest Projecte de Llei per una raó de tipus general : què és una presa en consideració d'un Projecte de Llei? És, simplement, acceptar que la Cambra comenci un debat sobre la qüestió; no prejutja, de cap manera, el resultat final d'aquest debat. Llevat que aquí es presenti un projecte de llei que sigui una aberració jurídica o política, que estigui, d'una manera clara, en contra del sentit comú, o que tingui una manifesta falta d'oportunitat, el nostre Grup creu que mai és bo reduir l'oposició al silenci i tancar les portes a un debat.

En altres ocasions —algunes d'elles solemnes— hem advertit des d'aquesta tribuna sobre els perills d'exercir la majoria absoluta amb prepotència. La majoria absoluta, pel fet de ser absoluta, té una responsabilitat més gran que els altres grups de la Cambra, i ha de ser, curiosament, especialment curosa, vetllant pels drets dels grups minoritaris. Una majoria ha de fer la seva política, i, si és absoluta, la pot fer còmodament, però mai ha d'aplicar el corró sense misericòrdia de manera sistemàtica. Jo diria que és una qüestió d'elegància. L'elegància pot ser innata, o també es pot adquirir amb les generacions; generacions d'educació, de bona alimentació, fan les pells més suaus, els trets de les fesomies més nobles, els gestos més gràcils, les veus més exquisides. Tres legislatures en el govern —dues d'elles amb majoria absoluta— són un temps molt llarg en política, i és un temps suficient per refinar els comportaments polítics i portar-los cap a l'elegància. En nom d'aquesta elegància, jo espero que avui la majoria absoluta no votarà en contra d'aquesta interessant i per tants motius positiva Proposició de Llei del Grup d'Iniciativa. En qualsevol cas, reitero el vot favorable del nostre Grup.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Socialista, té la paraula per fixar posició el Diputat senyor Lluís Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Efectivament, la nostra posició a la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 17/85, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, presentada per Iniciativa per Catalunya, és un vot favorable. És un vot favorable perquè considerem estimable l'esforç que ha fet Iniciativa per Catalunya en presentar aquesta Proposició de Llei, i perquè estem d'acord amb el seu contingut, independentment, òbviament, de l'estudi i les subsegüents esmenes que es puguin presentar en el cas que sigui aprovada la presa en consideració. Ja tenim informació que el Grup de la majoria no votarà favorablement la presa en consideració, però això no obsta perquè expliquem per què nosaltres votem favorablement aquesta presa en consideració i per què considerem que és una Proposició de Llei positiva.

Del títol de la Llei es dedueix, efectivament, que estem tractant —o dels objectes de la Llei— de dos temes prou importants i contemplats en la nostra legislació sobre funció pública, estem parlant de dos temes prou importants : un, les garanties d'accés a la funció pública, amb diversos articles que modifica la

Proposició de Llei d'Iniciativa per Catalunya, i el tema central, del qual ens ha parlat més la Diputada presentant, que és el tema de l'accés a la condició de funcionari del personal, dels ciutadans amb minusvalideses. Vull parlar de la segona part, bàsicament, perquè considerem que és l'objecte fonamental d'aquesta Proposició de Llei, malgrat que no sigui l'únic.

Efectivament, la Llei de la Funció Pública contempla en diversos preceptes, en diversos articles, una norma absolutament favorable, positiva —insuficient, però positiva—, que reconeix aquesta condició d'igualtat en l'accés a la funció pública de les persones amb disminució. I valorem aquest esforç que es va fer; recordo que és una Llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, és una Llei treballada en ponència conjunta, és una Llei que va merèixer, malgrat algunes excepcions, un vot favorable pràcticament de tots els grups de la Cambra. Per tant, és una Llei en la qual es va fer un gran esforç de consens en la seva redacció i aprovació.

Un dels temes que mereixen més consens recordo que és el tema del tractament a les minusvalideses en el Projecte de Llei, perquè era nou, perquè era progressista, perquè era un conjunt de preceptes que, des del nostre punt de vista, donava possibilitats de fer una política realment generosa d'accés a la funció pública d'aquests ciutadans.

El Govern ha tingut, des del 85, uns quants anys per desenvolupar i aplicar aquesta Llei. S'han produït normes de desenvolupament : un decret, el de 20 de juliol, el Decret 238/87, que regula el foment i altres vies concurrents per a la integració laboral de les persones amb disminució —*Diari Oficial* 872—; un decret suficientment important com perquè, en aquest moment, puguem fer una valoració de la seva aplicació. La nostra crítica contundent al Govern és que, malgrat aquest Decret, avui, contemplant, llegint les disposicions del Decret —Disposició Addicional, Disposició Transitòria, article setè— hem de dir que és un decret a mitges, és un decret fracassat, és una política no completa, i hauríem d'instar el Consell Executiu a aplicar de manera molt més rigorosa l'accés de les minusvalideses a la condició de funcionari. Aquest Decret no ha aconseguit els seus objectius, el Govern no coneix, no ha complert la Disposició Addicional, no coneix quin és el percentatge de persones que han accedit a la condició de funcionari dels cent mil, aproximadament, que formen la plantilla orgànica de la Generalitat de Catalunya. No ho sabem, encara. Les ofertes públiques d'ocupació, efectivament, no són suficient garantia perquè el resultat final de les proves comporti que es compleixi el percentatge previst a la Llei de la Funció Pública, ni el 2%, ni el 3%, ni el 5%. A la Llei de Pressupostos, en el debat de la Llei de Pressupostos, es va aprovar una esmena en aquesta direcció. Nosaltres vam presentar, el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa vam presentar diverses esmenes en aquesta direcció, en la direcció de reforçar les garanties per tal que allò que preveu la Llei, i, si és possible, més, aquestes persones puguin accedir a la condició de funcionaris, i això és el que no funciona. I no funciona per moltes causes, però el que creiem és que bàsicament no funciona perquè el Govern, l'Administració no estableix mesures suficients perquè aquestes prescripcions legals puguin ser avui a Catalunya una realitat, i, per tant, estem encara donant petites passes en la direcció de la recomanació de la Comunitat Econòmica Europea. Nosaltres pensem que una Proposició de Llei com la presentada pel Grup d'Iniciativa

per Catalunya, com a mínim, obre el debat i ens introdueix en una possibilitat que aquesta realitat de l'accés a la condició del servei públic, de funcionari de les persones amb disminució pugui ser una realitat, una realitat tangible i no una mera declaració de principis en una llei o en un decret. Per això hi estem a favor, tot i sabent les dificultats objectives que aquesta norma implica; hi estem a favor; pensem que una acció decidida de promoció, de compliment d'aquesta normativa faria possible, a curt termini, aquesta realitat.

Després, el Projecte de Llei conté altres disposicions, disposicions típiques d'una norma de funció pública. Nosaltres hi estem bàsicament d'acord; seria bo regular, modificar el Decret de selecció del personal de l'Administració de la Generalitat, en la línia que els tribunals, l'òrgan tècnic que ha de garantir a tribunals l'accés, la imparcialitat en l'accés a la funció pública, doncs, estigui constituït de manera permanent; fins ara no ho són, vostès saben que no ho són, el Decret que desenvolupa la Llei no preveu un òrgan permanent ni la seva composició. Jo crec que seria un pas endavant positiu en aquesta línia d'imparcialitat i transparència. D'altra banda, els temes plantejats a l'article 44 i l'article 9 són temes en els quals nosaltres tenim una certa discrepància amb Iniciativa per Catalunya, però que estic segur que en el tràmit corresponent podríem arribar a un consens, a un acord, però, en tot cas, són temes que queden manifestats al llarg de l'aplicació d'aquesta Llei. És claríssim, com diu el senyor Aleix Vidal-Quadras, que allò que és excepcional s'ha convertit en una regla general. Si la Llei diu que excepcionalment el Govern podrà contractar de manera directa personal interí o temporal, això que és «excepcionalment», i com un apartat de la Llei, i que en el debat de la discussió d'aquesta Llei quedava clar que era un recurs *in extremis*, s'ha convertit en una norma general. Per tant, alguna cosa no funciona, quan la norma general —diu la mateixa Llei— és el concurs; és evident que aquí ens proposen un concurs-oposició o oposició —segurament, doncs, hauríem d'arribar a un consens, perquè la finalitat i el mitjà són, probablement, desproporcionats—, però el que està clar que és desproporcional és fer de l'excepció una norma general. I aquesta és la crítica a l'aplicació de la seva Llei. Vostès saben que no hi ha hagut una sola convocatòria d'aquest tipus de personal feta per concurs, totes han estat per contractació directa. Això no funciona. Per tant, cal plantejar-se una hipòtesi de modificació, que és el que fa aquesta Llei.

Per totes aquestes raons, nosaltres donem suport a l'aprovació d'aquesta Proposició de Llei, presentada per Iniciativa per Catalunya, perquè creiem que és una bona mesura d'iniciar, no solament el debat, sinó corregir els defectes d'aplicació que ha tingut aquesta Llei de Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Garcia. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, suposo que amb l'aplicació d'aquest principi de la llibertat d'expressió de què se'ns parlava fa una estona, el senyor «falcó» —almenys autodenominat «falcó»— ha volgut reobrir el debat de totalitat que vam tenir ahir a la tarda amb un projecte de llei determinat. M'imagino que, amb la mateixa llibertat

d'expressió, se'm respectarà el fet que jo vulgui aplicar i complir el Reglament de la Cambra, i que, per tant, em circumscrigui, exclusivament, al que és la finalitat de sortir a la tribuna, que és posicionar-me, en nom del Grup de Convergència i Unió, sobre la proposta de Llei que ha presentat, a través de la senyora Fabián, el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El nostre Grup ha de dir, d'entrada, que aquesta és una proposició de llei insòlita perquè no es tracta de regular, com normalment es fa per proposició de llei, una matèria nova, sinó que es tracta de modificar, de rectificar, de variar una legislació ja existent. Aleshores, nosaltres tenim tres aspectes, tres elements sobre els quals basem el nostre posicionament.

En primer lloc, el fet que aquesta Llei que es vol modificar, la Llei de la Funció Pública, número 17 de l'any 85, és una llei important, és de desplegament bàsic, és una llei fonamental a casa nostra, i, aleshores, comprendran, senyores i senyors diputats, el desig —que almenys el nostre Grup té— d'assegurar amb aquesta Llei una certa continuïtat, una estabilitat important, que no, a cada moment, es vulgui rectificar, com es fa aquí, en set articles concrets. I que, en tot cas, caldria, després d'una experiència d'aplicació més perllongada, fer-ne una revisió a fons i no en set aspectes puntuals.

Per altra banda, un segon element que nosaltres valorem molt —i, això, el senyor Lluís Garcia ho ha esmentat— és el fet de recordar que aquesta Llei, com a desplegament bàsic de l'ordenament estatutari català, va ser una llei que es va elaborar en ponència conjunta. Hi havia textos del Govern, i, malgrat això, amb la invocació d'aquest precepte reglamentari, es va fer una ponència conjunta; ponència conjunta que, després, el text majoritari, molt consensuat però amb fortes discrepàncies en alguns apartats, especialment —si no ho recordo malament— amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, o el Grup que aleshores venia a ser una mica l'equivalent a l'actual d'Iniciativa per Catalunya, doncs, va arribar al tràmit posterior a la Cambra. Per tant, ens sembla poc adequat que ara un grup parlamentari, pel seu compte, es presenti com a modificador exclusiu d'una llei que ha estat elaborada per ponència conjunta.

Un tercer element important també —i molt important— que fonamentarà el nostre posicionament és que les modificacions, les set modificacions presentades no ens satisfan, o bé no hi veiem motivació suficient. Evidentment, la senyora Fabián ha donat moltes explicacions, però nosaltres no hi sabrem veure —i, així, immediatament entraré en el detall— una base suficient per moure'ns a nosaltres a acceptar aquestes modificacions.

En definitiva, com deia, es presenta una proposta de modificar set articles. En el primer, l'article 9, la variació que s'introdueix és que, l'experiència assolida que pot ser valorada, s'especifica que només pugui ser fins al 10% dels punts. No se'ns ha explicat per què el 10, i no el 20 o el 15 o el 5. I, per altra banda, s'elimina una garantia i una situació o característica —a nosaltres ens sembla lògica— que diu ara la Llei, que és que si hi ha similitud entre la plaça que s'ocupava i la plaça a què s'aspira, perquè, realment, si no hi ha similitud, creiem que no té cap importància l'experiència prèvia.

Per tant, doncs, nosaltres creiem que és més útil que, en cada cas, es valori el pes que ha de tenir o que pot tenir aquesta experiència en funció de la similitud o no de càrrecs, i, en cap cas, no encotillar-ho amb el 10% sistemàticament.

La segona modificació, a l'article 34 —i, a això, algun altre orador, em sembla que el senyor Vidal-Quadras, hi ha fet referència—, aquesta modificació de l'article 34 el que fa és afegir un paràgraf que, tot ell —entenem almenys nosaltres—, és de contingut reglamentari, perquè especifica, no sols la composició, sinó les característiques acadèmiques o personals de les persones que els integren; fins i tot, segons el tipus d'activitat, el president de l'òrgan tècnic ha de tenir unes característiques o unes altres. També no podem amagar —com també ho ha fet, si no ho recordo malament, el senyor Vidal-Quadras— la nostra sorpresa, en una sèrie de casos, en l'apartat c) d'aquesta proposta, el fet de la intervenció de la representació sindical.

Una altra proposta de modificació que no veiem clara —i el senyor Lluís Garcia s'hi ha referit, crec, molt encertadament— és el tema de la selecció de personal interí i laboral no permanent, que vostès, en definitiva, a través d'aquesta proposta de modificació de l'article 44, el que fan és substituir el sistema de concurs pel de concurs-oposició o oposició, que, com saben les senyores i els senyors diputats, és molt més llarg en el temps, és molt més perllongada la seva tramitació, la qual cosa té poc a veure precisament amb el fet que —hi insisteixo— aquest article parla de la selecció de personal interí i laboral no permanent. Per tant, entenem que no té objecte incrementar el nivell, sobretot temporal, de la tramitació d'aquesta selecció de personal.

Aleshores, passem a la quarta modificació, l'article 48, que és un article a què diversos oradors s'han referit com a element important, que és el tema de la garantia d'igualtat d'oportunitats a les persones amb disminució. Aleshores, a l'article 48, el que es fa, en la proposta del Grup d'Iniciativa per Catalunya, és substituir la capacitat de desplegament reglamentari —i, com bé ha recordat el senyor Garcia, el Govern ho ha fet en el seu moment i ho va aplicant— per la inclusió, en el text de la Llei, d'una reserva del 5% dels llocs de treball. Això, a nosaltres, es podria motivar favorablement si tingués un contingut real, perquè això és, purament, una declaració d'intencions, una declaració nominal. Una cosa seria dir: «És que, a partir d'ara, el 5% dels funcionaris i personal al servei de la Generalitat han de ser ocupades, les places corresponents, per persones disminuïdes.» I, aleshores, a través d'un procediment, treure les persones que —evidentíssimament, són moltes més— no estan en aquestes condicions. I no és aquest el cas, perquè la legislació, normalment, el que fa —i, això, vostès ho fan a l'esmena posterior, a l'article 49—, el que es fa és una reserva en les noves contractacions. I aquí, doncs, també incidirem en aquest tema.

Per tant, el fet d'estipular un tant per cent global permanent no té una eficàcia pràctica. I si la senyora Fabián, com observo, està asèptica en aquesta argumentació, jo li recordaria que fa no massa setmanes va visitar aquesta Cambra un grup parlamentari o els grups parlamentaris d'una Cambra alemanya, la del land de Baden-Württemberg, i, precisament, un dels nostres diputats, el senyor Francesc Codina, que, com saben molts de vostès, és una persona molt preocupada i una persona experta en aquestes qüestions, va fer aquesta pregunta: a veure, exactament, quina era la seva situació. I aquestes persones, aquests diputats del Parlament regional alemany van contestar dient que ells, precisament, tenien aquest 5% que propo-

sa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, però que no tenia cap eficàcia pràctica, malgrat que anava acompanyat d'una sèrie d'estímul d'ordre econòmic.

Per tant, doncs, nosaltres no hi veiem la necessitat, i més perquè la invocació que se'ns ha donat és que està previst en un projecte de directiva o d'ordenament de la Comunitat Econòmica Europea, que no sabem com serà ni com acabarà.

Ara, el que sí que és important és l'esmena, la modificació que es pretén a l'article 49, perquè aquí sí que és real; aquí és objectiu, aquí es parla de regular la nova contractació. Aleshores, aquí, el que vostès fan és fer una reserva també del 5%. Per tant, el que es pretén és que, en les noves contractacions de la Generalitat i de les seves empreses i organismes relacionats amb la Generalitat, s'hi faci una reserva del 5%. Aleshores —com també s'ha dit per part d'alguns oradors—, aquest tema, el tenim regulat a Catalunya en virtut d'una esmena —i no em dol reconèixer la seva paternitat o maternitat—, l'esmena Barenys, que es va incorporar en el Pressupost d'enguany de la Generalitat, amb què es fixava, a la Disposició Addicional Vint-i-sisena es fixava que, en les noves contractacions —i, hi insisteixo, això sí que és real, és un dret major per al disminuït—, es fixava un percentatge del 3%, i que, en les empreses de la Generalitat, era, com a mínim, d'un 3%. I això es fa, i això s'aplica, i això és positiu.

Aleshores, quan se'ns parlava, per part de la senyora Fabián, de la Llei 23/88, del 28 de juliol, del Parlament central, jo voldria recordar que, precisament, aquesta Disposició a què ella es referia va exactament en el mateix sentit de la nostra Llei pressupostària, perquè hi ha una Disposició Addicional Dinovena que diu: «En las ofertas de empleo público se reservará un cupo no inferior al 3%...» —o sigui, també va en la mateixa línia de reservar a contractació; no reservar sobre el volum de plantilla existent, perquè, hi insisteixo, no té, a curt termini ni a mitjà termini, doncs, una eficàcia pràctica— «...el 3% de las vacantes para ser cubiertas entre personas con discapacidad de grado igual o superior», etcètera, «de modo que, progresivamente, se alcance el 2% de los efectivos totales de la Administración».

Per tant, tenim per via d'exemple un cas proper a nosaltres en què la mecànica és la que hi ha contemplada actualment; no la que vostè, senyora Fabián, proposa en la seva Proposició de Llei. I a nosaltres encara ens satisfà més que això es reculli en una llei de caràcter temporal —que és una de les crítiques que, almenys, en l'Exposició de Motius, fa el Grup d'Iniciativa per Catalunya—, perquè aquest és un tema important, és un tema relativament nou, és un tema —i, això, el senyor Lluís Garcia ho ha dit— problemàtic i difícil. Penseu que les categories de persones disminuïdes són de qualificació molt diversa; no són les mateixes, en la disminució física que en la psíquica o la sensorial, les possibilitats d'uns llocs de treball determinats, i, per tant, creiem que és útil que, a través de la Llei de Pressupostos o de qualsevol altra llei de caràcter temporal, si n'hi hagués, es regulés aquesta qüestió.

Com deia abans, ha estat positiu, és positiva la utilització d'aquest mecanisme de la reserva del 3%. Si més endavant, si l'any que ve, si d'aquí a dos anys es preveu la possibilitat, es veu l'èxit assolit i es pot ampliar, doncs, és molt més fàcil ampliar-ho a través d'una llei temporal que no pas tornar a modificar una llei que —hi insisteixo— nosaltres creiem que, en

principi, ha de tenir una continuïtat i una estabilitat, com és la Llei de la Funció Pública.

En la sisena modificació, el que vostès fan és modificar l'article 51, que és el que fa referència a les persones marginades socialment. Aquesta diferència és important, i per això tampoc ens satisfà, perquè el text actual diu que «la Generalitat establirà uns programes experimentals per a la reinserció d'aquest tipus de persones.» En canvi, el que fa aquesta proposta —hi insisteixo—, només llegint veuran que acaba dient : «Les persones objecte d'aquests programes» —aquesta és la modificació que jo entenc fonamental— «ocuparan, preferentment, els llocs de treball de règim laboral temporal». Ens sembla que s'ha de fer un esforç en aquest sentit, és un problema també important, i establir una preferència absoluta d'aquestes persones per a la contractació de llocs de treball de règim laboral temporal no ens sembla apropiat, i, en tot cas, vostè tampoc ens l'ha defensat.

Finalment, la setena modificació que vostès pretenen, a l'article 85, consisteix —si he entès bé la modificació consistent a afegir un apartat quart—, és atribuir el descans de part a unes persones que no han arribat al part, i que és un tema que no encaixa amb la resta de l'article 85. Perquè, a l'article 85, els tres apartats existents fins al moment preveuen que funcionaris —en cada moment parlen de funcionaris—, el dret d'atendre menors de nou mesos amb un permís i de demanar una reducció d'una tercera part o d'una meitat de la jornada en cas d'atendre menors... En canvi, aquí es fa referència al tema del permís de part, i ni tan sols es parla de funcionaris. Ja sé que no és la seva voluntat —m'ho imagino—, però és que, amb aquest text, això donaria dret a tothom, perquè aquest pare o guardador de fet o de dret no imposen enlloc que sigui funcionària o funcionari, a diferència de tots els altres articles.

Per tant, en definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres no veiem l'oportunitat de fer aquesta modificació; nosaltres estem fonamentalment o no tan fonamentalment, però almenys de forma important, en desacord amb el redactat de totes i cadascuna d'aquestes modificacions i, en definitiva, si el tràmit de presa en consideració ve a ser l'equivalent en les proposicions de llei de l'esmena a la totalitat, doncs, si nosaltres tenim aquestes tres grans línies, aquestes grans idees, aquests elements que no ens fan prendre en consideració positivament aquesta proposta, si a més a més ja hem fet, en certa manera, un posicionament, un torn o una anàlisi crítica del contingut de totes i cadascuna de les propostes, no com han fet altres grups, que han fet posicionament envers alguns aspectes, i es pot salvar, nosaltres l'hem fet en tots, ens sembla, o em sembla, senyores i senyors diputats, que no trobaran estrany que el nostre Grup, si més no per un afany d'economia processal, ja que s'ha manifestat sobre la totalitat de tot el que vostès proposen en aquesta Proposició de Llei, nosaltres votem negativament la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de Llei ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

El punt setè de l'ordre del dia, el Grup proponent ha sol·licitat que es vegi demà. La Presidència demana l'assentiment per a aquesta modificació de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Entén la Presidència que hi ha assentiment i passem, doncs, al punt vuitè : presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 14/1984, del 20 de març, del Síndic de Greuges, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat.

Per a un torn a favor, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació de la Llei 14/1984, del 20 de Març, del Síndic de Greuges

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Espera, espera, que hi hagi silenci... *(Pausa.)* Comenci!

El Sr. ABELLÓ : Per intervenir, en nom del Grup Socialista, per la presa en consideració de la modificació de la Proposició de Llei del Síndic de Greuges.

Senyores i senyors diputats, fa dos anys, en un plenari també d'aquest Parlament, es va debatre i es va aprovar un dictamen des del punt de vista del Grup Socialista molt important, el dictamen de la Comissió sobre Maltractaments Infligits als Menors. Sens dubte, aquell dictamen, que va ser aprovat per unanimitat, abordava tota una problemàtica que feia temps que es trobava en la nostra societat però que per diferents motius es podia considerar que estava amagada. És indubtable que aquella comissió d'investigació va fer un treball rigorós, un treball que va permetre que el Parlament sintonitzés, segurament, amb un dels temes més complexos, difícils i que segurament ens pertorba a tots nosaltres com a persones humanes, un tema que fa referència al maltractament dels menors.

És indubtable que l'objectiu d'aquella Comissió va ser la de donar a conèixer l'abast de la situació dels maltractaments als menors a Catalunya, així com també una altra qüestió que nosaltres considerem molt important, i és també el conjunt de condicions socials que poden restringir els drets dels menors i provocar aquesta situació de maltractament, perquè, senyores i senyors diputats, darrere de cada situació de maltractament no solament hi ha un problema puntual de relació agressiva d'una família envers el seu fill, sinó que hi ha un autèntic problema social. Nosaltres estem convençuts que només en el moment que tots els estaments de la societat compreguin la realitat d'aquestes causes reals del problema serà quan començarà a minvar la situació.

Per tant, en aquell moment ja es plantejaven algunes de les qüestions que, sens dubte, incideixen en aquesta modificació, en aquesta proposta de modificació de la Llei del Síndic de Greuges que avui el nostre Grup Socialista els vol plantejar.

En aquell moment ja es plantejava una primera qüestió : en

primer lloc, la manca de dades fiables que hi ha en aquests moments sobre els maltractaments infligits a menors a Catalunya. Hi ha dades aproximades, però en aquests moments és impossible donar un cens real que ens permeti abordar el tema rigorosament.

En segon lloc, el fet que la major part d'aquests maltractaments succeeixen en un àmbit estrictament privat, que, al mateix temps, la família amagui en moltes ocasions, precisament perquè succeeixen en aquest àmbit privat, aquestes situacions, i el fet que també no hi hagi garanties en la denúncia, perquè nosaltres estem convençuts que els canals d'aquestes denúncies normalment no es troben, perquè es donen en una situació podríem dir no normalitzada.

Dos anys després del resultat d'aquell dictamen de la Comissió d'Investigació, ens hem de preguntar si s'ha avançat en aquests dubtes, en aquestes qüestions que es plantejaven en aquell moment.

Nosaltres hem de dir que estem convençuts que no hem avançat gaire. Jo donaré només dues dades per intentar abordar la qüestió. Fa unes setmanes es van celebrar les jornades que feien referència a nivell de l'Estat davant del maltractament de la infància: també en aquestes jornades es donaven xifres estimatives i es parlava de més de 100.000 casos de menors maltractats, en què el 65% eren objecte de violència física, el 12% de maltractament emocional, el 12% patien abusos sexuals i el 8% abandonament.

També fa molt pocs dies la Fiscalia de Barcelona, en l'informe que plantejava de l'any 88, ens deia que augmentaven alarmantment els judicis per maltractaments de menors, feia referència també als maltractaments de menors i de dones, i deia que les dades que començaven a haver-hi des del punt de vista estrictament de judicis, que són segurament, dels casos, una part molt petita que arriba a l'estament judicial, que aquestes dades són greus i dramàtiques, i fins i tot el mateix fiscal ens parlava que aquestes xifres són solament la punta de l'iceberg d'aquest fenomen social, perquè segurament, amb tota seguretat, són molts més els casos que no es denuncien i que, per tant, mai l'autoritat judicial arriba a conèixer.

Aquestes raons, sens dubte, van portar en aquell moment a la Comissió d'Investigació sobre Maltractaments Infligits a Menors a demanar la creació de la figura de l'Adjunt al Síndic de Greuges precisament per a la defensa dels drets dels menors.

Nosaltres, el Grup Socialista precisament planteja aquesta modificació de la Llei del Síndic de Greuges perquè considerem necessària aquesta figura: en primer lloc, perquè estem convençuts que les necessitats de la infància, de la infantesa, en general, estan vinculades al procés de maduració global de la seva personalitat i, per tant, des d'aquest punt de vista, són diferents a les de l'adult; en segon lloc, perquè estem convençuts també que és necessari contemplar amb més incidència la representació dels drets dels infants, perquè estem davant de drets socials i, com a conseqüència, normalment aquest tipus de drets són més difícils de garantir que les llibertats clàssiques; en tercer lloc, perquè l'Adjunt del Síndic per a la defensa dels drets dels menors pot ser una garantia d'actuacions que per les seves especials característiques de què parlàvem abans —anonimat, àmbit familiar, privat— necessiten canals diferents dels normals; i, en quart lloc, perquè estem convençuts

que la mateixa figura del Síndic, en aquest cas la figura de l'adjunt, podrà defensar millor aquests drets fonamentals que, precisament, quan es vulneren, necessiten millor protecció. Per totes aquestes raons, nosaltres estem convençuts que aquesta figura és necessària —segurament n'hi ha altres—, però creiem que són prou importants perquè aquest Parlament aprovi la modificació de la Llei i la figura de l'adjunt.

Nosaltres estem convençuts que aquesta figura recull no solament l'opinió del Grup Socialista: recull, en primer lloc, l'opinió del Parlament —ja en el seu moment es va manifestar per unanimitat en aprovar el dictamen de la Comissió d'Investigació que parlàvem abans—, també recull el sentiment de la major part de grups polítics que s'han manifestat en aquesta direcció, i també d'importantes institucions i d'entitats catalanes que des de fa molts anys treballen precisament en el camp dels menors i de la infància.

Nosaltres en aquesta modificació que plantejem, en concret, de l'article 33 de la Llei del Síndic de Greuges, plantejem, en primer lloc, la creació d'aquesta figura de l'adjunt per a la defensa dels drets dels menors; evidentment, la creació d'aquesta figura serà competència del Síndic de Greuges —per això posem la paraula «podrà», és a dir, serà potestatiu, de la mateixa manera que ho és el càrrec de l'adjunt—; en segon lloc, amb els mateixos drets i deures de l'adjunt del Síndic, tant pel que fa referència a incompatibilitats, amb el benentès que precisament serà la persona del Síndic el que li ha d'encomanar la seva feina específicament per a aquests temes.

No cal dir que el Grup Socialista, quan fa aquesta proposta, la fa amb un caràcter totalment obert: avui nosaltres només estrictament demanem de tots vostès, senyores i senyors diputats, el seu vot afirmatiu, perquè aquesta modificació es tingui en consideració; no cal dir que després, si hi ha aquesta aprovació —que nosaltres esperem— de tots els grups polítics, en el següent tràmit es pugui esmenar.

Perquè, finalment, senyores i senyors diputats, estem convençuts, per part del Grup Socialista, que amb aquesta aprovació no solament donarem coherència a les resolucions de què parlava abans, que en el seu moment va aprovar aquest Parlament, sinó que ajudarem en un tema que per a nosaltres, i estic convençut que per a tots vostès, és més important: que és que en el camp dels drets dels menors, dels drets dels infants, les garanties per a aquesta defensa siguin al més àmplies possible.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, el nostre Grup els demana el seu vot afirmatiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Doncs, no hi ha torn en contra, i els grups poden participar per fixar la seva posició. Pel Grup parlamenari Mixt, el senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Il·lustres senyores i senyors diputats, és criteri reiterat del Grup centrista d'aquesta Cambra donar suport a qualsevol tipus d'iniciativa legislativa que s'adopti en benefici de les institucions catalanes i de la protecció del ciutadà, sempre que la iniciativa es trobi, com és lògic, dins del marc legal.

La creació d'una adjuntia, fins i tot més, al Síndic de Greuges per a temes específics, de gran importància, per a la defensa dels interessos dels ciutadans, en cap cas desvirtua la institució, més aviat, al contrari, constitueix un element d'innestimable suport a la important tasca que porta a terme el

Síndic de Greuges. El nostre Grup s'ha pronunciat en aquest sentit en moltes ocasions en aquesta Cambra i portà a terme propostes similars com la del Síndic ecològic, així com als ajuntaments, amb la creació de l'*ombudsman* local o defensor del ciutadà davant de l'administració municipal.

També, en aquest cas, tractant-se d'un aspecte tan important de la tasca del Síndic de Greuges com és la defensa dels drets dels infants, tan necessitats de protecció davant els —malauradament— freqüents maltractaments a què es veuen sotmesos, els centristes d'aquesta Cambra donarem el nostre suport a la tramitació d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martín. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per expressar la nostra votació absolutament favorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei de Modificació del Síndic de Greuges.

Tal com bé ha dit el portaveu socialista, i li agraïm de manera especial, aquesta proposta no és tant una proposta d'un sol grup, és una proposta emanada i volguda per tota la Cambra, en assumir les conclusions de la Comissió d'Investigació, que recomaven, aquestes conclusions, precisament que s'arbitrés algun canal, i proposava un adjunt al Síndic de Greuges en relació amb el tema de menors, amb el tema de l'infant, de la defensa dels drets de l'infant.

El nostre Grup parlamentari, així com els altres també, en cadascuna de les compareixences en aquesta Cambra del Síndic, de l'Honorable Síndic de Greuges, hem reivindicat, constantment, amb tots els grups o amb la majoria dels grups, que cada any, d'alguna manera, es presentés la proposta i s'arribés a trobar la solució d'aquesta figura d'adjunt al Síndic per a la defensa dels drets dels infants. La proposta de modificació de la Llei ens sembla un bon camí, i creiem que també estaria en sintonia amb les conclusions que genèricament manifestava en l'últim Informe, el del 88, l'Honorable Síndic de Greuges. El que passa és que convindria que fos la unanimitat de la Cambra la que hi donés suport. Només penso que tindria sentit si fos d'aquesta manera, i així ho desitjaria el nostre Grup parlamentari.

Reitero, per tant, el nostre vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT : Sí, gràcies, senyor President. Nosaltres compartim plenament la inquietud del Grup proposant respecte al tema de menors. Nosaltres també creiem que s'hauria de contemplar, en aquest tema, la possibilitat que l'Honorable Síndic disposés d'un adjunt destinat a una defensa tan important com és el dret dels infants.

Aquesta proposta és una preocupació que tots els grups parlamentaris, any rere any, hem anat manifestant en la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament, i, amb aquest criteri, el nostre Grup donem el nostre suport a la Proposició de Llei, tot esperant, per unanimitat, el vot de tota la Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President.

El nostre Grup donarà suport a aquesta presa en consideració per coherència amb d'altres actuacions en aquest tema. Jo volia recordar només que el 30 de desembre de 1988, després d'un duríssim debat sobre pressupostos, ens va correspondre, a la Il·lustre Diputada Rosa Barenys i a mi, la defensa d'una moció subsegüent a la interpel·lació sobre el compliment dels acords unànims continguts al Dictamen sobre els Maltractaments Infligits a Menors. En aquella ocasió, la senyora Rosa Barenys va explicar-nos el perquè d'aquest punt —jo després vaig tornar-ho a explicar, però no únicament per deferència, sinó perquè hi ha una més gran precisió en la intervenció de la senyora Barenys. Recordo que ens va explicar coses com aquestes : «El punt 1 de la Moció planteja la creació de l'Adjunt al Síndic de Greuges, un adjunt per tenir cura dels menors maltractats. La comissió del menor, oportunament, va estudiar curosament aquesta qüestió abans de plantejar-la a la consideració del Ple del Parlament; va recaptar informació i va buscar dret comparat. Podem dir que en diversos països...». Els estalvio la lectura de les paraules que va dir en aquella ocasió la senyora Rosa Barenys.

En aquella interpellació hi va haver altres punts que tampoc no van ser votats, i que, en tot cas, no van ser votats perquè ens van dir que, al cap de tres mesos, aquest Parlament conceiria un pla que encara els diputats, senyor Pérez-Moreno, no coneixem.

Donarem, per tant, suport a aquesta Proposició. Voldriem insistir, però, en un punt. El més important, per a nosaltres, de la Proposició socialista és que la figura del Síndic de Greuges ha de poder dedicar una atenció especial als drets de l'infant, drets de ben difícil defensa per la situació en què es troben, perquè, molt sovint, el fet de viure, diguem-ne, sotmesos a la pàtria potestat fa que resulti molt més difícil arbitrar mitjans de denúncia de maltractament d'infants i de defensa d'aquests drets dels infants. Massa sovint, la nostra societat parla retòricament dels drets dels infants i, en canvi, és poc eficaç a l'hora de la seva defensa. Creiem que aquesta presa en consideració pot, en tot cas, donar més força a la voluntat del Síndic de Greuges de fer-se càrrec dels drets dels infants.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, permetin que comenci aquesta intervenció de la mateixa manera que ho feia el passat dia 30 de desembre, quan deia que nosaltres, el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, està plenament d'acord amb la filosofia que inspira aquesta presentació de Proposició de Llei, i no pot ser d'una altra manera, ja que aquesta Proposició de Llei neix en una comissió d'investigació una de les conclusions de la qual és, precisament, recomanar la creació d'aquesta figura de l'Adjunt al Síndic de Greuges. Això va ser aprovat per unanimitat gràcies també, lògicament, a la majoria del nostre Grup, que hi va donar suport.

Però permetin-me també que ara difereixi de la continuació

d'aquella intervenció que estava fent, que vaig fer el dia 30 de desembre dient que avui sí que donarem suport a aquesta Proposició de Llei perquè avui ve redactada i ve presentada amb la forma adient, que ens permet, a nosaltres, estan d'acord amb la filosofia que la inspira i també estan d'acord amb la presa en consideració.

Lògicament —aquí s'ha dit—, l'infant, el món de la infància és el més necessitat de protecció; és el més necessitat de protecció perquè no té veu, perquè sovint els maltractament que la Comissió d'Investigació va investigar en el seu dia provenen sovint —hi insisteixo— dels mateixos pares o dels tutors, d'aquelles persones que tenen una cura més directa dels menors. Hi ha altres col·lectius, s'ha pogut dir..., he sentit alguna vegada dir que si es creava la figura de l'Adjunt al menor també s'hauria de crear la figura de l'adjunt d'altres col·lectius; però això no és cert, no és així. Lògicament, altres col·lectius tenen veu per poder presentar la seva queixa; els menors, normalment —hi insisteixo—, no tenen aquesta veu, i, per tant, el Parlament de Catalunya de manera unànime, un altre cop, de la mateixa manera que ho va fer en votar les conclusions de la Comissió d'Investigació, avui donarà suport a aquesta Proposició no de Llei tot i esperant que en el tràmit d'esmenes pugui ser millorada.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pérez-Moreno.

Ara passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, es poden posar drets?

La presa en consideració ha quedat aprovada per unanimitat.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Entrem en la tramitació del novè punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre l'ordre públic, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Àngel Colom, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per exposar la interpellació, té la paraula el senyor Colom.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ordre públic

El Sr. COLOM : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, Honorable Conseller, substancio aquesta interpellació, tramitada pel procediment d'urgència, tot seguint una tradició d'anteriors diputats d'Esquerra Republicana de Catalunya en les dues primeres legislatures, quant a l'interès per trobar al nostre país

una política pròpia d'ordre públic, un model català de prevenció i de servei de cara a la seguretat dels ciutadans. No obstant això, sempre hem afirmat, els diputats d'Esquerra Republicana, que no importaria tant el model de policia, o el model d'ordre públic, com les competències per tenir una policia pròpia i el control sobre l'ordre públic a Catalunya. I, això, la Constitució Espanyola actual no ho permet... Almenys, no ho permet pas d'una manera absoluta, tal i com ho permetia, per exemple, l'Estatut republicà del 32, en el qual la Generalitat disposava del control efectiu sobre l'ordre públic. Aquest espai de sobirania republicana, ara no el tenim. En les negociacions per l'Estatut, a cada viatge que es feia des de Sau a Madrid —per posar els dos noms simbòlics de la negociació—, per dir-ho d'una manera planera, «a cada bugada, hi perdiem algun llençol». N'ha quedat un esquifit article 13, amb un apartat setè, en l'Estatut, on la Junta de Seguretat, congelada permanentment, sembla que *in aeternum*, determina l'estatut, el reglament, les dotacions, la composició numèrica del cos, l'estructura del mateix cos de policia, el reclutament de la policia de la Generalitat, limita des d'on han de venir els comandaments —des de l'exèrcit i des de la policia... espanyola, és clar—, etcètera; una Junta de Seguretat imposada per l'Estat curiosament només a Catalunya i a Euskadi, si bé en aquest darrer cas, imposada a canvi d'unes importants compensacions negociatòries. Tenim, per tant, un marc normatiu absolutament minoritzat; tenim un marc normatiu estretament controlat en la seva aplicació diària per part de l'Estat espanyol i de les seves forces, de la seva seguretat, que no de la nostra, que no de la seguretat dels catalans.

La Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat és, com algú ha dit —i no ho dic jo, ho han dit altres persones abans que jo—, una llosa molt pesant que aixafa les nostres aspiracions d'aconseguir un model nacional de policia de Catalunya.

La política en matèria d'ordre públic del Govern del PSOE a Espanya és la part potser més reaccionària i més centralista de la política d'aquest Govern, i hi van donar suport no només Aliança Popular, els anteriors del Partit Popular d'avui : també Minoria Catalana, i això cal tenir-ho present a l'hora de parlar d'ordre públic a Catalunya.

Partim d'una història recent, a més a més, institucional catalana, plena de dubtes, plena d'ambigüitats, amb moltes pors, talment com si no es volgués assumir el poder legítim que implicaria disposar de les competències o de competències reals en l'ordre públic.

Relataré a continuació, i a tall d'exemple del que segur que no és la nostra idea d'ordre públic, uns esdeveniments —de fet, ho reconec, són els esdeveniments que motiven, centralment, aquesta interpellació d'urgència— ocorreguts a la ciutat de Barcelona el passat dia 27 de maig. Tot i que el Diputat que els parla ho va viure en primera persona, igual que, almenys, dos altres diputats d'aquesta Cambra, un dels quals, l'Il·lustre Diputat i membre de la Mesa Celestino Sánchez, també havia presentat una interpellació en aquest sentit —pel fet que el període de sessions s'acaba, i no disposar d'una interpellació d'urgència, no ha pogut substanciar avui la interpellació que substancio jo, en nom del Grup d'Esquerra Republicana i que entenc que també acull o recull part, i espero que totes les seves preocupacions—, doncs, tot i que el Diputat que els parla va viure en primera persona aquells fets dramàtics del dia

27 de maig, només vull ser el narrador, davant d'aquesta Cambra, de l'escenari general del que va passar, d'una banda, i d'un escenari particular que insulta aquest mateix Parlament, que insulta aquest mateix Parlament —en dues coses, l'insulta.

L'escenari general, parlen —i forma part de la denúncia col·lectiva presentada al seu dia al Jutjat de Guàrdia— parlen —dic—, entre altres, els presidents de tres entitats ciutadanes importants, no governamentals, a Catalunya, com Justícia i Pau, Pax Christi o la Fundació per la Pau —parlen ells, en aquestes paraules que jo ara els relataré—; diuen : «El passat dia 27 de maig es va celebrar una cadena humana convocada per la Coordinadora pel Desarmament i la Desnuclearització Total, amb l'adhesió de moltes entitats, amb la finalitat d'expressar el rebuig del poble català a l'OTAN i l'existència en territori de l'Estat espanyol de bases del Estats Units; la convocatòria respectava tots els requisits legals. Finalitzada la cadena humana, cap a la una de la tarda del mateix esmentat dia 27 de maig, prop del moll de la Fusta, prop també del monument a Colom, es trobaven diversos grups que s'anaven dispersant quan, i sense cap tipus d'advertència, les forces de la policia espanyola carregaren violentament» —carregaren violentament—, «colpejant d'una manera indiscriminada els qui eren allí presents, causant contusions i ferides de diversa consideració, algunes de les quals van haver de ser ateses en diversos centres hospitalaris» —el Diputat que els parla va visitar dotze ferits a Perecamps i al Clínic, al cap de poques hores d'acabar aquesta càrrega de la policia espanyola. «Igualment foren maltractats representants de dos mitjans de comunicació que es trobaven allí, exercint la seva tasca informativa. Tercer : cal assenyalar també» —i parlen els presidents d'aquestes entitats que he citat, en nom de molts altres— «que els denunciants han tingut coneixement que aquell mateix matí, amb anterioritat a l'inici de la cadena humana, es procedí, per part de membres de la policia espanyola, a la detenció de deu persones que, amb pancartes, acudien a la cadena humana, i van estar detinguts fins a altes hores de la tarda. Els fets expressats» —diuen, en quart lloc— «poden constituir delictes de lesions amb agressió, detenció il·legal, i, en general, el conjunt de l'actuació comporta una coacció greu, exercida contra els drets fonamentals d'expressió i de manifestació, atemorint els ciutadans i ciutadanes mitjançant l'ús de la violència, indiscriminada i absolutament desproporcionada. Creiem» —diuen aquestes entitats, subscriu i subscriu el meu Grup parlamentari— «que la funció de les forces de policia hauria d'ésser la de protegir els participants d'una manifestació, per poder desenvolupar aquest dret reconegut en el marc legal actual a l'Estat espanyol.» Fins aquí les paraules del que va succeir, d'una part del que va succeir, del que en podríem dir l'escenari general.

Voldria també parlar-los, breument, d'un escenari particular —he dit insultant, entenc, per a la sobirania del Parlament de Catalunya, igual que el que va succeir en l'escenari general. El Diputat que els parla participava com un ciutadà més en aquesta manifestació; es va identificar quan va veure —quan vaig veure—, esgarriat, la càrrega absolutament brutal contra dones, contra marrecs, contra gent gran, contra joves, famílies, que participaven en aquella cadena festiva, humana, per la pau. Es va identificar, en el moment d'aquesta càrrega, davant de l'oficial que comandava l'esmentada dotació, i li va demanar

que parés i es retirés, per evitar més aldarulls i més ferits; l'oficial esmentat va fer cas omís d'aquesta petició i va ordenar una nova càrrega, apartant, violentament l'esmentat Diputat, que, a més a més, va ser sacsejat —vaig ser sacsejat— per dos policies i va rebre dos cops de porra a l'esquena —com un ciutadà més que es manifestava, per tant.

Senyores diputades i senyors diputats, em vaig identificar amb la nostra credencial, amb la credencial que tots vostès i jo mateix, com a diputats d'aquest Parlament, tenim. No en van fer ni el més mínim cas, d'aquesta identificació. Jo els pregunto, jo em pregunto, pregunto al Parlament de Catalunya : tan devaluat està aquest Parlament? Tant devaluat està aquest Parlament, que expressa la voluntat democràtica d'aquest poble davant d'aquestes forces de policia? Molts de vostès, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, varen poder veure per televisió les imatges prou reveladores d'aquests fets : l'actuació d'aquella dotació antiavalots de la policia espanyola semblava com sorgida, de fet, d'un ordre —entre cometes— que representa i que emana del règim feixista de Franco. Varen actuar brutalment, varen actuar gratuïtament, i varen actuar, senyores i senyors diputats, amb la impunitat característica i clàssica de tota força d'ocupació.

D'altra banda, els oficials d'aquella dotació eren conscients que algú els emparava : a Barcelona —no en dubto—, a Barcelona els emparava l'Excel·lentíssim senyor Ferran Cardenal, Governador Civil d'aquesta província, d'aquest Estat, i a Espanya, a Madrid, els emparava el Govern del PSOE, que el sustenta. Haig de confessar que em sento, i ens sentim els diputats d'Esquerra Republicana, desassistits quan no podem fer comparèixer davant d'aquesta Cambra l'Excel·lentíssim senyor Governador Civil de Barcelona, el senyor Ferran Cardenal, i, en canvi, hem de fer una interpellació a l'Honorable Conseller de Governació, que, de fet, no manava aquella dotació de policia. Quina és la sobirania d'aquest Parlament, o el poder que ens atorga als catalans l'actual marc estatutari en matèria d'ordre públic... quan resulta que no podem portar ni aquí, expressió de la sobirania actual del poble de Catalunya, el màxim responsable de l'ordre públic imposat a Catalunya, que no ha sortit pas de la voluntat d'aquest Parlament? Davant d'aquesta Cambra, en faig responsable, d'aquest desordre públic, com ja he dit —desordre públic i actuació cínica i antidemocràtica—, el senyor Cardenal, però també el virrei —i no sóc jo, que ho diu : «virrei» és una expressió cada vegada més compartida per designar el Delegat del Govern espanyol a Catalunya per capes de ciutadans importants d'aquest país—, i també el Govern i el partit que els dona suport. Van actuar provocant ells, els policies, els aldarulls, quan se suposava que els havien de prevenir i els havien d'evitar.

I aquí, precisament, és quan sorgeix l'essencial —i ja em limitaré i reduiré aquesta intervenció— de la interpellació al Govern : en aquests casos, Honorable Conseller, en aquests casos, el Govern què fa? Els ciutadans de Catalunya, com ens ho fem per no sentir-nos desassistits, en aquests casos, Honorable Conseller? O bé preveu el Govern —i espero que sí, i em consta que en alguns elements sí—, preveu el Govern assumir d'una vegada les competències que ens atorga l'Estatut en matèria d'ordre públic? Espero que vulgui l'ordre públic, i el poder sobre l'ordre públic a Catalunya, el Govern, com el va voler i el va exercir la Generalitat nacionalista dels anys trenta.

Preveu el Govern, a través de l'aplicació de l'article 150 de la Constitució Espanyola, aconseguir que l'Estat transfereixi la competència total de l'ordre públic a la Generalitat i que passin a dependre de la Generalitat la Guàrdia Civil, l'anomenada «*Policia Nacional*», el Cos Superior de Policia, les policies locals? És qüestió de voluntat política, és qüestió d'un govern nacionalista, la Generalitat, que actuï en conseqüència.

Com està, Honorable Conseller, el desplegament dels Mossos d'Esquadra o de la policia de Catalunya? Per què continua blocada? I, aquí, em penso que m'haig de dirigir a una altra majoria no majoritària, però sí a l'oposició majoritària en aquesta Cambra, i a vostè, senyor Conseller : com està o per què continua blocada la Junta de Seguretat? Qui n'és el responsable? Suposo que no m'erraré si torno a assenyalar l'Excel·lentíssim Governador Civil de la *provincia* de Barcelona com a responsable d'aquest congelament *in aeternum*, d'aquest permanent..., d'aquesta permanent argolla damunt del que són les nostres competències, les competències d'aquest Parlament i d'aquest Govern en l'ordre públic a Catalunya. I per què manté congelada la Junta de Seguretat?

Acabo ja aquesta interpellació apel·lant a la recerca de solucions polemològiques en la política d'ordre públic a Catalunya —com arreu, m'agradaria! Jo sóc d'aquells que aspira que en el futur la humanitat —i ho saben, en tot cas, per la meua pròpia trajectòria en aquest país—, d'aquells que aspiren que en el futur la humanitat trobi aquestes solucions polemològiques, solucions de negociació i de pau en resoldre conflictes. M'agradaria, i al nostre Grup parlamentari li agradaria, i hi treballarà, i s'hi compromet davant de la societat de Catalunya, que en el disseny de la política d'ordre públic al nostre país es vagi per aquestes vies polemològiques. I afegeixo el meu convenciment absolut en aquelles paraules profètiques d'un home que va canviar moltes coses al món —em refereixo a un home d'un país molt llunyà, però que tots tenim prou present, que és Mahatma Gandhi—, quan va dir que, en tant que no hàgim extirpat la violència de la nostra civilització, la civilització, senyores i senyors diputats, no existirà, no haurà existit.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Gràcies, especialment, senyor President, per l'atenció que m'ha fet de poder continuar, malgrat el temps, tot el text de la meua interpellació.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. L'Honorable Conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats... Senyor Diputat, jo l'he escoltat amb tota atenció i em sembla que he arribat a comprendre el sentit de la seva intervenció, del seu discurs; jo espero que també vostè arribi a comprendre el meu, ja que segurament li contestaré amb paraules, amb frases, amb arguments que aquí s'han donat altres vegades, en situacions semblants, amb interpellacions o amb preguntes com les que vostè acaba de fer.

Actualment, l'única autoritat —és cert— que pot assumir el manteniment de l'ordre públic a Catalunya són els governadors civils, els quals fan ús de les forces i cossos de seguretat de l'Estat; a ells els correspon, per tant, la responsabilitat en aquesta matèria. És difícil, molt difícil pronunciar-se sobre fets que escapen a una responsabilitat. En tot cas, s'hi poden fer un parell de consideracions bàsiques. Primera : una de les característi-

ques principals de tota policia democràtica és la seva capacitat de fer ús proporcionat a la força en tot moment i ocasió; al contrari, l'ús desproporcionat de la força que la llei posa en mans de la policia acostuma moltes vegades a provocar mals més greus que aquells que suposadament tractava d'evitar.

Una premissa de l'eficàcia policíaca és el coneixement amb profunditat del medi en què actua. Sembla clar, doncs, que una policia sorgida de la mateixa població a la qual ha de servir sempre estarà en millors condicions de discernir les causes que poden estar a l'origen de cada alteració de l'ordre, i la conclusió podria ser que, mentre no s'hagi desplegat o completat el procés de desplegament funcional, orgànic, territorial de la Policia Autònoma-Mossos d'Esquadra, la responsabilitat del manteniment de l'ordre públic en situacions semblants a la que ha estat origen d'aquesta interpellació, és evident que seguirà atribuïda als governadors civils.

És per això que el Consell Executiu té la voluntat de prosseguir i fins accelerar, en la mesura de les seves possibilitats —i a vostè li consta, senyor Diputat, que ho estem fent—, el procés que ha de permetre a la Policia Autònoma-Mossos d'Esquadra assumir gradualment totes les funcions, entre elles també les d'ordre públic, que, d'acord amb el que estableix l'article 13 de l'Estatut d'Autonomia, li són pròpies en l'àmbit territorial de Catalunya.

Ho ha dit el Secretari d'Estat, aquest matí, amb motiu de la Junta de Seguretat del COOB i, per tant, ho puc dir jo aquí en aquests moments : des de fa dies negociem el desplegament, el creixement funcional i territorial de la Policia-Mossos d'Esquadra. Ho vaig dir en una altra ocasió i ho haig de repetir avui : joestic convençut que ben aviat, molt aviat, podrem arribar a definir aquests trets competencials que ens poden portar cap a una altra composició o una altra situació del model policíac a Catalunya.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Té un torn de rèplica el senyor Colom, per cinc minuts.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, m'ha sorprès la rapidesa i la precisió, però en tot cas jo diria que no ens ha donat massa respostes, per no dir poques respostes, per no dir cap resposta de les concretes que li hem demanat.

Aquesta interpellació, he dit que se substanciava arran d'uns fets que hem explicat a bastament. Jo esperava sentir la veu del Govern en relació amb aquests fets que van succeir.

Vostè ha evidenciat, Honorable Conseller, que l'ordre públic a Catalunya depèn dels governadors civils. Ja ho sabem, ja ho sabem. D'això ens queixem, d'altra banda, que depengui dels governadors civils. Voldríem que depengués de la Generalitat en la seva totalitat, i volem entendre que, pel que ha dit en la seva resposta, el Govern també ho vol. Però vostès s'hi resignen, davant d'aquesta evidència, o realment hi ha un calendari? Jo, en tot cas, el que li demanaria, si és possible que aquest Parlament ho sàpiga, és quin període, quin *timing* es preveu des del Departament de Governació, des del Govern, per poder iniciar seriosament —o consolidar seriosament— un accés al poder sobre l'ordre públic a Catalunya.

Jo, per si de cas serveix de reflexió, tant al Govern com també a aquesta Cambra, fixaré breument els objectius fona-

mentals del que nosaltres entenem per ordre públic a Catalunya. En primer lloc, la Generalitat ha de tenir la responsabilitat de la seguretat a Catalunya fent ús de les facultats que li atorga l'Estatut i la resta de l'ordenament jurídic —article 150 de la Constitució, per exemple— per aprofundir el desenvolupament autonòmic, responsabilitat periodificada i prioritzada; no volem pas dir que de cop i volta tot... N'estem convençuts, que les competències en matèria de trànsit les podríem obtenir ja, i n'estem convençuts, que podríem acabar de perfilar les competències en el joc, en la droga, en menors, etcètera.

Segon : nosaltres entenem que, conforme la policia de Catalunya creix i es desplega, es replega la policia espanyola. Hi ha uns vint mil —més, suposo : hi ha xifres d'uns vint, vint-i-tants mil— agents de policia a Catalunya; doncs bé, si fins a tres o quatre mil policies de Catalunya, en qüestió de quatre o cinc anys vista, podríem arribar o es podria arribar a desplegar, pressuposem que igual nombre de policies de Catalunya que accedeixen a aquesta categoria marxen guàrdies civils i policies espanyoles de Catalunya. Les portes són sempre obertes a aquells agents que vulguin, passat un reciclatge lingüístic, cultural, nacional, cívic i democràtic absolutment essencial, que es vulguin incloure i vulguin quedar-se en la futura policia de Catalunya —en això, no hi hauria cap problema.

En tercer lloc, descentralització de les responsabilitats i de la mateixa autoritat : els alcaldes han d'assumir, al nostre entendre, en la seva localitat, la seguretat més propera als ciutadans. Esquemàticament, la integració de la policia de Catalunya, previ aquest reciclatge —si ho podem dir d'alguna manera—, en la societat catalana; un eslògan podria ser perfectament, que denota aquesta voluntat, «Policia catalana, una policia de servei al ciutadà» —no una policia d'ocupació, ben segur, i de repressió encara menys, o tampoc.

En quart o cinquè lloc : incorporar les tècniques més modernes, inspirades en els principis democràtics, justament al contrari de l'actuació del 27 de maig, o del Sant Jordi del 85, o de tantes altres actuacions d'aquesta policia espanyola a Catalunya, inspirades en els principis democràtics per al manteniment de l'ordre públic.

Un altre element : un veritable servei professional, una formació humanista, una formació de compromís amb la societat i amb el país, la modernització de tots els mitjans, etcètera.

Estem convençuts, i ens consta, a més, Honorable Conseller, que molts professionals, molts mossos d'esquadra que configuren actualment el Cos de Policia, de la Policia Autonòmica, de la policia de la Generalitat, estan desmotivats o estan desencoratjats per la manca d'horitzons, per la manca de futur, per la manca d'un model. N'hi ha prou de llegir les seves pròpies publicacions, dels sindicats d'aquesta mateixa policia, per veure-ho, i n'hi ha prou també de veure, per exemple, com es relaxa, fins i tot, el paper dels mossos d'esquadra, per exemple, davant dels il·lustres diputats i les il·lustres diputades a l'entrada al Parlament o a les entrades dels departaments de la Generalitat, o n'hi ha prou de veure, per exemple —i l'exemple podria ser el dia que els actors de teatre es van tancar al Poliorama—, doncs, com diputats d'aquest Parlament es van haver d'esperar tres quarts d'hora a la porta i van haver de fer gestions directes amb vostè, senyor Conseller, i amb membres de la Direcció General, per poder entrar en una dependència de la Generalitat. Una certa desmotivació i desencoratjament

que entenem que no és bo per als professionals mateixos, que actualment molts —ho torno a repetir : molts— fan esforços per realment vertebrar un model propi de policia de Catalunya.

Se m'ha acabat el temps. Tenia altres reflexions a fer... M'agradaria, Honorable Conseller, que pogués exposar-nos algunes qüestions més precises en relació amb aquest model, que, a mi em consta —vostè ho ha dit, i és veritat—, em consta que, si més no, s'hi està treballant, s'hi està negociant. També em consta, d'altra banda, que hi ha persones del Govern espanyol que s'hi oposen, i persones del Govern espanyol radicades a Catalunya, els responsables fàctics d'ordre públic a Catalunya : el senyor Ferran Cardenal.

En tot cas, tornem sempre al mateix..., a la mateixa pedra, al mateix escull. Un senyor de qui s'ha demanat mil vegades la dimissió en tantes altres vegades que ha autoritzat, per la seva passivitat, posicions no democràtiques a Catalunya; un senyor de qui s'ha demanat tantes vegades..., i que jo aprofito l'avi-nentesa de fer i d'acabar aquesta interpellació en aquesta Cambra per tornar-li a demanar la seva pròpia dimissió, atès que no hem pogut —com he dit al començament— perquè no ens ha estat possible, pel nostre Reglament, poder-lo fer comparèixer, perquè a aquest Parlament encara li manca tanta sobirania... Honorable Conseller i senyores i senyors diputats, no l'hem pogut fer comparèixer aquí. Com que no ha comparegut..., segur que els mitjans de comunicació sí que li arribaran, doncs, penso que no podria acabar aquesta interpellació atacant també aquest escull, que, permanentment, ens el trobem davant quan plantejem una política d'ordre públic, i, d'altra banda, també demanant al Govern una actitud de fermesa, de decisió i de sobirania. I si aquesta actitud no hi és, jo penso que la població de Catalunya, tard o d'hora, se n'adonarà.

Moltes gràcies, Honorable Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, Molt Honorable President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Vol fer contrarèplica l'Honorable Conseller? Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, potser té raó el senyor Diputat : he estat tan breu i he intentat sintetitzar tant que podria semblar una falta d'atenció. Però ja que el senyor Diputat ha demanat que expliqués quin és el capteniment sobre l'ordre públic a Catalunya, ho intentaré fer també; potser no de manera tan resumida.

La política del Departament de Governació en l'àmbit de la seguretat pública es podria sintetitzar en un doble propòsit. Primer : aconseguir un sistema de seguretat pública que s'ajusti a les necessitats reals, concretes i canviants dels ciutadans de Catalunya, i que s'articuli basant-se en la clara delimitació de funcions i àmbits d'actuació de les administracions i els cossos implicats, tal com diu l'Estatut de Catalunya. Segon : aconseguir —i això és l'important, i en això estem treballant— una policia professional, moderna i eficaç que garanteixi el lliure i pacífic exercici dels drets i de les llibertats que la Constitució reconeix als ciutadans.

I això amb unes finalitats : aquest doble propòsit es descompon en catorze finalitats que orienten totes i cadascuna de les actuacions del Departament en l'àmbit de la seguretat pública.

Primer : facilitar a la Policia Autonòmica i a les policies locals, mitjançant els recursos de l'Escola de Policia de Catalu-

nya, el suport tècnic requerit per tal de garantir la qualitat i l'homogeneïtat dels processos de selecció dels agents i comandaments.

Segon : Atendre, mitjançant els recursos de l'Escola de Policia de Catalunya, totes les necessitats de formació professional dels membres de la Policia Autonòmica i de les policies locals, i també les d'investigació científica i tècnica en l'àmbit de la seguretat pública i de la policia.

Tercer : Garantir l'ordre públic i la seguretat ciutadana arreu de Catalunya, ja sigui mitjançant les policies locals, en la mesura que aquestes disposin dels elements bàsics d'un servei ordinari complet de policia, o bé mitjançant la Policia Autonòmica en aquelles poblacions que no disposin d'una policia local capaç d'assumir-ho.

Quart : Garantir la seguretat de les personalitats de la Generalitat de Catalunya.

Cinquè : Garantir la seguretat i el normal funcionament dels òrgans, els serveis públics, els edificis i les instal·lacions de la Generalitat de Catalunya. Exercir totes les funcions de policia administrativa que es derivin de les matèries atribuïdes a la Generalitat. Adscriure als jutjats de Catalunya totes les unitats orgàniques de policia judicial que puguin ser necessàries. Garantir la seguretat del trànsit a les carreteres en la gestió no estatal. Garantir la seguretat de les presons i la custòdia i la conducció dels presos en l'àmbit territorial de Catalunya. Garantir la seguretat dels ports, heliports i aeroports de gestió no estatal. Garantir la participació de la Policia Autonòmica i les policies locals, en la forma prevista a les lleis, en l'execució dels plans de protecció civil. Garantir el compliment de les disposicions que tendeixen a la conservació de la natura i el medi ambient, recursos hidràulics, i també la riquesa cinegètica, piscícola, forestal i de qualsevol altra índole relacionada amb la natura. Garantir el compliment a Catalunya de les lleis i altres disposicions, i garantir el funcionament dels serveis públics essencials. Corresponsabilitzar-se amb la resta d'administracions —i això és el que, en realitat, s'ha acordat aquest matí— en la mesura de les respectives competències i recursos, de la seguretat dels Jocs Olímpics del 92.

I en aquest procés avançarem, senyor Diputat. Avançarem així que puguem anar nodrint el Cos de policia Mossos d'Esquadra dels recursos humans i materials necessaris per acomplir totes aquestes finalitats. Tenim una capacitat, en aquests moments, de formació d'uns tres-cents mossos d'esquadra anuals. Com deia vostè, el nombre d'agents de policia a Catalunya, comptant totes les tres policies, està molt lluny de les possibilitats actuals de formació que té l'Escola de Policia de Catalunya. I és evident que qualsevulla funció policial que assumeixi el Departament, que assumeixi el Cos de policia Mossos d'Esquadra, comporta, en realitat, una substitució dels altres cossos i forces de seguretat que complien o que feien aquesta funció; parlem d'un model de substitució, i en això avancem.

I jo li repeteixo que tinc la seguretat que, molt aviat..., fixo el temps, el *timing* : miri, diguem abans de setembre, que podrem definir i podrà quedar definit i articulat el model que, tant vostè com jo, desitgem; aquest model que el Govern de la Generalitat de Catalunya va presentar en el seu dia, va ser aprovat per aquest Parlament i que ha estat la base de la discussió, del plantejament i de la negociació.

Senyor President, senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Com saben les senyores diputades i els senyors diputats, el desè punt de l'ordre del dia, el veurem demà al matí.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció de les malalties infeccioses

L'onzè punt és : interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció de les malalties infeccioses, que formularà l'Illustre Diputat senyor Àngel Colom, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. COLOM : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació és motivada, essencialment, per la preocupació que hem detectat en determinats sectors de la nostra societat davant les poques mesures preventives quant a l'assistència social als malalts de les grans plagues infeccioses, sobretot, als malalts de la SIDA. També, en determinats barris, els malalts de tuberculosi i, en conjunt, d'aquelles malalties de què no es parla, les malalties de transmissió sexual, les quals —segons dades de què disposem—, en els darrers cinc anys haurien doblat el nombre de casos a Catalunya, per manca d'informació i de prevenció, segur, en molts d'aquests casos.

En el seu moment, el còlera, o la tuberculosi més tard, encara avui la sífilis o les infeccions gonocòcciques, els herpes genitals i, recentment i sobretot, la SIDA, totes elles han provocat i provoquen, com a plus de la mateixa malaltia, un rebuig social que dificulta les solucions i agreuja psicosocialment les persones malaltes.

En substanciar la interpellació varem fer constar que aquesta interpellació tenia o venia motivada, especialment, per l'atenció social. No veig l'Honorable Conseller de Benestar Social i, en canvi, sí que veig l'Honorable Conseller de Sanitat. En tot cas, pressuposo que pot respondre també sobre aquest cas, sobre aquest tema, perquè així ho vam fer constar..., així se'ns va refusar en una Mesa i en una Junta de Portaveus, la primera interpellació que vam presentar; la vam tornar a presentar fent-la o substanciant-la sobre política general de les malalties infeccioses, però de prevenció a l'atenció social als malalts d'aquestes malalties. No parlaré de totes elles, d'altra banda, perquè em volia centrar i em vull centrar en el cas específic dels malalts de la SIDA, tot i que faré un breu esment a les malalties de transmissió sexual i a les mesures preventives sanitàries, també per evitar el rebuig social que caldria potenciar, entenem, evitar el rebuig social, òbviament, a Catalunya.

Des del 76 al 86, segons un estudi de la Càtedra de Dermatologia de l'Hospital Clínic de Barcelona, i a partir dels pacients atesos en els ambulatoris, els percentatges dels que patien malalties de transmissió sexual, considerades com un tot en aquest cas, pujaven o passaven d'un 1,25% a un 8,79% en deu anys : del 76 al 86. Les dades dels darrers tres anys —menys precises— tendeixen, en tot cas, a mantenir o a augmentar aquesta diferència o aquest percentatge.

Li hauria de preguntar, Honorable Conseller, sobre el funcionament dels centres territorials de prevenció i de control de les malalties infeccioses de transmissió sexual a Girona, a Lleida, a Tarragona i a Barcelona. S'han cobert vacants, unes vacants que, almenys uns anys, van estar per cobrir; funcio-

nen, hi ha notícies contradictòries. En aquest sentit, disposen d'una guia d'atenció mèdica segur, però psico-social també, i d'altre material informatiu preventiu?

En una comissió d'estudi..., una de les sessions de la Comissió d'Estudi de la Problemàtica de la SIDA a Catalunya, un dels experts que vàrem invitar a comparèixer va denunciar, de manera força clara, força contundent, per exemple, la situació del servei a Barcelona.

Per exemple, parlant de prevenció, en un tríptic divulgatiu que s'havia dictat per part de la Generalitat, que es deia *Com es diu, com, quan i per què es produeixen les malalties de transmissió sexual* —era de l'any 1986— que compleix bé la seva missió de proporcionar informació clara sobre aquestes malalties més freqüents, etcètera. En canvi, per exemple, no es fa cap referència a les més elementals i efectives mesures de profilaxi individual, no es parla, ni tan sols, de l'ús del preservatiu, ni del rentat després del coit o d'altres exemples. Això en un tríptic divulgatiu i informatiu que se suposa que havia de tenir claredat en tots aquests conceptes.

Cap programa preventiu en el món de la prostitució, per exemple, cada cop més promoguda pels anuncis de grans quotidians catalans i de gran circulació. Preveu el Govern, Honorable Conseller, fer una campanya informativa generalitzada sobre les mesures preventives sanitàries, en el seu cas, però també socials en les malalties infeccioses de transmissió sexual? Una campanya preferent d'atenció preferent als metges i personal paramèdic, estudiants i professors o a professions paramèdiques, als ensenyants o a les prostitutes o als seus clients habituals, a la població en general, en tot cas; es preveu aquest tipus de campanya o de pla?

He dit que m'aturaria poc en aquest capítol, i volia parlar, bàsicament, de la prevenció social en la SIDA. L'1 de juny de 1989 l'Organització Mundial de la Salut declarava, certificats, 157.191 malalts de SIDA arreu del món; l'1 de juny d'enguany, 149 països consultats o amb dades amb un número estimat de 480.000 casos més o menys reals tot i que estaven només certificats aquests 157.191 casos esmentats, i augmenta, augmenta arreu del món, i també augmenta a Catalunya.

Aquesta Cambra va crear —i ja ha iniciat els seus treballs—, al seu dia, una comissió d'estudi sobre aquesta problemàtica. És una iniciativa que no s'ha fet, per ara, en cap altre país o regió sota l'Estat espanyol. Per tant, hem de felicitar-nos, crec, tots plegats, tots els grups parlamentaris per aquesta iniciativa, i esperem el treball que, unitàriament, aquesta Comissió pugui generar, i que, en principi, es fixa, doncs, uns terminis curts en el seu treball si pot elaborar tot el que tenia previst.

Però, que tinguem aquesta convicció, Honorable Conseller i senyors del Govern, il·lustres senyores i senyors diputats, no resol, per exemple, l'atenció psico-social als malalts catalans de la SIDA, o bé als mateixos seropositius. De moment, tal com vaig indicar a finals del curs passat, em sembla que sor Genoveva i les germanes Paüles, en l'aspecte d'atenció psico-social, continuen essent la directora o les directores generals *in pectore* de l'atenció social als malalts de la SIDA, perquè no hem vist..., de fet, no hi havia pressupost a Benestar Social determinat per a aquest concepte, i veiem que alguns tímids intents que s'han fet en aquest sentit, d'atenció social, em refereixo, doncs, ha anat malament, o s'han endarrerit, i les perspectives tampoc són massa clares. Ens consten alguns

avenços que, tant el Departament de Sanitat com el Departament de Benestar Social, en aquest sentit han fet. I també ens consta, o, almenys, veiem, preveiem la frustració que ha de representar o que suposa el rebuig social a un centre de rehabilitació a Cunill, a l'Urgell, o també el rebuig social per instal·lar alguns pisos urbans, aquí a la ciutat de Barcelona, en alguns barris, quan s'ha sabut que hi hauria persones que eren malaltes de la SIDA. El que passa és que, amb tot això, a nosaltres ens sorprèn molt que si aquest rebuig social es dona, que és una prova palpable i evident, no veure encara campanyes de prevenció, campanyes d'informació. Com es pot fer? Jo estic convençut que no és senzill, tots estem convençuts que no és senzill. Però, miri, a Barcelona, per exemple, hi ha moltes associacions de veïns, hi ha molts centres i entitats a barris, hi ha una xarxa de centres cívics... Per aquesta via, potser, podríem entrar a informar els sectors més sensibilitzats de cada barri, i així a les comarques i a les altres poblacions.

Jo, a partir d'ara, tenia pràcticament centrada tota la interpellació en l'atenció social. Si li sembla, Honorable Conseller, continuo per aquí, espero que em podrà també respondre.

En una resposta que em va enviar l'Honorable senyor Antoni Comas, Conseller de Benestar Social, a una pregunta que, en el seu moment, fa poc vaig fer sobre aquest tema, m'explicava com es donen les discriminacions socials a malalts de la SIDA, i això ja ho sabem; és curiós veure que en les respostes que ens dona un conseller ens explica allò que nosaltres mateixos ja li diem en la pregunta. Per exemple, ens diu que la discriminació social es pot donar en els centres sanitaris quan es nega l'atenció a persones afectades —obvietat, per desgràcia—; o en els centres escolars quan no s'accepta més nens seropositius o fills de persones que ho són; o en els llocs de treball quan no se'ls practiquen analítiques sense consentiment, quan se'ls discrimina per raó de les seves conductes o quan se'ls acomiada pel fet de ser seropositius o malalts —obvietats. I ens diu que per evitar el rebuig social cal posar en marxa programes d'educació i d'informació adreçats a població en general, professionals sanitaris, educadors, assistents socials, serveis mèdics d'empresa. M'agradaria constatar que, en tot cas, els diputats ens mereixem una mica més de respecte en les respostes que se'ns donen des del Govern, perquè, quan formulem una pregunta, se suposa que estem convençuts d'on es dona la discriminació social, i que estem convençuts dels sectors genèrics de població que cal, en tot cas, informar. Jo només podria dir que «bravo!» per aquesta resposta de l'Honorable Conseller —em sap greu que avui no hi sigui; ja li ho diré en el seu moment, personalment. I, després, de més i més generalitats..., doncs, miri, nosaltres entenem que les conseqüències psicològiques i de comportament de la infecció del virus i de la SIDA, han estat àmpliament descrites: agressivitat, replegament sobre un mateix, passivitat, vergonya, culpabilitat, angoixa, incapacitat per encarar la malaltia, deguda al virus o la perspectiva de la mateixa malaltia. Ignorem, però, si, i en quina mesura, aquestes reaccions estan influïdes pel context —que n'estem convençuts també— socio-econòmic: molts malalts de SIDA o d'altres malalties infeccioses, per exemple, de transmissió sexual, provenen de capes socials baixes, i molts —i això, les estadístiques canten— malalts de SIDA provenen del món dels més marginats, dels més desposseïts. Per tant, segur que el context socio-econòmic influeix

decisivament, però ignorem fins on, com quant. En tot cas, també influeix la situació familiar o l'ajut o no ajut social disponible; segur que influeix, això, al malalt.

Ens cal saber, en tot cas, més sobre aquestes qüestions, i estudiar les reaccions dels malalts o dels seropositius. Aquest estudi és particularment, entenem, necessari quan s'observen modificacions del comportament que afecten la capacitat del malalt per funcionar en el si de la seva família i en el si de la societat. Tots aquests problemes s'afegeixen als problemes mèdics, és aquest plus que dèiem en el seu moment, i, per aquests motius demanava al Govern, en aquesta interpellació, quatre qüestions, però quatre qüestions —ho torno a dir— que afecten el Departament de Benestar Social.

Primera qüestió : Quan crearà, el Departament de Benestar Social —perquè vostè, Honorable Conseller de Sanitat ja el té creat des de fa dos anys— algun programa específic d'atenció psico-social als malalts de la SIDA, adscrit, en aquest cas, al Departament de Benestar Social? Se'ns va anunciar en resposta a una pregunta oral, que jo mateix vaig fer en la Comissió de Política Social fa uns mesos que es faria; voldríem saber si es preveu fer i quan; si és abans de final d'any, com semblava ser la perspectiva.

Segona qüestió : Quin paper pensa donar o es pensa donar a les organitzacions de mútua ajuda sobre la SIDA que hi ha a Catalunya? Això afecta els dos departaments, això afecta el conjunt, en tot cas, de l'acció de Govern. Vostè sap, senyor Conseller, que l'Organització Mundial de la Salut, darrerament ha fet un especial èmfasi, ha posat un especial èmfasi, i recomana als governs nacionals —per tant, també recomana al Govern de Catalunya— que coordinin i que ajudin aquestes associacions, de manera específica.

En tercer lloc : Què me'n diu, del llistat de tasques per a un programa social de la SIDA; jo m'evito donar-les, perquè em sembla molt que hauré de fer la interpellació en un altre moment, però si li sembla els puc donar, vuit, deu tasques que proposem, entenem, de cara a unes determinades solucions per atendre o per arribar a un programa social de la SIDA a Catalunya; atendre la problemàtica psicològica i social de les persones malaltes de SIDA i de les infectades pel virus i dels seus familiars, i dels més pròxims.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Colom, senyor Colom, doni per encesa la bombeta groga, perquè hi ha una falla tècnica i no..., ja hauria d'estar encesa fa estona.

El Sr. COLOM : Gràcies. Acabo de seguida, senyor President. Assegurar serveis de consulta, garantir l'existència i el funcionament de residències assistides, establir i posar en marxa aquests pisos d'acollida —que parlaven que havien tingut problemes a l'hora del seu muntatge—, assegurar l'atenció domiciliària, tenir cura de la formació permanent, vetllar per la tolerància i la comprensió, estimular una tasca educativa sobre la SIDA a grups particulars de la població, donar suport a aquestes associacions ciutadanes, etcètera.

I, finalment, una proposta : el proper 1 de desembre, Honorable Conseller, es commemorarà altre cop el Dia Mundial de Lluita contra la SIDA. Enguany, amb els joves en el primer pla de la nostra preocupació. Aquesta és la recomanació internacional. ¿No fóra un bon moment, en aquesta commemoració, perquè el Govern posi en marxa un gran dispositiu propagandístic de prevenció i de lluita contra la SIDA, des del punt de

vista sanitari i social, i d'atenció real als problemes socials —òbviament, també, sanitaris— que se'n deriven?

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. L'Honorable Conseller, senyor Trias i Vidal de Llobatera té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, vostè em fa una interpellació que és veritat, no?, una part de la interpellació que em fa el diputat afecta la part de serveis socials. De tota manera, el programa de la SIDA, que va desenvolupar el Departament ja en l'anterior legislatura, és un programa interdepartamental; per tant, és un programa que no pretén ser un programa exclusiu de Sanitat, sinó que és un programa que està ubicat a Sanitat i que intenta relligar totes les accions que es fan en els altres departaments. Per tant, si més no, alguna cosa li podré contestar, potser no amb la precisió que faria el Conseller de Benestar Social, però sí que li podré contestar a part de les preguntes o de la interpellació que vostè fa.

La interpellació que vostè fa té dues parts molt clares : una part que va lligada amb el text de la pregunta, i que per això a mi em desorienta l'altra part social —no em desorienta, tampoc, però—, que és la pregunta de quina és la política preventiva de les malalties infeccioses, no? La política sobre la prevenció de les malalties infeccioses té dos components : un component que és de protecció sobre el medi i sobre els productes a l'abast de la gent, que podria ser una política, per exemple, de tipus de protecció sobre els aliments que utilitzem normalment, per exemple, la llet, l'aigua; per exemple, els aliments normals per evitar les toxicoïnfeccions alimentàries, per exemple, i sobre això el Departament fa accions importants. I després hi ha una altra política, que és una política de prevenció a nivell d'actuacions sobre la persona, i sobre la qual destaca, d'una manera considerable, l'acció que ha fet el Departament, concretament, sobre el tema de les vacunacions.

El Departament, des de fa anys, ha fet una política important sobre, precisament, la prevenció de les malalties infeccioses; és una política que té el seu punt de partida a tenir una informació bàsica. El primer problema que va tenir el nostre Departament va ser que, per poder planificar i gestionar la sanitat es necessitava, es necessita un bon sistema d'informació sanitària que faci possible disposar d'indicadors sanitaris i de totes les dades necessàries per prendre decisions. Quan vostè deia que del 76 al 86 han variat les malalties infeccioses de transmissió sexual d'unes xifres a unes altres, jo lamento dir-li que és difícil poder dir si això és veritat o no és veritat, perquè els mecanismes d'informació que es tenien, doncs, eren francament dolents i, per tant, amb les xifres que es tenien abans, doncs, difícilment un pot estar segur que el que es diu sigui correcte.

Avui disposem, gràcies a Déu, de dades demogràfiques exhaustives i posades al dia; gràcies al butlletí *Moviment Natural de Població*, gràcies a ell es recopilen i s'analitzen les dades de registre de mortalitat de Catalunya. S'ha establert un nou llistat de malalties de declaració obligatòria —en alguns casos, encara no tan correcte com voldríem—, i les dades obtingudes són processades i publicades regularment al *Butlletí Epidemiològic de Catalunya*, i s'ha anat informatitzant progressivament l'Administració catalana; tot això dona lloc que hi hagi avui dia un

grau d'informació superior, un grau d'informació que permet, doncs, cada cop detectar amb més claredat, amb més exactitud, quines són les bosses i quina és la situació que tenim nosaltres a nivell de les malalties infeccioses.

Una de les accions sanitàries més eficaces per a la prevenció de les malalties infeccioses són, sens dubte, les vacunacions. Això suposo que no lliga massa amb la finalitat de la seva interpellació, però ja que ve al cas, jo li ho afegeixo, perquè és un fet que jo crec que nosaltres n'estem especialment cofois. El programa de vacunacions que es va iniciar el 1980 ha anat augmentant, any rere any, el nivell de protecció de la població amb l'objectiu de fer desaparèixer la diftèria, el tètanus i la poliomièlitis, de reduir al mínim la tosferina i de disminuir la incidència del xarampió, la rubèola i la parotiditis.

Catalunya és la primera comunitat autònoma on s'ha implantat un nou calendari de vacunacions, que, tal com s'està fent als països escandinaus, contempla l'administració de la vacuna triple vírica als quinze mesos i als onze anys. Creiem que això acabarà amb aquestes infeccions i, per tant, creiem que aquest és un pas important que, per primer cop, a més, amb la vacunació als onze anys s'està fent aquest any i això donarà lloc a la supressió quasi absoluta del xarampió i la rubèola.

Des de l'any 1980 s'han subministrat 4.750.000 vacunes, amb una cobertura de vacunació de la població infantil, es pot dir, absoluta. Pel que fa a vacunacions no sistemàtiques, s'ha iniciat un programa d'administració de la vacuna de l'antihepatitis B a les persones amb risc elevat de contraure la malaltia —sanitaris, interns d'institucions penitenciàries, drogaaddictes i als nadons de mares Ag Hbs positives—, i des de l'inici d'aquest programa han estat vacunades més de 10.000 persones. Creiem que amb això també som pioners a nivell de tot l'Estat espanyol.

Pel que fa a les malalties de transmissió sexual a què vostè es referia, encara que tenim una incidència important, des del Departament s'ha dut a terme una important política d'informació i d'educació sanitària a la població amb edició de material gràfic divers i la creació d'una targeta de visita preferent per tal de facilitar una assistència ràpida i eficient, conservant l'anonimat.

És cert que hi ha uns problemes, i concretament vostè s'ha referit a un centre de Barcelona, però a mi em sap greu que a vostè només l'informin d'una part, perquè només l'han informat d'una part, perquè la persona que l'ha informat sap perfectament, de tota manera, que el centre aquest de Barcelona s'estava fent de nou i en el moment actual està a punt d'inaugurar-se a les Drassanes un centre perquè hi vagi precisament aquest centre de prevenció i control de malalties de transmissió sexual. Aquest és un fet puntual que, a causa de les obres, doncs, aquest centre ha hagut de traslladar-se en una ubicació que, evidentment, en el moment actual no estan en unes condicions adequades, però que en pocs dies això serà corregit. També és veritat que hi ha cops, doncs, que pressions o certes coses dels professionals, doncs, donen una certa part de dificultats.

Tant el programa de la tuberculosi com el de la lepra compten amb dos programes de prevenció i control amb l'objectiu d'establir les mesures que condueixin en un futur no llunyà a la seva eradicació. En relació amb la tuberculosi, es realitzen anualment una mitjana de 40.000 proves de tuberculina als alumnes d'ensenyament general bàsic; s'han organitzat els ser-

veis assistencials existents a Catalunya i s'ha creat un sistema operatiu de control de contactes de malalts, i també s'ha elaborat una normativa entre el personal de centres educatius de Catalunya.

Quant a la lepra, s'han editat diverses publicacions i els centres de lluita contra la malaltia de Hansen han millorat la seva capacitat de diagnòstic i tractament. S'està fent una vigilància epidemiològica important en el moment actual sobre la grip i l'any que ve es farà un mecanisme de vacunació, doncs, als centres de la Seguretat Social, i s'estan fent unes accions importants per evitar les tox infeccions alimentàries respecte als manipuladors d'aliments i el control de la cadena de fred.

Això és una part de les accions que es fan. Hi ha tota una altra part d'accions. Tothom és conscient que la prevenció de les malalties infeccioses no és un problema només sanitari, és un problema d'habitatge, és un problema de moltes altres coses més i també és un problema important, que no tractaré aquí, de política, per exemple, d'antibiòtics d'hospitals o de política d'antibiòtics que es pugui portar a terme, també, als centres d'assistència primària.

Sí que exposaré breument ara la política nostra de lluita contra la SIDA, encara que vostè la sap bé i entenc que és el *leitmotiv* de la seva interpellació, però jo crec que vostè actualment la coneix tan bé com jo. Vostè és president d'una comissió i, per tant, la sap perfectament.

El Departament de Sanitat i de Seguretat Social s'ha ocupat de la prevenció i el control de la SIDA des de l'any 82 amb l'adopció de tot un seguit de mesures, sobretot informatives, adreçades a la població general i als professionals sanitaris. Aquestes mesures van culminar amb la creació d'un programa específic de prevenció i de control de la SIDA a Catalunya pel Decret 68/1987, del Consell Executiu, del 20 de febrer.

Abans de la creació d'aquest programa, les activitats dutes a terme pel Departament van ser diverses, entre les quals destaquen les següents: constitució d'una comissió assessora de la SIDA, formada per especialistes, que elaborà un conjunt de suggeriments i recomanacions; publicació de cinc números dedicats a la SIDA en el *Butlletí Epidemiològic de Catalunya*; edició, l'any 1985, d'un fullet informatiu adreçat a la població general, amb una distribució de 100.000 exemplars; elaboració d'una normativa específica, l'Ordre del 10 d'octubre de 1986, sobre l'obligatorietat d'analitzar les unitats de sang procedents de donacions a fi de detectar la presència d'anticossos VIH; vigilància epidemiològica dels casos de SIDA a Catalunya; redacció d'articles científics, participacions i conferències de divulgació.

El programa de divulgació i control de la SIDA, i en general de les infeccions provocades pel virus de la immunodeficiència humana, consta d'un comitè directiu, un comitè assessor i una direcció en quatre unitats operatives. Els objectius generals del programa tenen tres línies d'actuació: prevenir la propagació de la infecció; obtenir una assistència adequada dels malalts, dels seropositius asimptomàtics i dels contactes; promoure la salut per tal d'evitar comportaments i actituds no saludables. El programa desenvolupa també activitats pròpies en els àmbits de la vigilància epidemiològica i en el de la producció de material informatiu i divulgatiu.

Fins ara s'han analitzat les següents activitats: campanya

adreçada a la població en general en els mitjans de comunicació social amb el lema «Vés contra la SIDA i no contra la vida»; s'ha elaborat i distribuït material divulgatiu —50.000 cartells— sobre els mecanismes de contagi i 100.000 exemplars d'un fullet actualitzat; s'ha creat un telèfon d'atenció al públic, atès pel personal tècnic especialitzat, que dóna informació i orientació sobre els mecanismes de transmissió i les mesures preventives —des de l'11 de maig de 1987, data de l'inici del seu funcionament, fins a l'actualitat s'han rebut 10.000 trucades—; s'han elaborat fitxes amb la informació específica rellevant per als metges, farmacèutics, ATS i treballadors socials; s'ha distribuït un opuscle sobre les normes higièniques als centres d'assistència primària; s'ha elaborat la publicació *SIDA i escola*, adreçada als professionals de l'ensenyament; s'ha creat el registre de casos de Catalunya, amb revisió del circuit actual, validació de dades i elaboració d'anàlisis, i el registre d'infectats. Així mateix, s'han dissenyat els estudis de vigilància seroepidemiològica; s'ha editat un tríptic adreçat a la població penitenciària, conjuntament amb la Direcció General d'Institucions Penitenciàries del Departament de Justícia; s'ha distribuït una mena de targeta sobre recomanacions per prevenir el contagi de la SIDA en l'àmbit dels treballadors socials; s'ha editat una targeta adreçada als establiments d'atencions personals —perruqueries, *esthéticiennes*, etcètera—; s'ha creat un fons bibliogràfic de llibres i d'articles de revistes científiques, i s'ha elaborat un recull sistemàtic de documentació.

La major part d'aquestes activitats s'han realitzat amb la col·laboració de professionals i d'organismes i entitats públiques i privades.

He de significar dos trets remarcables que mostra la SIDA en relació amb el nombre de malalties de declaració obligatòria notificades a les autoritats sanitàries de Catalunya: el primer és que la freqüència de presentació dels nous casos de SIDA, és a dir, la incidència de la síndrome era relativament reduïda respecte a altres malalties infeccioses greus, com la tuberculosi i la meningitis meningocòccica; de fet, no és fins al 1986 que el nombre de casos de SIDA abasta els 112. Però el segon tret és el més important: així com la tuberculosi assenyala una notable estabilitat i la meningitis mostra una tendència a la disminució, la SIDA incrementa progressivament la seva freqüència de presentació. Aquest augment és conseqüència de les infeccions pel virus de la SIDA produïdes durant els primers anys vuitanta, però el període d'incubació d'aquesta malaltia és molt perllongat.

Pel que fa a la mortaldat ocasionada per la SIDA, l'increment durant els darrers anys també és continu, encara que amb un impacte menor que el provocat per les pneumònies i, en general, pels problemes infecciosos respiratoris. No obstant això, la mortaldat de la SIDA afecta persones joves i, per tant, significa un impacte més gran sobre la població.

Cal tenir en compte, però, que la capacitat d'atenció i diagnòstic mèdic s'ha incrementat en els darrers anys, de manera que ha augmentat notablement la supervivència dels malalts de la SIDA, la qual cosa és evidentment positiva, malgrat que comporta un increment de la prevalença de casos de SIDA i, en conseqüència, un augment de la demanda assistencial.

El nombre de defuncions de SIDA registrats durant l'any 1987 fou de 87, mentre que el mateix any hi hagué 126 morts per pneumònies i 794 per gripes i broncopneumònies.

A Catalunya, el nombre de casos de SIDA el 30 de març de 1989 era de 730, amb una taxa acumulada per milió d'habitants de 111,28, i, en aquesta mateixa data, el nombre total de casos a l'Estat espanyol era de 2.723. Catalunya és la primera comunitat autònoma en nombre de casos, però la quarta en relació amb la taxa acumulada per milió d'habitants, per sota del País Basc, Balears i Madrid.

Finalment, jo voldria dir-li dues paraules sobre el tema de l'atenció psico-social. Jo, aquesta frase de l'atenció psico-social a la SIDA és una frase que vaig sentint repetides vegades i que és cert: s'ha de donar una atenció psico-social als malalts de la SIDA; però jo crec que en parlem tant i ho diem d'aquesta manera perquè estem influïts per un conjunt de professionals que es dediquen a aquesta tasca, no? L'atenció psico-social és l'atenció psico-social que s'ha de donar a tot malalt que, a més, sap la gravetat de la seva malaltia, en els casos de la SIDA, en els casos de leucosi, en els casos realment desesperats.

Sí que hi ha un problema evident i greu de discriminació social, discriminació social que exigeix obligatòriament que els programes que es portin a terme pel Departament de Benestar Social s'hagin de portar amb una cautela i amb una cura especial, a fi i efecte, doncs, que no hi hagi aquest rebuig i es puguin portar a terme.

Això és el que s'està fent en aquests moments amb els pisos; això és el que s'està fent amb els centres de crònics, procurant, a més, que la xarxa normal rebi i sigui capaç de rebre malalts d'aquest tipus, i, evidentment, és a través del programa de la SIDA dintre del mateix quadre de la Conselleria de Benestar Social. Aquest programa es portarà a terme, evidentment, i estarà creat abans de cap d'any; la persona que se n'ocuparà definitivament, en aquest moment, ja està treballant en col·laboració amb la Conselleria i, per tant, jo crec que aquest programa en poc temps funcionarà, coordinat, evidentment, amb el programa de la Conselleria de Sanitat, i això donarà lloc, doncs, jo crec a un funcionament, si cal, millor encara que el programa que portem a la mateixa Conselleria de Sanitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Il·lustre Diputat senyor Colom, pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquest cop seré força més breu, perquè ha passat el que em temia al començament d'aquesta interpellació, en no veure el Conseller Comas i en veure'l, a vostè, aquí. El que em temia: que la majoria de les motivacions de la nostra interpellació no han estat respostes, perquè les havia de respondre un altre conseller.

Jo li agracio la informació minuciosa que en el primer bloc de la interpellació vostè ha donat, i l'esforç que ha fet de resposta i d'explicació d'un tema que nosaltres no havíem demanat de manera especial.

De totes maneres, voldria fer una breu matisació quant al centre de cura o d'atenció a les malalties de transmissió sexual: també ho coneixia, i la persona que m'havia informat també m'havia informat, i jo mateix també m'havia informat que hi havia el nou centre, que no sabia quan s'inauguraria, però que estava avançant.

Jo simplement he volgut posar en evidència —i ho torno a posar en evidència— que, durant un període important de temps, aquest centre provisional estava en les condicions de

Santo Domingo, com a mínim, a la República Dominicana. Només era això! I, d'altra banda, li he preguntat, i això no m'ho ha respost, Honorable Conseller, en relació amb els centres territorials a Girona, a Lleida i a Tarragona. Li agrairia que si en té informació, me'n pugui també informar.

Quant al segon bloc de la interpellació, el *leitmotiv* que vostè ha dit de la meua interpellació, l'atenció a la SIDA, als malalts de la SIDA, efectivament és aquest; però era a l'atenció social, o psico-social, bàsicament. Conec bé, efectivament, com a President d'una comissió parlamentària, i perquè he parlat amb vostè i perquè hem tingut accés a totes les informacions que hem demanat, efectivament, la programació i les propostes del Govern i l'acció del Govern. Però, en canvi, sobre l'atenció social o psico-social..., i ja em sap greu que aquesta paraula es repeteixi tant, però entenc que els malalts de la SIDA són uns malalts —jo no diria especials—, que han de tenir la mateixa atenció que tenen tots els malalts, però vénen agreujats en la seva malaltia per una sèrie de situacions dramàtiques: d'angoixa, de culpabilitat o d'autoculpabilització, d'una malaltia recent, nova, que encara terroritza o espanta, i això agreuja els aspectes socials i psicològics, de manera que hem, vaja, em penso, d'«apretar» en aquest sentit. I, sobre les quatre preguntes o quatre propostes que he fet, doncs no he tingut resposta més que d'una. I m'alegro de la resposta que m'ha donat, perquè confirma també les informacions que teníem —i, almenys, el Ple en té directe coneixement—, que era que el Govern té el compromís que, abans de final d'any, funcionarà un programa d'atenció social —en aquest cas, dependent del Departament de Benestar Social, s'entén, que ja s'hi treballa—, coordinat estretament, i amb funcions pròpies però lligades, amb el programa que ja funciona des del 87 al Departament de Sanitat. I dic que me n'alegro, d'això. Però, de les altres tres qüestions que jo he demanat, no en tinc resposta, i, en tot cas, sí que li agrairia que, si vostè en té coneixement, en el torn de rèplica me'n pogués informar. Em refereixo a quina política i quin comportament té el Govern de la Generalitat en relació amb les associacions ciutadanes de prevenció i de lluita contra la SIDA; si aquesta política del Govern, si n'hi ha, està marcada, està en sintonia, preveu seguir les resolucions de l'Organització Mundial de la Salut o no, com s'evidenciarà, com es posarà a la pràctica? Aquest n'és un tema. L'altre, un llistat de mesures socials, que entenc que, un cop elaborat el programa, serà motiu de desenvolupament d'aquest mateix programa. I, finalment, el que sí que li agrairia és saber si ja existeix en el Govern una previsió explícita, un programa explícit de cara a la celebració del dia internacional, del Dia Mundial, el proper dia 1 de desembre. Falta temps, però entenem que fóra —i ho torno a repetir— un bon moment perquè el Govern de Catalunya llancés una àmplia campanya propagandística de prevenció, absolutament rigorosa i seriosa i no escandalitzadora, ben segur, que evités el rebuig social que encara es dona majoritàriament a la nostra població, amb mesures concretes —jo n'he anomenat algunes, segur que n'hi ha d'altres—, però, al mateix temps, que expliqués, finalment, les característiques mèdiques o de transmissió, a nivell de prevenció de la malaltia, i que expliqués a la població de Catalunya que hi ha una atenció, per part d'aquest Govern, i jo voldria assenyalar que per part d'aquest Parlament, al qual, en principi, pertoca el control i l'impuls d'aquest Govern.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Per a contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias i Vidal de Llobatera.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, miraré d'acabar-li de contestar. Sincerament, si vostè vol que li contesti el senyor Comas, llavors, el que ha de fer és fer la pregunta ben feta, no? És a dir, si vostè fa una pregunta com la que ha fet: prevenció de les malalties infeccioses, doncs, el més lògic, a menys que canviïn les coses, doncs..., ve el Conseller de Sanitat.

De tota manera, com li deia, és un programa que afecta les dues conselleries. Afecta, i és evident que hi ha uns aspectes socials importants d'una part d'aquestes malalties infeccioses.

Nosaltres, les malalties de transmissió sexual opinem que han de ser tractades a nivell de l'assistència primària, no? Aquesta és la realitat. I nosaltres hem d'aconseguir que aquestes malalties no s'hagin de tractar en llocs especials. Sí que en determinats llocs, com pot ser a Barcelona ciutat i a Ciutat Vella, per la incidència del problema, doncs, exigeix fer una acció específica i puntual, i això és el que fem, i tenir uns centres de referència. I això és el que fem a nivell de Barcelona i a nivell dels centres territorials, a mesura que es vagin desenvolupant.

Vostè m'ha fet unes preguntes o unes propostes, de les quals li he contestat una: quan es crearà el programa específic? Ja li he dit que està a punt de crear-se, aquest programa; que és un subprograma dependent d'aquest programa de la SIDA a nivell de les dues conselleries.

Quin és el paper que faran les organitzacions? És un paper de col·laboració íntima amb les dues conselleries, però aquestes entitats i aquestes diferents organitzacions que actualment ja col·laboren amb nosaltres en alguns aspectes, han de col·laborar per fer determinades coses; és a dir que el que és evident és que exigirem que, amb les subvencions que nosaltres donem a aquestes entitats, això serveixi per fer unes determinades tasques; o sigui, que hauran de ser programes de col·laboració, però responnent a una determinada tasca, a unes determinades campanyes o a unes determinades accions de tipus social o d'atenció domiciliària, que aquest és un aspecte important; és a dir, amb gran facilitat es confon el que hem de fer amb els malalts de la SIDA, una de les premisses que en molts casos ens trobem és l'interès d'ingressar els malalts de la SIDA. I no és que es vulgui ingressar els malalts de la SIDA per un desig d'atendre aquests malalts de la SIDA, sinó que es volen ingressar aquests malalts afectats per la SIDA amb la finalitat de treure-se'ls de sobre. Aquesta és una realitat que es veu avui dia, i els malalts de la SIDA només s'han d'ingressar realment quan estan en una fase aguda de malaltia, i, si no, el millor és que estiguin a casa seva o, en casos en què hi ha un rebuig social important, doncs, en pisos, o buscar unes fórmules perquè puguin ser atesos.

Un dels problemes més greus que ens trobem —i vostè coneix bé— és el tema que nosaltres ens trobem que, la discriminació social, en molts casos, d'aquests malalts, va lligada a una doble condició: la condició de ser drogaaddictes amb la situació de la malaltia de la SIDA. Aquest és un tema complex de solucionar, difícil, i que fa que s'hauran de prendre mesures

més imaginatives encara, si cal, que les que es prenen fins ara, a fi i efecte de donar una ubicació a aquest tipus de malalts, sense que creïn uns trastorns generals importants.

Per tant, es desenvoluparan, evidentment, uns llits de crònics, uns llits de crònics o uns llits de malalts terminals però ubicats dintre de centres que ja tenen altres malalts crònics i altres malalts terminals; en cap cas llits o «sidaris» —centres dedicats només exclusivament a aquests malalts—, i, evidentment, a nivell social sí que s'hauran de desenvolupar aquest tipus de pisos per donar atenció a aquests malalts.

Nosaltres, per acabar, l'any 1989 tenim previst començar una campanya, iniciar la campanya que ja havíem de fer sobre la prevenció de la SIDA a nivell de Catalunya. Evidentment, això ens va bé perquè coincidirà precisament amb l'1 de desembre; també estarem precisament en plena campanya. Per tant, ens anirà bé.

És evident que, això, ho podrem fer dintre d'unes mesures pressupostàries limitades que tenim, i no podran ser més perquè no tindrem més diners. Per tant, nosaltres, dintre de les limitacions pressupostàries que tindrem, abans d'acabar l'any emprendrem una campanya sobre la prevenció de la SIDA.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. El punt dotzè de l'ordre del dia, que és una interpellació, ha quedat posposada a petició del Grup interpellant, el Grup Socialista.

Passem, per tant, al tretzè punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu sobre la política d'integració dels centres del CEPEPC a la xarxa escolar pública, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la política d'integració dels
centres del CEPEPC a la xarxa
escolar pública**

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. El juny del 1983 es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament la Llei 14/1983, Reguladora del Procés d'Integració de Centres Privats a la Xarxa de Centres Docents Públics. En el seu article 2.2 assenyalava que el termini d'integració d'aquests centres és de cinc anys. Per tant, penso que ara, quan s'ha complert a bastament aquest termini, sis anys després, és un moment bo per fer un balanç i per veure si queda encara algun problema pendent.

En primer lloc, senyor Conseller i senyores i senyors diputats, voldria assenyalar la importància del procés d'integració. Segons informació proporcionada per la Conselleria, han estat integrades vuitanta-una escoles; divuit no han estat incorporades per diversos motius, però encara n'hi ha alguna d'aquestes pendent de gestions, per exemple, l'escola Miralles-La Salut, de Sabadell; aquest procés ha afectat aproximadament un miler de professors, que han passat de tenir un règim laboral en escoles privades a ser professors interins, la majoria, i això ha ocasionat un cost a la Generalitat d'uns 2.000 milions de pessetes, que ha tingut com a contraprestació un augment del patrimoni públic i del nombre d'escoles públiques.

Per tant, sí que cal reconèixer la importància d'aquest procés d'integració, però, malgrat això, voldria fer una matisació, que

és que penso que hi hagut un retard en l'operació, que això ha causat un cert desànim en els professionals i en les escoles i que potser s'ha perdut una part de les aportacions que podria fer aquest col·lectiu.

Si repassem breument la història, el 1987, durant la transició, es crea aquest col·lectiu d'escoles, que estaven quasi totes elles lligades als moviments de renovació pedagògica, i que eren escoles catalanes, en el sentit que ensenyaven català i en català, i que pensaven que havien aconseguit, durant la dictadura, una funció supletòria, i que varen demanar de passar al règim d'escola pública. Durant la Generalitat provisional del President Terradellas es va fer un Consell Assessor i una Comissió del CEPEPC. Després de les eleccions del 1980 es va dissoldre aquest Consell Assessor i la Comissió del CEPEPC. Fins a l'any 1983 no es va aprovar la Llei i, com he dit, es va aprovar per unanimitat, però penso que, per part del Govern de Convergència i Unió, s'ha aplicat una mica a contracor i que, de vegades, els col·lectius interessats han parlat d'una cursa d'obstacles, tant pel retard com perquè han perdut algunes característiques pròpies, la qual cosa —deia— ha afectat potser l'ànim que tenia aquest col·lectiu. Per exemple, podria donar unes mostres —perquè no parlo en va— d'aquest retard, que és que fins a l'agost de 1984 no surt la primera llista ordenada; de fet, surten diverses llistes i al final no se'n compleix cap. L'any 1985 i el 86 es fan pocs convenis i, en canvi, quan ja s'anava acostant el termini, l'any 1987 es fa tot allò que no s'havia fet en set anys; per tant, es demostra que s'hauria pogut fer abans si es tenia voluntat política de fer-ho.

Voldria fer aquí un petit incís, que és que, respecte al CEPEPC, hem fet preguntes i que, en algun cas, se'ns ha donat informació falsa. Jo, per cortesia parlamentària, no usaria la paraula «mentida», però sí fer constar que es tracta d'informació falsa per part segurament de funcionaris de la Conselleria —encara que sigui d'un conseller— que tindrien obligació de conèixer els fets. Reconec que en altres casos se'ns ha donat una informació correcta, que agraeixo.

Una d'aquestes respostes incorrectes està relacionada amb els problemes puntuals de la integració. Encara que numèricament aquests problemes penso que no són importants, si s'han integrat vuitant-un centres, en alguns casos hi ha hagut dificultat, i penso que hi ha també una certa responsabilitat, de part de les persones de la Conselleria, que hauria d'usar autoritat i habilitat per solucionar aquests problemes.

Voldria donar un exemple, que és el cas de la integració del col·legi Santa Pau o del col·legi Dolors Monserdà : es va fer un pla de fusió per part de la Inspecció on, entre altres coses deia que «en el parvulari i primer d'EGB es tendirà a agrupar els alumnes per criteris qualitatius que no impliquin la procedència», per ser realment una sola escola, i no dues escoles en el mateix local.

Tenint notícia d'alguna anomalia, vaig fer una pregunta per escrit on preguntava «si es compleix el pla de fusió, especialment en l'agrupació d'alumnes dels primers cursos». Literalment, en la resposta signada pel senyor Conseller es diu : «El pla de fusió..., etcètera, s'està complint en tots els nivells d'educació». Això és absolutament fals; n'hi ha prou a comprovar les llistes d'aquests primers cursos, per veure que estan agrupats per procedència i no per criteris qualitatius.

I, llavors, jo em pregunto, si realment la Generalitat ignora

o fa veure que ignora aquests problemes, com es pot solucionar.

Passem a un tema més important, que és el pagament de les quantitats acordades en el conveni d'integració; en molts casos correspon al valor dels edificis i cobrar aquest pagament, per part del centres, és necessari per eixugar els deutes : per exemple, en molts casos s'havia fet un crèdit bancari per poder pagar les indemnitzacions a la part de professors o personal administratiu o auxiliar no integrat. En aquest cas, també, el 25 d'abril, el senyor Conseller, responent a la pregunta de la Diputada senyora Dolors Torrent, ens diu literalment : «Els pagaments compromesos en cada un dels centres s'estan complint escrupolosament». Jo, senyor Laporte, no sé què entén vostè, o el funcionari que va escriure això, per «escrupolosament», perquè, com vostè sap, segurament, a aquests centres, sobretot els que estaven involucrats en deutes amb el Banc Hipotecari, se'ls deuen els pagaments corresponents al 87 i 88. O potser em dirà : «Bé, és que la Conselleria de Sanitat pagava amb cinc anys de retard, i això és la glòria», però suposo que no és una contesta adequada. Per tant, jo pregunto : és que el senyor Conseller o aquest funcionari no ho sabia? és molt curiós, perquè el dia 21 d'abril entra a la Conselleria un escrit de l'escola Cossetània reclamant 8.600 milions de pessetes, que necessitaven urgentment per afrontar aquests crèdits. (*Remor de veus.*) Perdó, 8 milions —gràcies, senyor Conseller, perquè si no, realment... 8.600.000 pessetes, que corresponien la majoria al 88, però, en realitat, al 87 i al 88. I també aquí, el 2 de maig, el senyor Conseller —potser val la pena de llegir-ho literalment— respon als d'aquesta escola —la carta és molt curta : la llegeixo—, diu : «He rebut el vostre escrit de l'1 de març, que va cursar entrada en aquest Departament el 21 d'abril, en el qual em paleseu la vostra preocupació pel problema econòmic que viu la vostra escola. Lamento que no s'hagi pogut complir el calendari previst; un cop superades les dificultats administratives existents, us podem confirmar que cobrareu en un termini no superior als dos mesos.» Jo dic, senyor Conseller, que li demanaria tres coses : que es paguin —que em sembla que ja s'està solucionant— urgentment les quantitats del 87 i 88, que es paguin puntualment les del 89 i que donin instruccions als funcionaris de la seva Conselleria que, quan fem una pregunta els diputats, se'ns procuri contestar correctament, perquè aquí, mentre a nosaltres se'ns diu que es compleix escrupolosament, es reconeix als interessats que se'ls deu aquesta quantitat i que es procurarà solucionar el problema.

I, ja per anar acabant, un problema, potser, que s'hauria d'assenyalar en fer aquest balanç, que és el de les reparacions. A causa d'aquest retard en el procés del qual he parlat són centres que estaven en una situació provisional, no hi ha hagut despeses suficients de conservació i, en aquest moment, penso que s'han acumulat moltes necessitats —però, per manca de temps, no parlaré més d'aquest problema.

I acabaré parlant del que penso que, en fer aquest balanç, és el problema més urgent que queda pendent i que, segurament, el senyor Conseller, doncs, haurà rebut també, podríem dir, peticions en aquest sentit. Què és? La integració del professorat dels centres del CEPEPC en els cossos públics. L'article 6.1.e) de la Llei deia : «El professorat, en el termini màxim de cinc anys, comptats a partir de la signatura del conveni, ha de

participar en les convocatòries d'accés al cos de funcionaris». Ara bé, segurament tenien les perspectives d'unes oposicions restringides que la Llei estatal del 30 de 1984 varen quedar..., les va suprimir. Llavors, en la Llei 17 del 1985, de la Funció Pública a Catalunya, hi ha una Transitoria Desena que diu : «L'ordenació legal de la funció pública docent de la Generalitat preveurà les condicions específiques d'accés al cos». Estem a 1989, ja fa cinc anys, no estan encara regulades aquestes condicions específiques : jo penso que és un tema important perquè hi ha mestres que tenen quinze, vint anys d'antiguitat; és cert que se'ls ha creat un complement personal transitori que, en part, compensa els triennis que han perdut en passar a la funció d'interins, però encara el seu sou continua essent inferior als mestres funcionaris sense triennis, i penso que hi ha un cert desànim en aquest col·lectiu de mestres perquè pensen que tenen un futur incert.

Per tant, aquesta interpellació és, de veritat, una interpellació en el sentit que el que faig és demanar-li una informació sobre aquest últim tema, sobretot; a veure com i quan pensa solucionar el problema de la integració dels mestres, que penso que si se soluciona aquell altre problema econòmic és el problema més important que queda pendent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Magí Cadevall. Per a la resposta, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Magí Cadevall, jo celebro que s'hagi formulat aquesta interpellació sobre un tema tan important, com és el de la integració de les escoles del CEPEPC. Vostè mateix ha dit que aquest era un afer important, fruit d'una llei que va ser consensuada i aprovada unànimement per aquest Parlament i que, realment, ha tingut una importància global econòmica —vostè, en certa manera ja l'ha assenyalada— molt gran..., més gran, fins i tot, del que vostè ha dit —després, en tot cas, hi insistirem—, i d'allò que es podia preveure en iniciar aquesta llarga i difícil integració.

Perquè, certament, jo estic d'acord amb el que vostè diu, que aquesta integració ha estat una cursa d'obstacles. No ha estat mai feta a contracor del Govern de la Generalitat; s'ha realitzat, i pràcticament s'ha acabat —tal com ara li explicaré, i el senyor Cadevall, persona ben informada, ja sap—, però és que han sorgit problemes molt més difícils, fins i tot, dels que podíem pensar en un principi : han sorgit problemes de tot ordre, han sorgit problemes de deutes no considerats inicialment, han sorgit problemes d'hipoteques que no estaven correctament comptabilitzades i ha sortit una sèrie de dificultats que, una rere l'altra, s'han anat vençant.

Efectivament, en alguns casos hi pot haver, hi pot haver hagut un retard amb algun pagament. No faré comparacions —tots els retards són dolents—, però jo sí que li puc assegurar, al senyor Cadevall, que no solament en els casos que ell ha citat, sinó molts d'altres, tant des del punt de vista del pagament dels deutes directes a les entitats de què es tractava com des del punt de vista del pagament de les hipoteques —amb el Banc Hipotecari s'ha arribat a un acord total deu fer només un parell de mesos—, actualment tot això està normalitzat d'una manera pràcticament total.

Jo li faré el resum de tot això en un moment. Miri, a la pri-

mera llista que es va publicar, hi van sortir 87 centres... Perdó : 97 centres. En aquests 97 centres, se n'hi han d'afegir tres més, que, de fet, ja havien estat integrats abans, que són el Joanot Alisanda, el Montseny i l'Icària. Això feia 100 centres. D'aquests centres, en el moment actual, n'hi ha 78 d'integrats —no li llegiré la llista : no cal dir que està a la seva disposició. En aquests, se n'hi poden afegir dos centres més, el Sant Albert, de Vic, que es va integrar juntament amb l'Andersen, que també és de Vic —amb això arribem a 79—, i el Centre d'Educació Especial Adans, que estava inclòs a la llista definitiva, però que, com a centre privat, va cessar abans de la integració i, aleshores, els professors, per conveni del Departament amb l'Ajuntament de Barcelona, foren integrats al Centre de Recursos Auditius dins del Centre Fonoaudiològic de l'Ajuntament de Barcelona. Amb això arribem a 80, dels 100 inicials. N'hi ha quatre que estan, en aquests moments, en procés d'integració, quatre, que són : Canigó, de l'Hospitalet de Llobregat; Miralles, de Sabadell; Nostra Senyora de la Salut, de Sabadell, i Sol Ixent, de Mataró. De 84 a 100 en van 16 : hi ha 16 centres que no s'han integrat; pràcticament tots ells, 15 sobre 16, per renúncia dels centres afectats, i són —els llegeixo ràpidament— : Proa, Montseny I, Montseny II, Gregal, Laietània, de Barcelona; el Puig, d'Esparreguera; Taulat, Gravi, Lis, de Barcelona; Baix Penedès, del Vendrell, Solc, de Barcelona, Bergantí, del Masnou, Ginebró, de Llinars del Vallès; Avenç, de Sant Cugat del Vallès, i Montserrat Xavier, de Barcelona. Això fa 15, i el setze és el Centre de Nostra Senyora de Lourdes, de Sant Boi, cas en què l'Ajuntament de Sant Boi no ha autoritzat aquesta integració —com molt bé sap el senyor Magí Cadevall, aquesta és una operació que s'ha de fer a tres bandes : el centre, per un costat, el Departament, però també l'ajuntament, que és qui passa a ser propietari del centre, d'acord amb la normativa vigent.

Bé, el senyor Cadevall ha parlat de tota una sèrie de coses; jo només li'n contestaré una, ara —després, a la rèplica si vol aclariments per a alguns altres punts, ja els hi donaré.

El punt conflictiu, segons ell, és el de la integració dels professors. La integració dels professors —que, dit sigui entre parèntesis, ens ha costat molts diners— està subjecta a una normativa legal que nosaltres, evidentment, no ens podem saltar, i són els professors els que han de concórrer —o havien de concórrer, segons pacte— a les oposicions celebrades. En aquest sentit, jo li resumeixo ara una resposta que jo he donat fa poc temps a una pregunta que s'ha formulat sobre aquest tema, per part d'un il·lustre parlamentari, el senyor Ignasi Riera. Jo li dic al senyor Riera : «Els professors que en el moment de la creació del centre com a centre docent públic pertanyin al cos de professors d'EGB i els que ingressin entre aquesta data i la final del termini de cinc anys establert per l'article 6.1.e) de la present Llei, hi continuaran amb caràcter definitiu, però no adquiriran aquesta condició a la localitat». Això és el que deia la Llei 14/83. L'esmentat article 6.1.e) diu que els professors, «en el termini màxim de cinc anys, comptats a partir de la signatura del conveni, han de participar en les convocatòries d'accés al cos de funcionaris, segons les normes establertes per l'Administració amb aquesta finalitat». L'article 11 de la mateixa Llei estableix també que, «al personal docent del centre que en el termini de cinc anys no haurà accedit al cos de professors d'EGB, li serà aplicada la legislació vigent en matèria de

professors interins i contractats». El dia 2 d'agost de l'any següent es va publicar la Llei 30/84 de Mesures per a la Funció Pública, per la qual s'estableix, amb caràcter bàsic, que no poden convocar-se proves específiques diferents de les que puguin convocar-se per al mateix cos. La Llei 17/85, del 23 de juliol, de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat, atesa la restricció bàsica de la Llei 30/84, estableix a la Disposició Transitòria Desena que «l'ordenació legal de la funció pública docent de la Generalitat preveurà les condicions específiques d'accés per tal que els professors que l'any 1982 prestaven serveis als centres docents afectats per la Llei 14/83 puguin accedir a la funció pública docent de la Generalitat. Amb aquesta finalitat disposaran del termini de cinc anys previst a la Llei 14/83 per accedir a la condició de funcionaris, i, en aquest període, estaran obligats a presentar-se a totes les proves que es convoquin a l'empara d'aquesta Disposició Transitòria. Acabat aquest termini, l'accés a la condició de funcionari serà d'acord amb la normativa general d'accés a la funció pública docent.»

Així doncs —i aquesta és la conclusió final—, és únicament dins el si de la llei de la funció pública docent pròpia de la Generalitat que poden establir-se condicions específiques per a l'accés dels professors, emparats per la Llei 14/83, al cos de professors d'EGB, i és aquest un punt que tenim en compte a l'hora de l'elaboració de la nova llei —de la nova llei, vull dir, de cossos docents de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Senyor Magí Cadevall pot fer ús de la rèplica, per cinc minuts.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President.

Jo, en primer lloc, voldria reconèixer una cosa, que és que, encara que he criticat alguns aspectes, en altres s'ha d'estar d'acord : per exemple, el fet que la Generalitat hagi assumit alguns deutes no previstos inicialment a les escoles.

En segon lloc, agraeixo i espero que, realment, doncs, s'hagi solucionat definitivament el pagament d'aquests..., dels terminis compromesos pel valor dels edificis. Per tant, entenc que les seves paraules signifiquen que no només està solucionat el del 87 i 88, sinó que es pagarà amb puntualitat el 89 i els terminis que resten.

I, en canvi, hi ha un punt en què sí que agraeixo també la seva contesta, però, bé, m'agradaria si pogués donar més pistes, diguem-ho així, i pogués precisar una mica més, perquè considero que la resposta, encara que vàlida en el seu fons, és molt vaga, podríem dir, en la seva expressió, que és : com es pot solucionar el tema aquest de la integració. Realment, l'article aquest addicional de la Llei de la Funció Pública a Catalunya parlava d'unes condicions especials que encara no s'han establert. Llavors, el senyor Conseller acaba de dir que això només pot ser dintre de la funció pública de la Generalitat.

A mi m'agradaria si ens pogués explicar una mica com seran les línies generals d'aquesta possible llei de cossos docents de la Generalitat i, dintre d'aquesta llei, quin tractament es donaria al problema de la integració d'aquests professors, és a dir, si faria algun tipus de prova especial i en quines condicions, perquè considero que la resposta que ha donat —encara que correcta en termes jurídics— és realment d'una vaguetat extraordinària que ni a mi, com a diputat, ni als mestres que s'interessen per aquest tema, crec que amb aquesta vaguetat els resolgui

gaire el seu problema.

Per tant, si pogués detallar una mica més això, li ho agrairia molt.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Cadevall. Per a la contrarèplica té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, si m'ho permet. Jo lamento no poder-li donar més detalls al senyor Magí Cadevall sobre com serà aquest Projecte de Llei de Cossos Docents de Catalunya que estem elaborant.

Evidentment, nosaltres farem tots els possibles per donar facilitat per a la integració d'aquests mestres, però no ens podem tampoc saltar les lleis a la torera, i valgui l'expressió, senyor Cadevall.

A part d'això, han passat una sèrie d'anys i han passat una sèrie de convocatòries i hi ha hagut, per tant, una sèrie d'oportunitats —aprofitades per alguns, però no per tots— per tal que aquests mestres es poguessin anar integrant en el cos general de professors.

A part d'això, jo volia insistir, per acabar —una cosa que abans no he dit, perquè no he tingut prou temps—, en la importància, en la magnitud econòmica del problema. Miri, cada any, del Capítol I, la integració de les escoles del CEPEPC a la Generalitat costa al Departament, per salaris de professors numeraris, 140.195.000 pessetes; per salaris de professors interins, que són la gran majoria, 1.802.908.000 pessetes, més la Seguretat Social, 568.276.000 pessetes. En conjunt, de salaris de professors, entre titulars i interins, la Generalitat paga cada any, senyor Cadevall, 2.511.380.000 pessetes, certament, i això cada any.

A part d'això, tenim el Capítol II, que és relativament modest en relació amb el Capítol I, però que comporta el pagament anual de 44.476.771 pessetes, i en aquest Capítol II he de fer notar, òbviament, que també els ajuntaments hi aporten una quota important, que és la que els correspon.

Però, encara que sigui només per una vegada, la integració ha costat a la Generalitat, pel que fa a la resta de capítols pressupostaris —i no els ho detallaré, però tinc pagaments fets i pagaments pendents fins a l'any 91—, el cost global de l'operació, excepte els Capítols I i II —que ja he dit que pujaven 2.500, més 400, etcètera—, el cost total de l'operació haurà estat de 2.401.832.216 pessetes.

Senyor Magí Cadevall, jo li prego que vostè reflexioni un moment sobre les paraules que vostè ha dit inicialment, en el sentit que la Generalitat havia fet aquesta operació, doncs, d'una manera..., a contracor, i que havia estat una cursa d'obstacles. Una cursa d'obstacles, ja li ho he dit abans, i ho ratifico ara, que evidentment ho ha estat, i els obstacles que s'han hagut de vèncer, com vostè veu, han estat realment, en molts casos, considerables.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. La interpellació que constituïa el punt catorzè de l'ordre del dia ha estat retirada.

Passem, doncs, al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'empresa familiar agrària i la incorporació de joves a l'agricultura... *(Pausa.)*

Bé, queda posposada i passem a la setze... A continuació, posposen aquesta. Es canvia l'ordre; el punt quinzè passarà a ser el setzè i el setzè el quinzè, si no hi ha obstacle i, per assentiment, s'aprova. *(Ll. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CLOTAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Si?

El Sr. CLOTAS : En nom del nostre Grup voldríem saber la raó per la qual es posposa.

El Sr. PRESIDENT : El Conseller no ha arribat. *(Pausa.)*

El Sr. CLOTAS : Senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digui, digui.

El Sr. CLOTAS : Si em permet la paraula, el nom del Grup Socialista, senyor President, l'única raó és que el Conseller no hi és present?

El Sr. PRESIDENT : Exactament.

El Sr. CLOTAS : I no ha fet cap comunicació prèvia ni advertir que no podia estar present en aquest punt de l'ordre del dia que li corresponia?

El Sr. PRESIDENT : És aquí el Conseller i s'ha resolt el problema.

El Sr. CLOTAS : Senyor President, el nostre Grup demanaria a la Mesa que recordés al Consell Executiu la seva responsabilitat que, quan li correspon respondre un punt de l'ordre del dia ha d'estar —almenys, quan li correspon respondre un punt de l'ordre del dia— present en aquest hemicicle. Sovint, aquí, molts portaveus aquesta mateixa tarda hem sentit la preocupació de la devaluació d'aquesta Cambra. Un element substancial que contribueix a això és veure el banc del Govern sovint massa buit, i sobretot que, quan correspon respondre al Govern, aquest, no hi sigui present.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Portaveu.

El punt quinzè de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'empresa familiar agrària i la incorporació de joves a l'agricultura, que formularà l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu, del Grup Socialista, que té la paraula per a la seva exposició.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'empresa familiar agrària i la incorporació de joves a l'agricultura

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, fa uns mesos, i des d'aquesta mateixa tribuna, es va substanciar una interpellació per part de l'Il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb un contingut pràcticament idèntic.

Després de la interpellació i de la consegüent Moció, nosaltres, el Grup Socialista ja vàrem anunciar que consideràvem necessari continuar el debat i completar-lo, i per això hem presentat aquesta interpellació sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre l'empresa familiar agrària i sobre la incorporació de joves a l'agricultura.

I com que el debat que es va produir en l'anterior interpellació va ser prou ampli i va posar de manifest el que s'ha fet, segons el Conseller, i el que no s'ha fet o el que encara..., o el que s'ha deixat de fer, segons el diputat interpellant, nosaltres

pretenem que aquest debat, que aquesta interpellació serveixi per plantejar com s'ha d'aplicar la interpellació, com s'ha d'enfocar l'aplicació del Reglament 797/85, de la Comunitat Econòmica Europea, sobre la millora de l'eficàcia de les estructures agràries, i del Reial Decret 808/87 i de les Ordres Ministerials de l'1 d'octubre, 21 i 26 de desembre de 1988 que el desenvolupen.

De tota manera, hem de fer una mica d'història per saber i recordar com hem arribat fins aquí. Cal posar de manifest, una vegada més, les discrepàncies que en el passat, sobretot en la discussió de la Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, vam mantenir en aquest mateix hemicicle les forces de progrés i les conservadores, i la perspectiva que donen els quatre anys que han passat ens referma en l'afirmació que la comparació entre l'article 2 de la Llei catalana i el 2.5 del Reglament comunitari ens fan entendre una manera molt diferent de veure les coses.

Per això, i a la vista del concepte ambigu i ampli que de l'empresa familiar agrària es fa i va fer el Grup de la majoria i del Consell Executiu de Convergència i Unió, nosaltres ens malfiem de l'aplicació que de la normativa abans esmentada pugui fer el Consell Executiu. No obstant això, volem fer unes precisions sobre les xifres que el Conseller va donar, per tal de posar de manifest una excellent gestió del Consell Executiu, en comparar unes dades que certament l'afavoreixen.

Nosaltres entenem que les comparacions que el Conseller va fer es refereixen al programa per a la millora de l'estructura productiva de les explotacions agràries de la Secretaria General d'Estructures Agràries del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. És evident, perquè encara que no coincideixen exactament amb el que diuen les memòries dels anys 86 i 87, sí que coincideixen amb les dades del Ministeri, i són exactes els percentatges totals que aquesta inversió representa per a Catalunya al voltant d'un 20% de la inversió a tot l'Estat en termes generals, o de la subvenció a tot l'Estat.

Però en un altre apartat, el Conseller parla que els recursos de capital que administra el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca seran, per al 1989, de 15.000 milions de pessetes, quan el seu Departament només n'aporta uns 5.000 —concretament ell va citar la xifra de 4.878—, la qual cosa representa una reducció de recursos totals, recursos propis —sempre recursos de capital— de 3,11, davant del 2,04 del 1986. El que ja no explica és quina serà la relació entre els recursos de capital invertits a Catalunya i els invertits a la resta de l'Estat per veure com queda el 20% utilitzat abans, i tampoc explica si la relació de 2,04 i de 3,11 es produeix per un fort increment de la inversió agrària per part d'altres administracions —Govern central i Comunitat Econòmica Europea— i un clar estancament de les inversions per part de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Però no volem fer cap més referència al passat. Volem entrar a parlar de la necessitat d'aprofitar al màxim la situació nova que s'ha creat per causa de la publicació de les ordres que desenvolupen el Reial Decret 808. Però abans hem de fer una visió una mica ràpida de la realitat de l'agricultura de Catalunya sense estendre'ns: a Catalunya hi ha àmplies zones on l'agricultura és rendible, amb estructures suficients, amb condicions de competitivitat i amb expectatives de futur; és una agricultura capaç d'espavilar-se per ella mateixa. No vull dir amb això

que des de l'Administració ens n'haguem de desentendre, però considero que és capaç de treure el màxim rendiment, i que ja té la capacitat d'acudir per iniciativa pròpia a l'Administració a demanar els ajuts que li puguin correspondre i estar preparada per aprofitar-los.

Hi ha una altra agricultura, propera a grans ciutats o a zones amb una forta industrialització, que es desenvolupa majoritàriament a temps parcial i que cada vegada té un pes específic menys important en les rendes familiars. Això no vol dir que s'hagi d'oblidar, i que a més a més es dona el cas que aquelles famílies que continuen vivint fonamentalment del treball de la terra ho passin molt malament també en aquestes zones.

Però, hi ha una altra agricultura, fonamentalment centrada en comarques poc industrialitzades, una agricultura de secà que representa la major part de les rendes familiars de la zona i que en molts casos és l'única renda familiar i l'única possibilitat de treballar en aquell territori: m'estic referint a àmplies zones de secà del Baix Ebre i del Montsià, de la Terra Alta, de la Ribera i del Priorat, de la zona de muntanya del Baix Camp, de la Conca de Barberà, de les Garrigues, el secà de l'Urgell, la Segarra, el Solsonès i tot el Pirineu lleidatà. En aquestes zones, en conreus de secà hi ha un greu perill de despoblament, atesa la crisi de la seva agricultura, acompanyada pel creixement de l'ocupació en zones veïnes.

Hi ha qui enfoca això des d'una perspectiva que el que s'ha estat produint, el que estem fent és una reconversió del sector agrari. A mi la paraula no m'agrada, perquè en realitat aquesta reconversió o aquesta disminució del pes agrari dintre del conjunt de l'economia és un fet que s'està produint des de fa molts anys.

Però jo recordo una de les primeres intervencions que vaig sentir a unes de les persones que més hem respectat els pagesos socialistes, en Josep Vidal, que anunciava que amb molta probabilitat podríem convertir la part interior de Catalunya en un desert si no actuàvem amb una certa rapidesa. I aquestes són les comarques que corren el perill d'esdevenir desertes, aquestes són, i la major part de l'agricultura es realitza com a empresa familiar agrària, i coincideixen també amb les comarques amb renda per càpita més baixa.

Doncs, bé, nosaltres preguntem, què pensa fer el Consell Executiu perquè les ajudes a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries arribi amb garantia als pagesos que es troben en aquestes condicions arreu de Catalunya, i, específicament, els d'aquestes zones amb una crisi molt més profunda? I és clar que, de la lectura dels decrets i de les ordres que el desenvolupen, la responsabilitat és del Consell Executiu de la Generalitat i de totes les comunitats autònomes.

Estarem d'acord que estem parlant d'una agricultura que, amb dificultats, complirà els requisits que fixa l'article 5 del Reial Decret 808, dels plans de millora i dels increments de rendibilitat que exigeixen les ajudes regulades pel Reglament 797. Per tant, ens hem de referir, estem parlant d'aquelles ajudes que vénen regulades pels articles 17, 18 i 19 —ajudes estatals— del Decret 808 i dels articles 18, 19 i 20 de l'Ordre ministerial d'1 d'octubre, on es reconeix la possibilitat d'acollir-se a les ajudes, àdhuc en els casos en què, textualment, «es dedueixi de l'estudi la impossibilitat de realitzar un pla de millora capaç d'incrementar substancialment les rendes del treball».

Senyors del Consell Executiu, com pensen explicar i aplicar aquesta reglamentació referida a les ajudes estatals? A més a més, el Reial Decret 808, en la seva Disposició Addicional Primera, deixa oberta la possibilitat de col·laboració econòmica de les comunitats autònomes amb els seus propis recursos, bé incrementant el percentatge a les subvencions que es donin o bé ampliant el nombre de beneficiaris de les ajudes estatals. Per tant, a Catalunya ens trobem amb la realitat que ho poden fer i, almenys del que es va desprendre de la discussió pressupostària o del desenvolupament de la interpellació a què abans he fet referència, no hi ha massa voluntat de fer servir recursos propis amb aquesta finalitat. I la lectura dels Pressupostos del 89 ens ho confirma. És una qüestió de prioritats; vostès han triat de fer un cos d'agents rurals amb armes i talonaris de denúncies i no han destinat un duro a millorar les línies d'actuació que estem comentant, i que servirien per atendre una situació greu de la pagesia.

Altrament, si la pagesia aquesta no rep ajuts importants, tindrà dificultats a fer inversions per millorar les seves estructures i, lentament, anirà abandonant la terra i, per tant, anirem creant un desert pre-litoral i del ponent català. Per això nosaltres els preguntem: pensen afegir diners dels fons propis per a l'aplicació del 808 o per ampliar les ajudes que s'hi contemplen? A més, l'Ordre del 26 de desembre del 88, en el seu article 2, estableix el dret del sol·licitant que l'Administració competent l'assisteixi tècnicament i li redacti un pla de millora d'una manera gratuïta. Certament, aquesta disposició és un repte, perquè implica un volum de feina molt considerable i, a més, cal dir, molt complicada. Però, del resultat d'aquesta tasca, en dependrà una bona part de l'èxit de l'actuació. I corren veus que a les oficines comarcals dels serveis d'agricultura els pagesos no se senten ben atesos i, per part de l'Administració, es posen moltes pegues a fer els pals. Li he de dir, senyor Conseller, que, això, només ho he constatat a nivell de veus i no de casos concrets —jo tinc les experiències contràries, d'estar ben atesos i de tirar endavant els recursos—, però seria molt greu que aquest comentari s'anés estenent.

Resumint: què pensa fer per tal que es tramitin, amb la màxima fluïdesa, els ajuts sol·licitats? Quina campanya d'explicació han fet o pensen fer? Com pensa tractar el fet específic que he presentat?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Per a la resposta, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró): Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en primer terme m'excusaré —em sembla que és obligat— pel meu retard a arribar. No pensava que fos tan aviat el punt de l'ordre del dia que em pertoca, però, d'altra banda, després de cinc anys d'assistir a aquest Parlament, és prova manifesta de la meua puntualitat i prudència en els horaris: «una flor no fa estiu»; confio que sabré ser digne del seu perdó.

Vull agrair també, en començar, la intervenció del senyor Diputat, perquè ha estat una intervenció crítica —com s'escau a l'oposició—, però a mi em sembla que molt clara i molt tal com cal.

Si no ho he interpretat malament, la primera qüestió que

m'ha plantejat el senyor Diputat és el problema que, per a un conjunt de comarques —bàsicament les comarques d'un espai central, i que podrien arribar en forma d'arc fins a les comarques de l'Ebre, les de més baix nivell de desenvolupament, i, sobretot, en aquestes comarques, aquelles àrees que són de secà—, el problema —dic— que es pot plantejar per l'aplicació del Reial Decret 808, de millora de les estructures agràries.

Comparteixo, com és lògic, l'interès seu per aquestes comarques, però discrepo del diagnòstic, discrepo de l'estratègia. Entenc que, el problema que existeix en aquestes zones, el Decret 808 no és l'element substancial o bàsic que les pot fer sortir del seu problema; explotacions generalment petites —l'extensió mitjana de l'explotació de secà a Catalunya és de 7 hectàrees i escaig, una superfície mínima, i en aquestes comarques no és gaire superior—, explotacions d'aquesta mena, lliurades al seu propi esforç, encara que sigui amb subvenció fins al 40% i amb crèdit subvencionat, que és el que li pot donar el Reglament 797, a través del Reial Decret 808, no tenen capacitat per si soles per sortir d'aquesta situació, no poden assolir els increments de productivitat necessaris per a millorar substancialment la seva renda. És a dir, la sortida d'aquest territori passa, en primer terme, per accions més globalitzadores, per accions que podríem qualificar de desenvolupament o de transformació substancial de les condicions de producció —tradueixi's en transformació en regadiu—; d'aquí que la transformació en regadiu —no, per tant, a través d'una acció individual de l'agricultor, sinó a través d'accions col·lectives de l'Administració—, poden representar transformacions, aleshores sí, substancials, increments de renda substancials, moltes vegades, com el cas de les Garrigues, sense necessitat ni tan sols de canviar de conreus, sinó únicament per donar estabilitat a la producció i per aconseguir increments de producció. En aquest àmbit, el Departament d'Agricultura i, globalment, també amb uns espais molt més grans, Política Territorial, té plantejada una sèrie de polítiques de transformacions en regadius petites i grans, des del reg de suport de les Garrigues —que no és exactament una transformació en regadiu, en el sentit que el conreu continuarà essent el mateix— fins a actuacions —com el senyor Diputat coneix ben bé—, doncs, concretes, a Margalef, o a Ribera d'Ebre, o els projectes que hi ha per a Terra Alta, etcètera.

Aquesta és una línia. La millora de la infraestructura rural, des del punt de vista del que són les comunicacions, camins —que depenen d'Agricultura—, carreteres, xarxa telefònica, constitueixen un segon capítol d'aquesta acció dirigida a transformar l'entorn per aconseguir, a través d'aquest entorn, una millora de la productivitat de l'explotació. I un tercer element, que introduïm globalment, però depèn d'un factor que és realment molt escàs, que és el mateix recurs humà, que serien les accions de desenvolupament, que si bé s'aixecarien, se sustentarien sobre el sector agrari i sobre recursos humans i materials del sector agrari, en realitat serien d'activitats de transformació d'aquest sector, de caràcter artesanal —com se n'ha iniciat alguna a les Garrigues, o d'altres.

Aquesta és, ràpidament explicada, la política que entenem prioritària, i és dintre d'aquest marc que entenem que pot tenir joc i utilitat l'aplicació del Reial Decret 808. Vull fer avinent al senyor Diputat —com ell sap molt bé— que aquest és un reial decret complex, sobre el qual no hi ha experiència —ha co-

mençat enguany—, que hi ha un nombre important de pre-sollicituds —prop de 3.000, en el cas concret de Catalunya—, que encara no tenim una informació prou exacta de com es distribueixen territorialment, ni de la casuística de problemes que aquestes pre-sollicituds que, un cop transformades en sollicituds, tindran, i fins que això no es produeixi em sembla que seria prematur intentar definir una doctrina d'acció de com encarar més bé el 797 per aprofitar-lo bé fins a les seves últimes possibilitats en aquestes zones.

Per tant, en relació amb el primer punt, resposta concreta que li dono : coincidim en el diagnòstic. La terapèutica que nosaltres plantejem és, per una banda, com a acció que creiem que sí que pot transformar la situació, aquesta acció de caràcter col·lectiu, sobretot de caràcter públic, de transformació de les condicions generals de producció, i, amb caràcter específic, un cop tinguem una anàlisi molt més concreta de com està funcionant el 797 i quins problemes ens planteja, i puguem tenir una casuística de les dificultats, aleshores, elaborar —i això voldria dir de cara a l'any que ve— una resposta per a aquests o per a altres problemes que es puguin produir, com algun que tenim ja detectat en una zona diferent, com és el de la muntanya, el de la zona productora de llet en petites explotacions.

La segona qüestió que he interpretat que em plantejava el senyor Diputat és que no hi ha cap voluntat, que no posem ni un duro per actuar en aquest sentit. Jo diria que aquesta és una interpretació que no és justa, perquè és evident que sí —i ràpidament li ho aclariré. De passada, deixi'm dir-li que difícilment podem armar els agents forestals, com estan armats a la resta de l'Estat, i com ho estaven abans de pertànyer a la Generalitat, mentre les comandàncies de la Guàrdia Civil continuïn denegant les autoritzacions, mentre la Delegació del Govern continuï considerant que els agents forestals creats per la Generalitat són uns agents forestals que no tenen el dret que tenen els agents forestals que havia creat en el seu moment l'ICONA i que estan traspassats, i es produeixi l'extraordinària situació que tinguem un cos on hi ha uns agents forestals que sí que estan armats, perquè ens els va transferir l'Estat, i uns altres que no, perquè els hem creat nosaltres : jo no voldria pensar que això és com a conseqüència de contemplar que hi ha algunes persones que pensen que hi ha institucions afectes i desafectes del règim, perquè això seria una circumstància em sembla que feliçment passada. Però, tornant al si de la qüestió, deixi'm recordar-li que hi ha tres decrets del Departament que estableixen recursos importants per a l'empresa familiar agrària, que són el 42, 43 i 44/89.

El primer d'aquests Decrets —no en número, sinó en l'ordre que vaig a citar-los—, el 43, a més a més, té una finalitat molt específica, i així ho diu : complementa el Reial Decret 808 des de la perspectiva de la nostra concepció de l'empresa familiar i de la incorporació de joves, i fa referència especialment a la política en matèria d'aigua, d'estalvi d'energia, d'automatització, d'informatització, i, per altra banda, presta una especial atenció en el sentit que incrementa substancialment l'ajut mitjà a les actuacions que facin joves agricultors, precisament en zones desfavorides. Aquest Decret, el 43/89, té una consignació pressupostària de prop de 50 milions de pessetes.

El segon Decret, el 42/89, dissenya el que és la nostra política específica, complementària del Reial Decret 808, en matèria

d'explotacions, i aquí hi ha línies que em penso que són importantíssimes, com són aquelles que estimulen l'adequació de la base territorial de les explotacions, per acords entre privats; les dirigides a la profilaxi animal, especialment d'aquells tipus de bestiar que es donen en petites explotacions, com són els conills, com són les abelles, com són les cabres; com és la introducció com a ramaderia de renda complementària del bestiar i el guarà català a l'empresa familiar, etcètera. I també hi ha tota una partida molt important dirigida a la incorporació de joves, que fa referència a la formació professional i a subvenció. I aquest segon Decret té darrere seu 109 milions de pessetes.

I encara en queda un tercer, el Decret 44, que, a diferència dels dos anteriors, actua via crèdit subvencionat —els dos anteriors són subvencions a fons perdut— i que, d'aquest Decret, dues línies són essencials per a les empreses familiars, una específicament per incrementar la productivitat del porquí —no de tot el porquí, només del de l'empresa familiar : truges i cercle tancat—, i que té un suport pressupostari de 41 milions de subvenció i 450 milions de pessetes en crèdit, i una segona línia molt important, adreçada a l'empresa familiar —naturalment, com en tots els altres casos, sempre que l'agricultor ho sigui a títol principal—, amb 26 milions de subvenció i 200 milions de pessetes en crèdit.

Aquests tres decrets representen en total 220 milions de subvenció i 650 milions de pessetes en crèdit per a l'any 89, que és molt més del que vostès, el seu Grup, demanaven amb les esmenes específiques sobre aquest segment que van presentar en el Pressupost del 89.

Però deixi'm dir-li que això no esgota les assignacions a l'empresa familiar, perquè em sembla que n'hi ha una que l'hem de contemplar aquí dins, que és la prioritat que tenen en l'ordre de les actuacions col·lectives els recursos per al cooperativisme. Coincidirem que el cooperativisme és el corollari lògic de l'existència de l'empresa familiar; doncs bé, aquest any hi dediquem 400 milions en crèdits subvencionats i 156 milions en subvencions a fons perdut. I encara dues línies més que cal afegir, que vénen d'antuvi, que no són, per tant, creades pels tres decrets d'enguany, una relacionada pel foment dels petits regadius i l'estalvi d'aigua —empresa familiar— i una altra que és el foment de la instal·lació de telèfons rurals.

En total, el conjunt de recursos específics del Departament d'Agricultura, del Pressupost de la Generalitat, per tant, aplicat aquí, és de 670 milions de pessetes en subvenció, i 1.050 milions de pessetes en crèdits; aquesta és una xifra indiscutiblement important, a la qual cal afegir la dels recursos externs procedents del Pressupost de l'Estat i de la Comunitat, que, amb una avaluació mínima, creiem que, enguany —i penso que molt mínima—, seran 900 milions en subvenció i 1.300 milions més en crèdit. Bé, i tot plegat, això, doncs, representaria una xifra per al 1989, entre recursos de la Generalitat, recursos de l'Estat, recursos de la Comunitat Europea, de 1.570 milions de pessetes per a subvencions i 2.870 milions de pessetes en crèdit —xifres, naturalment, a confirmar i revisar al tancament del Pressupost. Per tant, hi ha una voluntat de complementar amb allò que considerem específic el 808 i, al mateix temps, d'articular aquelles polítiques complementàries del 808 que considerem que siguin correctes, que siguin bones per a Catalunya.

Crec que hem fet una forta campanya d'explicació del 808, i

això explica l'allau de pre-sollicituds que tenim. Volem continuar mantenint ser la primera comunitat autònoma en l'obtenció de recursos per a l'empresa a Catalunya, i ho intentarem amb aquesta nova modalitat; crec que, amb aquesta campanya d'explicació, s'ha fet una bona feina. Comparteixo, de tota manera, amb el senyor Diputat, una preocupació i un problema real que tenim : el nombre important de sollicituds que tenim a la meitat de l'any, de pre-sollicituds, aquestes prop de tres mil, requeriran, en el període que va d'ara a setembre, un treball extraordinari, que, si no el fem, representarà, naturalment, un alentiment d'aquests expedients, pel seu mateix volum. Amb tot, aquest era un risc que havíem de córrer, em sembla que és un repte que hem d'assumir; segurament, si no haguéssim fet la campanya amb aquesta intensitat, tindríem menys sollicituds, i això ens donaria una certa tranquil·litat d'esperit i poder, doncs, no estar tan exposats a la crítica si després se'ns retarden aquest volum d'expedients, però em sembla que el que és honest, i el que és bo per al país, és que com a administració ens arrisquem a la crítica per intentar cercar el màxim de recursos a casa nostra. De tota manera, em sembla que el balanç sobre aquest punt també el podríem fer cap a la tardor, cap al mes d'octubre, constatar si hem aconseguit resoldre d'una manera important aquest volum de feina o, realment, hem quedat aixafats per ella. Jo desitjo i espero que no sigui així i que, comptant amb la col·laboració, naturalment, dels funcionaris del Departament d'Agricultura, puguem tirar endavant aquest treball.

Amb això em sembla que he contestat els aspectes substancials que vostè em plantejava. De tota manera, si algun no l'he sabut retenir, amb molt de gust, si me'l recorda, hi faré referència en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a rèplica, té cinc minuts l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, veig que, substancialment, compartim la mateixa diagnosi de la situació en què està l'agricultura a les comarques que hem comentat, i jo he donat per descomptat que les actuacions que ja feia no eren les que a mi em preocupaven, sinó que em preocupava que hi hagués un ampli sector de la població, precisament allà on l'empresa familiar agrària és més important, allà on l'empresa familiar agrària està en unes situacions més difícils per continuar..., veia la dificultat que es poguessin aprofitar.

Evidentment que estic molt content de les actuacions que està fent el Departament, i ho discutiríem i diríem que n'han de fer més, i que han de fer més regadius, però aquesta no és la qüestió. Jo crec que, en aquest moment, hi ha un perill real que totes les sollicituds que es fan en aquestes comarques, i que hi ha dificultat de tramitació, puguin acabar sense rebre el 10% més que reben per ser el primer any. L'explicació que m'ha donat el senyor Conseller que és el primer any d'aplicació i que, per tant, cal un mínim d'experiència, això, fixat com està que les ajudes que es presentin abans del 31 de desembre del 89 tindran un 10% més, és preocupant perquè pot condemnar aquestes empreses a rebre un 10% més si la campanya es fes aquest any.

Jo crec que, la campanya que s'ha fet per part de la Conselle-

ria no discutiré que sigui, que hagi estat ampla, crec que ho ha estat, però crec que ha estat difusa i preocupant; hi ha hagut molta gent que ha acabat no anant a demanar la sollicitud perquè li han pintat enormement difícil. Per tant, jo crec que s'hauria d'explicar molt millor als caps comarcals que el que cal és demanar, explicar als pagesos, explicar als possibles beneficiaris que aquesta és una possibilitat que tenen al seu abast, que és una possibilitat de subvenció important i que val la pena que la facin servir, al mateix temps facilitant al màxim tot l'aparell per tal que es facin aquests plans de millora i es facin les sollicituds.

Em parla de 3.000 pre-sollicituds. Considero que és una quantitat respectable, però li haig de ser sincer : em pensava que n'hi hauria hagut bastants més; puc estar totalment equivocat, i considero —ja li ho he dit— que és una quantitat respectable, però pensava que n'hi hauria hagut bastantes més. Bé, en qualsevol cas, són 3.000, una quantitat respectable.

I, respecte a la seva versió que ha fet dels Decrets 42, 43 i 44, doncs, jo, el que passa és que faig una lectura bastant menys triomfalista de la que vostè ha fet. És a dir, des del meu punt de vista, el 42 és un decret de finançament per al sector agrari amb uns crèdits que estan, segons el tipus, entre el 9 i el 12 —hi ha algun cas concret que el crèdit és molt baix, però és en el cas de reforestació—; però no sé jo si aquesta és la manera idònia per ajudar al camp. I, quant a la lectura dels Decrets 43 i 44, el que jo he entès és que van a fer un complement molt genèric a inversions a Catalunya, però que no ataquen el problema que jo he plantejat, des de cap punt de vista, és a dir, no van a solucionar les dificultats que poden tenir aquestes empreses agràries de rendibilitat baixa per tal d'acollir-s'hi, sinó que són unes línies d'ajut que no condueixen aquí i, a més a més, amb unes actuacions molt limitades i amb uns percentatges de subvenció que poden ser considerats acceptables per a aquestes activitats però no per a una activitat general.

Senyor Conseller, crec que el tema plantejat, que és el tema de com aquestes empreses familiars agràries, que estan en una zona de difícil rendibilitat, podran rebre ajuts de l'Administració, és un tema que continua pendent i, per tant, crec que haurà de ser fruit d'una reconsideració per part del Consell Executiu i d'una actuació més decidida. Celebro que, almenys, coincidim en la diagnosi, i crec que haurem de continuar treballant per tal que el Consell Executiu actuï d'una manera eficaç en aquestes comarques, no solament en les grans obres de posada en regadiu, sinó en altres actuacions concretes, perquè, si no, correm el perill de fer tard.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Aleu. L'Honorable Conseller té un torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President.

Bé, jo comparteixo la seva preocupació, senyor Aleu, sobre aquestes possibles demandes, que no sabem quines ni quantes, d'empreses familiars situades en aquestes comarques, i jo, acollint-me a buscar una solució que ens deixi tranquils a tots —a vostè, però també a mi—, doncs, li proposo una solució que podem emprendre immediatament, que és no esperar més i, bé, a partir de la iniciativa i la preocupació que vostè ha manifestat, doncs, el mes de juliol, el que podem fer és una an-

àlisi de les prop de tres mil sol·licituds que hi ha, veure quines corresponen a aquestes comarques, separar-les, estudiar-les a nivell de veure en quantes d'aquestes es pot donar el problema que vostè planteja : si això té entitat, dissenyar ja una resposta global; si no té entitat, ho deixem córrer, esperarem per a més endavant. Aquesta seria la resposta positiva que jo li donaria en nom de l'Executiu.

La campanya que hem fet, jo crec que està bé, no discutirem, però, com totes les coses que fan els homes, evidentment és millorable i, per tant, en aquest sentit, totes les observacions concretes que ens puguin fer les acollirem amb molt de gust, perquè, com és lògic, els primers interessats que aquestes campanyes d'informació donin peu al màxim de sol·licituds som nosaltres, perquè som nosaltres els qui volem continuar mantenint aquest primer lloc en la captació de recursos per a l'empresa familiar catalana.

Tres mil sol·licituds són sol·licituds —més o menys són moltes sol·licituds—, i, sobretot, es té en compte que són moltes sol·licituds si pensem que tot just estem a meitat de l'any, i encara que la xifra d'entrada mensual és decreixent, doncs, és evident que pot augmentar de manera molt significativa d'aquí al 31 de desembre.

No voldria que el meu èmfasi —si és que l'he tingut— en la lectura de les notes que portava sobre els decrets hagi donat cap imatge triomfalista, no era aquesta la meua intenció; senzillament he explicat el que és; jo penso que decrets que estableixen finançament via crèdit entre el 9 i el 12%, considerant que al mercat del diner, en aquest moment, amb molta, molta, molta sort pots trobar diners al 16 o al 16,5%, em sembla que és un diferencial molt important que resisteix perfectament la comparació amb altres diferencials de crèdit agrari que hi pugui haver situats a nivell de la Comunitat Econòmica Europea; jo crec que, en tot cas, el problema o la dificultat —si és que n'hi ha una— no seria en el diferencial, el diferencial em sembla francament correcte; en tot cas, seria disposar de més volum de diner, de més recursos crediticis per anar per aquesta via.

És evident que els Decrets 42 i 43 no van adreçats a les empreses familiars d'aquestes comarques, que potser no es puguin acollir al 808 per una raó molt clara : quan aquests Decrets s'han posat en funcionament, quan s'han aprovat, que és al principi de l'any, per a poder cobrir l'exercici pressupostari, no hi havia possibilitats de conèixer el funcionament del 808, que tot just fa tres mesos que està aplicant-se, però sí que són decrets que actuen, que dirigeixen els seus recursos, la seva finalitat, en relació amb l'empresa familiar agrària i amb la incorporació de joves, que jo he entès que, en la seva primera intervenció, és al que alludia, dient que no hi dedicàvem prou recursos, i m'ha semblat bo posar en relleu que, a més de disposar d'una font de finançament important, estatal i comunitària, per a l'empresa familiar agrària catalana, també, la Generalitat feia una aportació, en aquest ordre de coses, quantiosa.

I, res més. Com acabo, he començat : el compromís que farem, intentarem enllestir, dins del mes de juliol, aquesta anàlisi per a aquestes comarques, i n'informarem perquè vostè pugui ser coneixedor del resultat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller. Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural,

que formula el Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Decret 35/89, del 24 de febrer, planteja una reconversió de la Direcció General de Política Forestal, en la qual analitza que després de la Llei de Protecció dels Animals i de la creació també de la Llei Forestal, convenia fer desaparèixer aquesta Direcció General de Política Forestal, o remodelar-la més adequadament, i convertir-la en la Direcció General del Medi Natural.

Aquest Decret, estableix com a fonament de la creació d'aquesta Direcció General, la conservació, la millora i la gestió del patrimoni natural, font i suport de vida.

Bé, suposo que la desconexió entre els consellers ve que potser m'ha de respondre el Conseller Molins, quan jo esperava que em respongués el Conseller... (*Remor de veus.*) No és un problema de gràcia, és un problema de coherència. És a dir, jo vaig fer una interpellació sobre el medi ambient —que me la van titular : interpellació sobre el medi natural— en la qual preguntava sobre el medi ambient i el Decret de creació de la Direcció General del Medi Ambient, i em va respondre el Conseller Molins. I, de les conclusions que vam traure, plantejava la unificació de les dues direccions generals, que se'ns va dir que funcionaven perfectament coordinades, però que eren clarament diferenciades : una era medi natural i l'altra era medi ambient. A conseqüència d'això, jo presento una interpellació sobre medi natural per parlar de la Direcció General del Medi Natural, entre altres coses perquè entenia que si havíem parlat únicament i exclusivament del medi ambient, ara tocava parlar de medi natural. Potser la resposta, com que funcionem tan coordinadament, ja me les pot donar perfectament el Conseller de Política Territorial; jo faré una sèrie de preguntes i suposo que me la respondrà qui voldrà, no?

De tota manera, el que és clar és que hi ha una Direcció General del Medi Natural que depèn del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que no sé fins a quin punt això era com un reconeixement a la crítica que vam plantejar al debat pressupostari que més de 1.100 milions de pressupost atorgat a la Direcció General de Política Forestal de llavors no eren de política forestal, sinó que eren de medi ambient. No obstant això, com que això ja es va debatre, que el medi ambient anava per una banda i el medi natural anava per una altra, no vull entrar més en aquesta contradicció; em vull referir, lògicament, que si hi ha una reestructuració de la Direcció, o una nova estructuració de la Direcció General del Medi Natural, voldria saber com es plantegen les competències i els recursos dels diversos serveis i seccions que conformen aquesta Direcció General del Medi Natural, que és la que —segons el mateix Decret i segons l'estructura orgànica de l'Executiu— s'ocupa de la política del medi natural, que és el motiu de la interpellació.

Bé, llavors, jo, en principi, el que voldria seria preguntar una mica com funciona cada un d'aquests serveis; per exemple, el

Servei de Protecció i Gestió de la Fauna. Jo voldria saber quant es dedica, dins d'aquesta protecció de la fauna, a protecció i foment de les espècies autòctones, és a dir, de les espècies que mereixen una protecció especial perquè estan en perill d'extinció o perquè les seves característiques les fan protegibles dins del nostre territori, i quant es dedica, és a dir, quins pressupostos es dediquen a animals exòtics, i quants es dediquen a animals domèstics i de companyia, perquè, des del punt de vista de qualsevol naturalista, té molt més interès el primer, la fauna autòctona, que no el segon, i els pressupostos —si no ho tinc malentès o no ha canviat molt aquesta Direcció General del Medi Natural respecte a la de Política Forestal anterior— crec que no estan tan ben diferenciats.

També, dins d'aquest Servei, voldria que se'ns aclarís com es gestionen les reserves nacionals de caça, és a dir, què s'ha aportat de nou a la històrica i poc encomiable gestió d'aquells que van fundar les Reservas Nacionales de Caza, perquè penso que hauríem de clarificar prou bé quant hi ha de protecció efectiva i necessària a determinades espècies d'interès cinegètic, i quant hi ha de negoci i, fins i tot, de corrupció de certs alts funcionaris en la gestió d'aquestes reserves. Perquè, moltes vegades, aquestes reserves es fan en detriment de la vegetació; quan hi ha un excés de la població que està dintre de la reserva, aquest excés de població origina una pressió en la mateixa capa vegetal que, moltes vegades, també va en contra dels interessos agrícoles i forestals, ja siguin de l'Estat, de la Generalitat o dels propietaris veïns de les reserves.

Voldria saber també, dins de la secció de conservació de sòls i terrenys forestals, el Decret planteja que li correspon, entre altres funcions, l'estudi i la valoració dels impactes sobre el medi natural. Jo no conec més que els estudis que es fan sobre la pluja àcida, dotats amb 2,2 milions de pessetes, però voldria saber si també corresponen a aquesta secció els estudis d'impacte ambiental que fan les diverses obres públiques o privades que es fan al territori català —totes tenen un impacte sobre el medi natural—, i, en tot cas, amb quins recursos estan dotades.

Voldria saber també, dins del Servei d'Incendis Forestals... I no critico en aquests moments l'agilitat i la coordinació dels Serveis; he tingut constància, no fa molts dies, de l'extraordinària rapidesa en l'actuació dels bombers de la Generalitat que es dediquen a les tasques aquestes de control dels incendis forestals, però tinc un dubte respecte a l'activitat real de les agrupacions de defensa forestal, perquè entenc que haurien de ser òrgans de participació popular i d'increment de la conscienciació, per part dels ciutadans, de la necessitat de prevenció i manteniment de les masses forestals. Em fa molt l'efecte que les agrupacions de defensa forestal solament són una font d'atorgament de subvencions i una manera fàcil d'acontentar una sèrie de ciutadans; perquè, quantes agrupacions hi ha i quantes d'aquestes tenen uns plans de prevenció, com s'han elaborat aquests plans de prevenció i quina confrontació hi ha respecte a les línies generals de funcionament del Departament?

Respecte al Servei d'Agents Rurals, no fa molt, a la interpellació anterior, ha sortit una polèmica sobre el problema de les armes, del cos armat o cos no armat. Jo preguntaria: per què aquesta persistència a voler mantenir el Cos d'Agents Rurals com a cos armat? És que a casa hem de controlar els possibles infractors o agressors del medi a trets? És que hem de fer respectar el medi amb intimidació o per convicció? No vull

entrar en el Servei d'Ordenació i Gestió Forestal, perquè es va debatre no fa gaire dies l'aplicació de la Llei Forestal, i entraria, com a últim punt, en el Servei de Parcs i Espais Naturals, que el Decret contempla que ha de realitzar la coordinació, la supervisió i la gestió dels espais naturals protegits, és a dir, dels declarats. Diu que s'ha de fer el control de Pla d'Espais d'Interès Natural. També s'han de protegir els ecosistemes vegetals de Catalunya que no estiguin protegits per llei, i s'han de declarar les espècies vegetals, els arbres, i no fa molt també s'han inclòs aquí les arbredes de caràcter monumental.

Jo he sabut ja per la premsa que els recursos que es destinaran als espais naturals protegits en el quadrienni 1989-1992 és de 2.561 milions, per protegir 76.600 hectàrees i 162 quilòmetres de rius. Això és una mitjana de 640 milions de pessetes l'any, però que, enguany, dins de l'any 89, no arriba, ni de bon tros, a aquesta quantitat. Quan hi ha la Diputació de Barcelona que, enguany, per protegir una quantitat d'hectàrees menor —66.000 hectàrees—, compta amb un pressupost d'uns 600 milions de pessetes. Hem conegut també com es desglossen les inversions aquestes dels 2.561 milions, que van des de compra d'aiguamolls a l'Empordà, per valor de 464 milions; de diverses inversions en infraestructura al delta de l'Ebre, per 366 milions; de subvenció en zones d'influència, per 312 milions, etcètera.

Ara bé, a part aquesta funció, que és la de gestió, coordinació i supervisió dels espais naturals protegits, en el que voldria entrar i voldria que se m'aclarís, per part d'un dels dos consellers —no tinc preferència, voldria que s'aclarís—, és com es destina o quines quantitats es destinen als ecosistemes vegetals i al manteniment dels equilibris biològics de les zones que encara no estan protegides, i, en concret, com pensem fer funcionar aquest famós i polèmic i controvertit Pla d'Espais d'Interès Natural?

Jo voldria que se'ns expliqués, ja que és un tema que, darreament, ha omplert moltes i moltes pàgines —i que ha originat fortes polèmiques i crítiques des de diversos sectors, ja siguin privats, ja siguin municipals, ja siguin institucionals, de qualsevol tipus—, aquest Pla d'Espais Naturals? Jo deixaria a l'aire una sèrie d'interrogants: com s'ha elaborat aquest Pla d'Espais Naturals, i quins estudis?; com s'han realitzat aquests estudis?; o quins o quants tècnics s'han emprat en aquest Pla?; quantes consultes prèvies s'han fet, des dels tècnics que l'han elaborat, a organismes autoritzats a dir la seva opinió, com podrien ser les facultats de Biologia, com podria ser l'Institut Català d'Història Natural, o com podrien ser diverses publicacions i tècnics prestigiosos?; quins beneficis, en funció d'aquest estudi, es plantegen a les zones afectades, que també sabem que són el 18,3% del seu territori?; com es compleix, en aquest Pla presentat a exposició pública durant uns dies, o com està la relació entre el Pla i la Llei d'Espais Naturals, que regia la manera d'elaboració del Pla?; quantes alegacions s'han presentat al Pla? Suposo que el sentit és molt difícil de valorar d'una forma unitària perquè moltes són contradictòries, i ho sé; sembla que hi ha molta més desconfiança que no una oposició sistemàtica. Hi ha desconfiança, segurament, per desconeixement de què és el que es pretén i com es pensa portar a terme, tot i que el mateix Departament de Política Territorial, el 18 d'abril, plantejava que la reacció dels ajuntaments fins a aquell dia havia estat molt positiva. Sembla que a partir del 18 d'abril la reacció no

ho va ser tant.

I, finalment, basant-nos en aquests criteris de com s'ha elaborat, com es compleix la Llei, quins beneficis planteja, i les alegacions, acabo dient : què és pensa fer amb aquest famós Pla? Es torna a posar a exposició pública, segons també he llegit, en paraules del Conseller Molins; però, com es pensa posar a exposició pública? Ell deia, en les declaracions, que això no significa, en cap cas, un replantejament del projecte; si no és un replantejament, el tornem a exposar de la mateixa manera? Tindrem criteris més restrictius, més complets o més amb vista a determinades alegacions i en contra d'unes altres, ja que són contradictòries?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, contesta l'Honorable Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Gràcies, senyor President. De fet, com bé interpretava el senyor Diputat, el nivell de coordinació, en aquest terreny, amb el Conseller de Política de Territorial és tal que la podia fer ell. De fet, estava previst que la fes ell, però la farà jo.

Primer deixi'm aclarir-li un concepte que —per la lectura que vaig fer de la seva intervenció de l'altre dia sobre el medi natural, que en realitat no era sobre medi natural, sinó que era sobre medi ambient— vostè té. Jo comprenc que vostè parteix d'uns esquemes mentals fonamentats en el centralisme quant a concepte; democràtic, naturalment. Però, no sempre, no sempre aquest concepte és bo.

El que fa el Departament d'Agricultura, el que fa la Direcció General del Medi Natural és una cosa molt estesa arreu : fa la gestió del patrimoni natural, la gestió del patrimoni natural. Medi ambient té al seu càrrec la funció..., i guarda relació amb les funcions de caràcter globalitzador que té el Departament de Política Territorial, com és de l'ordenació territorial, que guarda relació amb tots aquells aspectes que incideixen sobre el medi amb independència de la seva naturalesa viva o no : la contaminació atmosfèrica, per exemple; la situació dels recursos hídrics, per exemple, cosa en què, evidentment, nosaltres no entrem.

Seria bo capir d'una vegada que, per exemple, el Departament d'Agricultura no és —és a dir, Medi Natural—, no és competent en els recursos hídrics; el Departament d'Agricultura només actua sobre els recursos hídrics quan hi ha un perjudici per a la fauna, per als éssers vius, per al patrimoni natural. De la mateixa manera que el Departament d'Agricultura no és competent en abocadors —només intervé sobre els abocadors, com intervindria sobre qualsevulla altra activitat, quan aquests signifiquen un risc manifest d'incendi, però això també podria ser amb una fàbrica o podria ser amb un hotel o podria ser amb qualsevulla activitat.

Per tant, que quedi clar quines són les dues funcions. La nostra és molt concreta i acotada : la gestió del patrimoni natural; l'altra és globalitzadora, i incorpora una funció de planificació. Naturalment, en la pràctica, una i altra necessiten —com així és— una estreta coordinació, perquè hi ha nivells en què és difícil separar. La contaminació per pluja àcida és un efecte que té una naturalesa relacionada amb la contaminació atmosfèrica, però, evidentment, té una incidència fonamental —encara que, en el nostre cas, molt petita— amb els boscos, patrimoni natural el qual gestionem.

La seva interpellació més que exactament una interpellació

és un seguit de preguntes. Jo crec que podria haver estat més precís del que seré, quant a les xifres si, en lloc d'articular-ho així, ho hagués formulat per escrit, o bé, en la presentació de la interpellació, haguessin sortit aquestes preguntes, perquè, naturalment, com vostè comprendrà, jo no retinc tot el pressupost del Departament —i, a més, a nivells tan desagregats com els que demana— de memòria.

El detall de la seva interpellació, previ anunci, era molt mínim : «Quin és el capteniment del Consell Executiu sobre medi natural?» No podia pensar que, d'aquí, n'hagués de deduir quants diners dediquem als animals exòtics. Malgrat tot, li contestaré : zero pessetes. Animals exòtics, zero pessetes; domèstics, 10 milions de pessetes o 12; em perdonarà l'error, 10 o dotze, domèstics. I, la resta, va per a animals autòctons. La partida d'animals autòctons és, de molt, la més important, per algunes raons elementals que entendre de seguida, encara que no li citi la xifra, perquè sóc incapaç de recordar-la. Bàsicament perquè els centres de recollida que tenim són centres de recollida de fauna autòctona; molt importants alguns d'ells, com el de Vallcalent, de Lleida o el que hi ha a Mollet per als rapinyaires, i després perquè, com vostè sap, nosaltres fem reproducció de diverses espècies, des del gall fer fins al conill, passant per la perdiu, i és evident que això representa una quantitat molt important de diners. És a dir, pràcticament, la major part dels recursos que es dediquen a la fauna es dediquen a la fauna autòctona, perquè és la que, com vostè bé diu, realment ens ha d'importar més. Però no únicament recursos directes, sinó que una part molt important dels diners que hi apliquem són imputats als costos generals. És a dir, per determinar exactament què dediquem a la fauna autòctona, no hauríem de mirar només el petit capítol d'inversió nova que fem cada any, sinó que la partida substancial és en capítol primer i en capítol segon, per al manteniment d'aquesta important infraestructura de granges de reproducció i centres d'acolliment d'animals autòctons i de recuperació, que si, per cert, no coneix, amb molt de gust, doncs, li suggereixo la seva visita —m'agradaria molt que ho fes—, perquè em sembla que algun d'ells té un nivell d'àmbit internacional, com el de recuperació de rapinyaires.

Com es gestionen les reserves nacionals de caça? Bé, la resposta aquí pot ser molt precisa i molt concreta : bé, es gestionen bé. Jo no li puc acceptar, com és evident —i no en faré un especial drama; crec que forma part d'aquestes «coletilles» que es deixen anar, perquè, si no fos una «coletilla», el seu deure seria denunciar-ho, però no aquí únicament, sinó al jutjat—, el fet que hi hagi corrupció d'alts funcionaris. «No» rotund i tallant en aquest aspecte, sense cap mena de dramatització. I no sé per què ho diu, francament; no sé per què ho diu. Jo penso que en aquestes coses s'ha d'anar amb cura, perquè, en el moment que es formulen, bé, ja es deixa alguna ombra sobre algunes persones de carn i ossos, com vostè i jo, i com no ens agradaria que això ens ho fessin a nosaltres, tampoc és bo fer-ho sobre els altres, com no sigui que en tinguem una constància molt clara.

Excés de població. No n'hi ha cap, per una raó molt concreta : les reserves nacionals, les reserves de caça es fonamenten en un principi : hi ha establert, per a cada reserva, un nombre límit d'animals; cada any es practiquen dos recomptes d'animals, i, a partir del recompte, se n'autoritza la caça controlada,

que proporciona ingressos a la Generalitat i als municipis de la zona. Per això perseguim amb tant d'interès els furtius, perquè no únicament cacen fora d'ordre, sinó que, a més, afecten uns recursos que, per a la seva naturalesa pública, han de ser vetllats. No hi ha problemes, en aquest sentit, significatius; sempre es pot escapar una cabra (*rialles*), i menjar, doncs, una mica, però no hi ha problemes significatius, en aquest sentit, en cap de les reserves nacionals. Al revés, jo crec que hi ha interès que aquestes reserves nacionals creixin. Tenim una de les primeres reserves, per la seva dimensió, en cabra hispànica. Això és una herència, no l'hem feta nosaltres; crec que era bona, i nosaltres crec que l'hem mantinguda i en molts aspectes l'hem millorada, però l'herència era bona; no tinc cap inconvenient a reconèixer-ho. N'hem creat de noves: Catalunya disposa d'una reserva important de cérvols en aquest moment; tan important és, que aviat podrà entrar en fase de caça controlada perquè la població és massa extensa..., i amb altres animals.

Jo crec que la política, en aquest sentit, és bona perquè la referència més objectiva és el de l'evolució de totes les espècies cinegètiques a Catalunya, on, pràcticament, no n'hi ha quasi cap, tant de les que es troben en reserves com de les que no, que retrocedeixi en població. Hi ha, en aquest sentit, un informe molt interessant del Servei de Protecció i Gestió de la Fauna —que si té interès a consultar està a la seva disposició— que analitza l'evolució de les principals espècies cinegètiques a Catalunya els últims anys, i es pot constatar com, numèricament, aquesta afirmació que faig és exacta, perquè ha estat treta d'allà.

La tercera secció a què feia referència era la de conservació de sòls i terrenys. Aquí li haig de dir que el capítol més important, pel que fa a l'acció d'aquesta secció és el d'hidrologia, el d'actuació per evitar l'erosió, sobretot en conques, i aquesta és, amb molta diferència, la partida més important del Departament i, segurament, una de les que admetria un creixement econòmic més indefinit. Quant a si aquesta secció fa o no fa totes les avaluacions sobre impacte ambiental, li vull recordar, al senyor Diputat, que existeix un decret de la Generalitat, la referència concreta del qual no recordo però que vostè sabrà interpretar ràpidament, que estableix la forma i condicions en què l'Administració es veu..., l'Administració catalana es veu obligada a contemplar l'impacte ambiental, i que regula qui és competent, en cada cas, dels diversos departaments, a l'hora de fer aquesta anàlisi. I que, en conseqüència, en conseqüència no correspon a aquesta secció, ni de bon tros, tota l'actuació, sinó que això està en funció del que aquest Decret estableix, que és, en definitiva, quina és l'Administració actuant.

Celebro que no critiqui la coordinació en matèria de prevenció i extinció d'incendis, perquè em sembla que és constatar, doncs, una realitat que funciona prou bé, i crec que també funcionen prou bé les agrupacions de defensa forestal —al voltant de 147 en aquest moment a Catalunya—, amb un nivell d'activitat diferent, però com escau a uns organismes creats, com vostè bé diu que hauria de ser i és, per la via de la participació popular, i, en aquest sentit, hi ha agrupacions de defensa forestal que tenen una gran activitat: totes les del Bages tenen una gran activitat; totes les del Berguedà tenen una gran activitat, i altres que no se situen al mateix nivell i que porten una vida més lànguida, però això no és inconvenient perquè, fent un

balanç, sumant i restant, constatem que les agrupacions de defensa forestal són uns organismes voluntaris que tenen una importància extraordinària amb vista a crear una consciència sobre el foc i el bosc, i amb vista, en molts casos, a una col·laboració eficaç en la prevenció i l'extinció.

Telegràficament, i acabo, senyor President, perquè aquesta és una intervenció improvisada; per tant, demano un pèl de generositat per la seva part. Per què, els forestals, considerem que han d'anar armats? Doncs, miri, essencialment, per dues raons. Primera, pel que podríem dir una raó de fur: si els agents forestals, quan han estat traspasats per l'Estat estaven armats i aquests continuen armats, els agents forestals que faci la Generalitat han de tenir el mateix fur; primera constatació.

Segona constatació: si nosaltres volem que hi hagi unes persones que actuïn al bosc, que vigilin els furtius, que actuïn a la nit, que entrin en un refugi perquè els ho demana la gent d'un poble, a la nit, perquè hi ha una gent estranya que no se sap què està fent, i això es demana als forestals... Si aquestes persones han d'anar per aquests mons en aquestes condicions i han d'anar amb les mans a la butxaca, és cometre una temeritat. Si els guàrdies dels vedats privats van armats, van armats, i els nostres agents forestals, que han de supervisar aquests guàrdies van desarmats, jo em pregunto quina lògica és aquesta. Per què els privats sí i els públics de la Generalitat no? Aquestes persones necessiten l'armament, i el mateix armament que la policia municipal, que els agents forestals, que els guàrdies jurats; té una lògica —l'ha tinguda sempre—, i no té cap més problema que aquest. Per tant, una raó de fur i una raó de pràctica —una raó de fur i una raó de pràctica— i em sembla que no cal donar-hi més voltes. I això no implica, com s'ha dit, la militarització de res; això implica que la Generalitat vol tenir el mateix tracte que tenien aquesta gent quan pertanyien a l'Estat, i això vol dir que, mentre hi hagi agents privats fent funcions privades, armades, com a mínim, els de la Generalitat tindran el mateix dret. Si una diputació pot crear agents armats, com a mínim, els agents forestals de la Generalitat han de tenir el mateix dret. Aquesta és una raó molt evident, que em sembla que es pot entendre, naturalment, si hi ha la mínima predisposició per entendre-la.

Hauria de contestar-li algunes coses més, però aprofitaré el temps de rèplica, perquè em sembla que he abusat de la generositat del President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Gimeno té el torn de rèplica per cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Jo no voldria ser molt crític amb el Conseller d'Agricultura, perquè penso que una resposta improvisada, lògicament, ha de portar inexactituds en les apreciacions d'ell. De tota manera, amb la primera apreciació, no hi estic en absolut d'acord: ell deia que jo tinc una mentalitat centralista, o centralista democràtica, però em sembla que tinc una mentalitat lògica i, en aquest cas, continuo estant convençut que és de lògica aclaparadora, la diferenciació entre medi ambient i medi natural no és més que un subterfugi per justificar una sèrie de competències que, històricament estaven diferenciades en dos departaments diferents de la Generalitat i que, de moment, es mantenen així per una raó que jo no sé, però que vostès sí que saben.

Jo no tindria cap inconvenient que la rèplica fos atorgada a un altre conseller, fruit d'aquesta perfecta coordinació entre

els dos Consellers —d'Agricultura i de Política Territorial—, perquè un dels temes, sobretot l'últim tema que he tret no se m'ha respost de cap manera, que era què passa amb el PEIN, què passa amb el Pla d'Espais d'Interès Natural, i voldria centrar-me en això, i fer-li algunes precisions teogràfiques: en el Servei de Protecció i Gestió de la Fauna, en el Pressupost —si no s'ha modificat— del 89 hi ha 50 milions destinats a fauna autòctona, però no solament per a fauna autòctona, sinó també per a la fauna piscícola i cinegètica, que no són interessos solament de protecció de les espècies, sinó d'activitats piscícoles i cinegètiques —50 milions. Hi ha 31,4 milions per a animals exòtics i de companyia, dels quals 25 milions són per a creació d'un centre públic per a recollida d'animals domèstics; si es compta que els gossos de companyia són fauna autòctona, potser sí, però, gossos, gats, periquitos i animals d'aquests, entenc que són animals de companyia. Hi ha també —i és cert— 12 milions per a subvencions a entitats que es qualifiquen de protectores dels animals —si es pot considerar que, indirectament, també van en això.

Respecte a la reserves de caça, diu que el funcionament és bo; jo en discrepo bastant. I li diré una cosa: als ports de Tortosa o Beseit, avui, hi ha comptabilitzats o no comptabilitzats més de sis mils caps de *Capra hispanica*, i, des de temps immemorial, pràcticament —jo he estat alcalde d'un poble de la reserva aquesta, l'any 79, quan hi havia potser la meitat dels caps—, els municipis d'allà rebem la mateixa quantitat d'animals dins de les autoritzacions de caça; és a dir, que si avui n'hi ha el doble, ens correspondria, com a mínim el doble. I, aquests sis mil caps van estar creixent o creixen, a costa de fer desaparèixer, per decret i per diverses traves, els ramats tradicionals, que eren un mitjà de vida de molts de pagesos o de ramaders de la zona. Jo el convido —i accepto també la seva invitació a veure el Centre de Rapinyaries o els centres aquests, perquè m'encantaria veure'ls— també a reunir-se, a fer una reunió allà baix, a les terres de l'Ebre, amb la gent de la Junta de Seguiment de la Reserva de Caça, i que pugui copsar quin és l'ànim de la gent respecte a aquesta reserva, i si funciona bé.

Respecte als serveis d'incendis i a les ADF, jo estic d'acord que moltes tenen una vida llanguida —no m'ha pogut dir, lògicament, quantes n'hi ha que tenen aquests plans de prevenció—, i jo no conec tan bé les del Bages i el Berguedà, però en conec moltes que han estat fetes únicament i exclusivament per poder cobrar la subvenció per a compra d'un vehicle i diversos aparells per tenir-los a l'ajuntament. I així funcionen; és a dir, no han fet ni plans de prevenció, ni fan pràctiques ni fan cap tipus d'activitat, i només estan a l'aguait de rebre més subvencions quan tornen a sortir.

Continuo pensant que el cost d'agents forestals, la raó fonamental no és una raó de fur, sinó que és una raó de funcionalitat d'aquesta gent, i crec que aquests agents forestals, la seva missió no és equiparar-se a agents privats, que estan autoritzats per algun decret, sinó que és un treball de convicció i de conscienciació de la gent, del respecte a la natura. I, no dic que es pugui l'altra cosa, però crec que la funció d'ells no és tan dissuasòria com conscienciadora, de la gent.

Respecte al Pla d'Espais d'Interès Natural, que no se'n n'ha comentat res, jo agrairia que un o altre conseller em donés alguna resposta al que he preguntat abans, i que, en tot cas, jo diria, també, que voldria fer-los saber alguns dels criteris pels

quals el Grup d'Iniciativa per Catalunya vam presentar unes alegacions a aquest Pla. Dèiem que el Pla té, ha de tenir, segons l'article 15 de la Llei 12/85, d'Espais Naturals, el caràcter de pla territorial sectorial; en un pla on no hi ha previsions de desenvolupament per part de l'Administració, on no hi ha cap programa orientat al reequilibri territorial de les zones afectades, i no contempla, amb caràcter integrador, els diferents aspectes econòmics, demogràfics, socials i ecològics dels territoris, no pot considerar-se sectorial.

Dèiem també que el Pla incompleix sistemàticament l'article 17 de la Llei, perquè aquesta contempla que hi ha d'haver en el Pla la definició dels beneficis tècnics i financers per a la població de la zona i les seves activitats. Això no existeix de cap manera, no contempla ni règims especials, ni compensacions, ni cap tipus d'actuació. Per tant, això ha generat aquesta desconfiança de què parlàvem i una preocupació entre els afectats. Breument: també dèiem que no hi ha informe previ del Consell de Protecció de la Natura —que també és una condició de l'article 20—, perquè aquest Consell de Protecció de la Natura encara no s'ha constituït, i entenem que un consell, format per persones de competència reconeguda en les diverses disciplines que informen aquest Pla d'Espais, hauria de ser fonamental i previ a la seva aprovació definitiva.

Dèiem que s'ha pogut constatar que no hi ha treball de camp en molts dels espais concrets del Pla; s'ha usat cartografia i documentació de fa més de vint anys —n'hi ha que diuen que, des de l'any 63 es tenia arxivada una sèrie de documentació—, i això ha fet confondre també simple sòl rústic amb sòl protegible en certs espais, quan l'important no és dir que tenim un 18,3% de sòl protegible o per protegir, sinó que, realment, tenim «x» per cent de sòl d'interès i de voluntat concreta de la Generalitat per protegir; potser no és el 18, potser és el 14 o el 15, però el que s'ha de fer és un treball seriós, i no s'ha fet. Tampoc s'han consultat els ens locals ni els propietaris particulars, i això va provocar un malestar enorme entre els afectats, donada la sorpresa i la desconsideració que representa per als ajuntaments, per als particulars, per a tots aquells que estan implicats en aquests espais, que se'n van assabentar, a través d'aquestes reunions dels consells comarcals, de l'explicació, però abans, quan s'elaborava, no.

I, finalment, dèiem que no pot ser un pla d'espais vinculant quan no hi ha cap termini, cap programa d'actuació, cap assignació de recursos i, en definitiva, cap previsió, la qual cosa el fa inoperant i, gens ni mica, un pla sectorial, sinó, simplement, un pla indicador d'objectius. Ho repeteixo: què es pensa fer d'aquest Pla, perquè no tindria ganes de presentar una moció subsegüent, però voldria que se'ns donés una certa satisfacció sobre aquest tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor President. Senyor Gimeno, jo no li discuteixo que vostè no actuï amb lògica, en tot cas —ho dic per això del «centralisme democràtic»—, la seva lògica funciona a partir de veure les coses des d'aquesta perspectiva. Són afirmacions tan gratuïtes com la majoria de les que vostè ha fet en la seva intervenció. (*Remor de veus.*)

Quan jo contestava la pregunta sobre l'assignació de recursos als animals exòtics, de companyia i autòctons, li deia que la par-

tida més important —i això és impossible veure-ho en el Pressupost, s'ha d'extreure, perquè en la partida, el que es pot veure en el Pressupost és només Capítol VII i Capítol VI, transferències o inversió— són el Capítol I i el Capítol II. I quan jo li dic, en aquest sentit, que l'aplicació de recursos del Departament d'Agricultura en fauna autòctona és moltíssim més important que la que es dedica a la fauna exòtica i la que es dedica als animals de companyia, respon, precisament, a aquesta categoria, a contemplar l'assignació total de recursos, que és el que vostè pregunta : «Quant costa al Departament d'Agricultura?» I no li costa només el que inverteix o el que dóna, li costa el que signifiquen el Capítol I i el Capítol II.

No hi ha el doble d'autoritzacions per matar animals perquè no hi ha el doble d'autoritzacions totals per caçar. Naturalment que ha augmentat fins a sis mil, com diu vostè, però és que la teulada no era la meitat abans i ara el doble, la teulada està sobre cinc mil i escaig; el nombre d'animals que admet la reserva és cinc mil i escaig, i a partir d'aquí és com es distribueixen, cada any, entre les poblacions i la mateixa Generalitat, el nombre d'animals per caçar.

Li agraeixo molt que em convidi a assistir a una reunió d'un òrgan del mateix Departament, però em permetrà que, pel fet de ser del mateix Departament, sigui jo qui esculli la manera d'anar-hi. De tota manera, moltes gràcies per la seva bona intenció.

Jo crec que alguna de les preguntes que formula sobre el PEIN són —i alguna de les crítiques que formula— prematures, i altres són contradictòries. És contradictori dir que no s'ha consultat. S'està consultant. Diu : «No s'ha consultat quan s'estava elaborant». Home!, és clar, quan s'elabora un treball, no s'està consultant com es pot elaborar un pla d'aquesta naturalesa, en un continuat *feed-back*, no dic ja dels nou-cents i escaig municipis de Catalunya, sinó dels quaranta i escaig consells comarcals. Això no té cap mena de lògica : la consulta es fa com a proposta, perquè el PEIN, en aquests moments, no és una obra tancada, és un projecte obert, definit per poder-hi treballar, perquè el que no està definit no admet un treball concret, que s'exposa a consideració dels consells comarcals, com a òrgans que són, que expressen una situació territorial en un àmbit, en aquest cas, tan idoni, com és la comarca, pel tipus de feina que s'està fent. Què es fa a continuació? Què es farà a continuació? Doncs, com va dir el Conseller de PTOP, ampliar les consultes. Per què, ampliar les consultes? Doncs, com molt bé va dir ell, per una raó lògica : s'han produït —i vostè ho apuntava— alegacions de signe contradictori; s'ha vist que cal donar opció perquè presentin alegacions altres entitats

que no són institucions de caràcter territorial, i això es farà en aquesta nova tongada, perquè el PEIN és, per voluntat del Govern de Catalunya, un instrument de protecció dels espais naturals fonamentat en la participació i buscant, dins del possible, el consens. De tota manera, el PEIN, com tota gran actuació, com tota actuació important en matèria de protecció del medi ambient, expressa les contradiccions que la mateixa societat té en aquest terreny, i el deure de la Generalitat, del Consell Executiu, és articular i arbitrar la millor resposta des d'aquesta perspectiva de consens, però sense que aquest consens paralitzi la decisió. I l'objectiu, quin : el que en el seu moment establia la Llei. I el PEIN és això i no una altra cosa. En conseqüència, és absolutament lògic que el PEIN no estableixi beneficis de caràcter econòmico-financer, perquè no estableix, ni té voluntat de fer-ho en la seva versió definitiva, limitacions econòmiques que ja no estiguin contemplades ara, i, en conseqüència, si no existeixen aquestes limitacions, no hi ha raó de ser d'establir beneficis. Això, és d'una lògica evident. El PEIN, el que significa essencialment —no únicament, sí essencialment— és una figura addicional de protecció, sobretot de naturalesa territorial, de naturalesa urbanística, perquè de caràcter horitzontal, proteccions sobre la fauna, proteccions sobre la flora, proteccions sobre determinats indrets, ja en tenim : tenim una Llei de Protecció..., perdó, tenim una Llei Forestal, tenim una Llei de Protecció dels Animals, tenim figures concretes per protegir indrets concrets. El PEIN és tota una altra cosa, és —com dic— un instrument bàsicament de concepció territorial, de concepció urbanística, podríem dir —essencialment, no únicament—; d'aquí que el motor i la concepció d'aquest sorgeixi de Política Territorial. Agricultura hi ha participat, i hi continuarà participant, perquè la nostra feina és aconseguir, essencialment, dins de la coordinació que presideix les nostres actuacions, un resultat que signifiqui un objectiu tan important com el que vostè ha passat per sobre amb molta tranquil·litat, que és que una cinquena part de Catalunya quedi específicament protegida. Voldria recordar-li, senyor Diputat, que no hi ha, a la Comunitat, un país que pugui presentar objectius d'aquest nivell d'ambició que presenta el nostre, i que, en conseqüència, això ha de ser contemplat amb tota l'exigència que es vulgui, però també des del punt de vista, per una justícia elemental, de l'esforç que comporta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable senyor Miró. Fins demà al matí, a dos quarts d'onze, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i tres minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

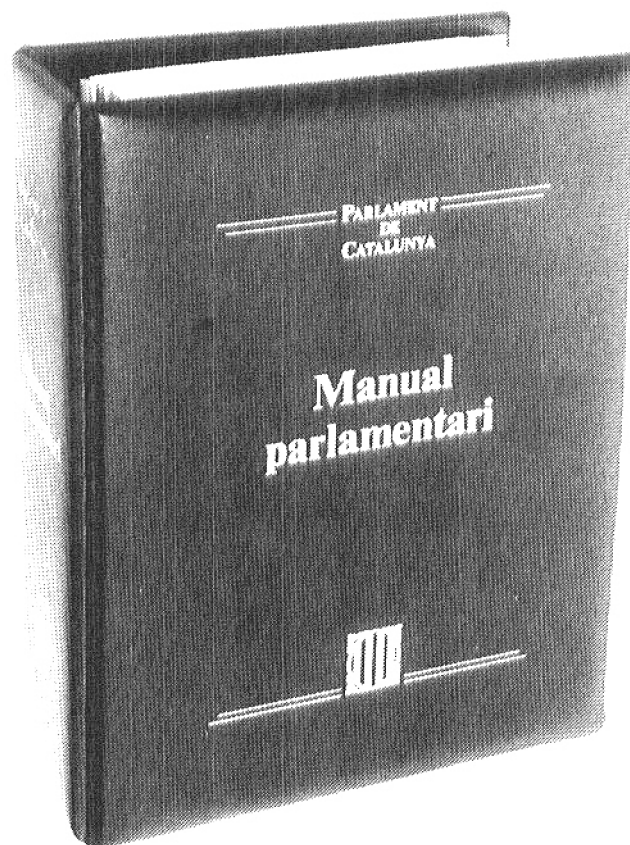
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequés
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció acaba, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona